ANNABEL JONES

Porumbița

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Nu stabiliseră o oră la care să fie așteptată la gară, așa că Jane coborî pe peron din trenul care-i umpluse costumul de călătorie de cenușă și praf și privi în dreapta și-n stânga. Un portărel o ajută să-și ia bagajul de mână, apoi valiza mare și grea. După ce șuieră lung și ieșiră scântei de la locomotivă, trenul plecă mai departe.

– Nu vă așteaptă nimeni, miss?

– Nu, aș avea nevoie de o trăsură, dacă se poate. Dar deocamdată aș putea lăsa undeva bagajul?

– Lăsați-l în grija mea, miss. Veți fi, așadar, guvernantă la Dower House?

– Da, am solicitat acest post, răspunse Jane stingherită.

– Au mai venit și alte domnișoare, pregătite să rămână, dar au făcut cale întoarsă pentru că nu erau ce trebuia. Au fost desigur răsplătite cu cheltuiala de drum; înălțimea sa este o femeie bună la suflet. Cu toate astea, nici una n-a rămas mai mult de o lună.

Ea ar fi vrut să întrebe dacă slujba aceea era atât de grea dar n-o făcu, nu se cădea. Omul o conduse pe o alee.

– Doamna cea tânără este foarte frumoasă și are un glas mieros, dar este intransigentă. Mama dânsei este mai ușor de convins. După părerea mea, alegeau întotdeauna cele mai urâte și mai bătrâne guvernante: cred că era alegerea lui miss Ferris, care-și vâră nasul peste tot. Iar acum ai sosit dumneata tânără și frumoasă, cred că vei fi pe placul doamnei celei tinere.

Omul o conduse spre locul în care aștepta o trăsură, îi dădu adresa vizitiului și o privi lung.

– Cred că ești prea drăguță, miss, pentru slujba asta, cu toate că te îmbraci prea sobru. Omul închise portiera trăsurii.

Ține-te tare, domnișoară! O să reușești până la urmă!

Jane se trezi singură în trăsura întunecoasă: era soare, pomii erau înfrunziți, câmpiile străluceau în soare, apăruseră florile de primăvară. Un domn își scosese la plimbare un câine cam urât, cu niște urechi ciudate, probabil tăiate după moda vremii. Pe drum sesiză un tablou înduioșător în care un bărbat săruta mâna unei domnișoare blonde de care părea îndrăgostit; o caretă trecu pe lângă ei, trasă de doi cai frumoși.

Era o lume strălucitoare afară, iar ea era închisă în această închisoare temporară, aflată pe drum spre o alta în care culmea, își dorea să rămână! Intra în slujba unei familii bogate.

În ultimii șapte ani viața fusese dură pentru ea alături de mătușa ei bătrână, dar tot nu fusese o viață de servitoare ca cea care i se oferise acum.

– Sunteți noua guvernantă, miss? o întrebase hamalul de la gară. O considerase prea frumoasă pentru slujba pe care o solicita deși o găsea îmbrăcată foarte decent, mult prea decent, după cum se exprimase. Iar ea se rugă Domnului să poată primi această slujbă. Dacă avea noroc ruga ei va fi ascultată. Hamalul de la gara Robinstown era convins că ea va reuși.

***

Oricine sosea pe poarta din față trebuia să fie o miss sau o lady, se gândi Jane. Iar ea, care sosea cu o trăsură de piață, era o simplă persoană.

– A sosit tânăra persoană, milady! anunță majordomul cu perucă albă și pantaloni roșii de catifea, deschizându-i ușa.

O persoană slabă apăru la capătul holului; era îmbrăcată în catifea și dantele. Apăru și a doua, tot înaltă, o figură comună, dar îmbrăcată mai frumos.

– Sunteți noua guvernantă, Jane Bird?

– Da, am solicitat acest post, dar nu știu dacă voi fi acceptată, zise Jane făcând o plecăciune.

– Ei, poate de data asta...

Poate! Acest cuvânt care nu-i dădea nici cea mai mică certitudine venea după ani lungi de suferință alături de mătușa Philips. Se afla încă sub influența acesteia, avea părul strâns conștiincios la spate ca o școlăriță, fără nici o podoabă; se afla acum nici ea nu știa unde, doar cu cerul deasupra capului, singură.

– Sper că voi corespunde, doamnă. Nu putea adăuga că hamalul de la gară așa considerase.

– Lady va decide asta, zise cea care o întâmpinase și care o prezentă formal: miss Jane Bird. Vara mea, lady Mellowes, văduvă.

Văduvă? se miră Jane, dar apoi își aminti că scrisorile care făceau referire fuseseră semnate de o oarecare miss Hannah Ferris. Această tânără doamnă din fața ei era văduvă?

Da, era văduva lui sir Randall Mellowes de la casa de Robinsford, care, neavând nici un fiu, fusese urmat de fratele mai tânăr.

Iar doamna din fața lui Jane se măritase foarte tânără, probabil.

Doamna spuse cu blândețe:

– Miss Bird, ai făcut un drum foarte lung și obositor de la Londra. Noi am trimis pe cineva să te aștepte la trenul de dimineață. Cred că este bine să bei un ceai și apoi vom discuta. Hannah, vrei să suni să aducă ceaiul?

Vara doamnei, Hannah, sună cam fără îndemânare clopoțelul, vorbind despre ea de parcă n-ar fi fost de față.

– E mult prea tânără pentru postul ăsta, te-am prevenit. Și prea drăguță, mai adăugă femeia.

– Am vrut pe cineva care să fie atât companioană cât și intructoare. Cerem cam mult de la dumneata, miss Bird, zise văduva ridicând din umeri cu un gest simpatic. Mă tem că te vei confrunta cu un copil destul de dificil.

– Miss Bird, nu ai deloc experiență? o întrebă Hannah, invitând-o să ia loc la masă. Parcă spuneai că ai fost însoțitoarea unei mătuși bătrâne, nu?

– Exact. Mătușa a murit cu câteva săptămâni în urmă. Dar după cum v-am mai spus, ea mai avea o mulțime de nepoți și nepoate de a căror educație m-am ocupat. Iar din cât am înțeles, instruirea pe care o voi acorda copilei va consta în mare din muzică și desen, se adresă ea direct văduvei.

– Desigur, broderie, conversație în limba franceză și lectură din clasici, adăugă miss Hannah. Apoi o întrebă privind-o de sus: dacă ai avut grijă de mătușa bătrână, înseamnă că ai o calificare suplimentară. Ar mai trebui ore de muzică și desen.

– Tatăl meu a fost un om bogat și cult, doamnă. Dar din nefericire și-a pierdut averea, iar eu și mama am trăit perioade de frustrări. Nu puteam face altceva decât să stau alături de mama, să-i fiu sprijin până la moarte. Dar în timpul acesta mi-am desăvârșit educația și am pus în practică ce am învățat.

– Vorbind despre practică, zise lady Mellows, un element foarte important al muncii tale va fi conversația în limba franceză, după cum a spus vara mea. Lucru pe care eu nu-l consider necesar, adăugă ea cu un surâs greu de interpretat atunci pentru Jane.

– Sper că mă voi descurca bine, zise Jane răspunzând tot cu un surâs. În orice limbă.

– Nu știu cum se descurcă Arabella din acest punct de vedere, zise lady Mellowes cu gândul în altă parte. Sper că vei reuși să i te impui, miss!

Trăsura o aștepta afară pentru cazul în care ar fi trebuit să se întoarcă la gară fiind considerată necorespunzătoare de familie. Speranța înflori în inima lui Jane. Dacă o angajau

guvernantă în această casă frumoasă, elegantă, cu o stăpână tânără și binevoitoare, era tot ce-și putea dori. Și avea un singur copil de educat și nu o mulțime de puști obraznici. Așa că spuse plină de speranță: Înălțimea voastră consideră că....

– Poți da drumul trăsurii, zise lady Mellowes, cu același zâmbet plăcut.

Hannah se ridică imediat și ordonă servitorilor:

– Dați drumul trăsurii cu care a venit guvernanta.

– Vrei să plătești birjarul, James, te rog, se adresă lady Mellows cu stilul ei atât de plăcut majordomului. Iar apoi i se adresă lui Jane: bagajul?

– L-am lăsat la gară, doamnă. Nu mi s-a părut normal să-l aduc aici pentru că nu eram sigură că voi fi angajată.

– Bine, ne vom ocupa noi de această problemă. James îl va aduce. Apoi i se adresă din nou lui Jane: nu vei regreta, miss Bird. Desigur, eu consider că fiica mea nu este perfectă, dar are o personalitate foarte puternică.

Jane își aminti de mulțimea de copii de care se ocupase în casa mătușii.

– Sunt obișnuită cu tinerii de ambe sexe, răspunse ea încrezătoare. Nici băieții nu mi-au dat de furcă.

– Tocmai asta este problema, zise lady Mellowes, băieții.

– Băieții? repetă Jane un pic uimită.

– Vei vedea și singură!

Deodată, se auzi un zgomot venind undeva dintr-o curte interioară pe care Jane îl identifică drept unul făcut de cizme cu pinteni pe marmura holului, apoi ușa se dădu brusc de perete și o voce spuse cam tare și dur, ce-i drept:

– Am văzut o trăsură plecând. Nici asta n-a fost bună? Foarte bine!

– Din contră, miss Bird este aici! zise lady Mellowes, prezentând-o pe fiica sa.

Fata cu costum de călărie din catifea, cu părul castaniu roșcat din care-i scăpaseră câteva șuvițe, cu frumoși ochi albaștri, plină de entuziasm, de viață, cea pe care o adora toată casa se prezentă: se numea Arabella, căreia toată lumea îi spunea Adorabella. Eleva lui Jane.

Fata se opri după ce pătrunse câțiva pași și spuse:

– Tu? Ești noua guvernantă?

– Ciudat! exclamă Hannah, spui asta de parcă ai cunoaște-o pe miss Bird!

Ochii fetei aveau cea mai frumoasă culoare: nu cea a cerului limpede fără nici un nor ci a apei adânci care contrastau cu părul castaniu-roșcat.

– N-am văzut-o până acum. De unde ai scos asta, Hannah? Nici ea nu m-a văzut vreodată. Nu-i așa, miss?

Adorabella o privea cu ochii ei frumoși, puțin îmbujorată, cu figura care amintea de a unei pisicuțe îmbufnate. O studie pe tânăra din fața ei; observă că era palidă, avea ochi frumoși de culoarea castanei sau poate a mierii, părul pieptănat îngrijit spre spate, era o apariție plină de calm.

Oare este bine să încep munca aici cu o minciună? se întrebă Jane. Apoi spuse cu voce tare:

– Poate că nu m-ați văzut, dar eu am trecut pe lângă miss Mellowes cu trăsura, pe când călărea.

Ochii aceia albaștri își schimbară expresia, parcă se îmblânziră:

– Dacă vei fi guvernanta mea, zise ea repede, ar fi bine să vii cu mine să-ți arăt camera ta.

Verișoara Hannah se ridică.

– Pot face eu acest oficiu, Arabella.

Jane ezită o clipă.

– Vrea să știe cu cine călăream, zise Arabella supărată. Eram singură? Cine era cu mine? Era tânăr și blond? Călărea prea aproape de mine? Pe unde călăream? Privind-o pe Jane fata i se adresă lui Hannah: nu puteam călări singură, sigur că am fost cu cineva.

– Da, miss Mellowes era însoțită, zise Jane, dar n-am văzut cine era însoțitorul, nici măcar cum arăta. Cât despre zona în care se aflau, mi-ar fi cam greu s-o precizez pentru că nu cunosc locurile. Și mărturisesc că, de fapt, n-am acordat prea mare atenție persoanelor pe care le-am văzut fiind preocupată de locul în care urma să lucrez, de slujba mea... De fapt nu mă prea pricep la cai: m-ai putea învăța câte ceva? i se adresă ea Arabellei.

– Bine, verișoară Hannah, dacă vrei s-o conduci tu, ești invitata mea, zise Arabella după care se îndreptă spre locul în care se afla lady Mellowes. Ce faci mamă? Plictisită și singură ca de obicei?

– Eram aici cu verișoara Hannah, răspunse lady Mellowes.

– Erai așadar cum am spus eu: singură și plictisită, insistă Adorabella.

Hannah o conduse pe Jane pe un coridor lung cu marmură maro, apoi urcară o scară la etajul doi:

– Obraznică este fata asta! se plânse Hannah. Mama ei îi permite cam multe! Este prea libertină în exprimare și în toate cele.

– Cred că lady Mellowes își iubește foarte mult fiica, zise Jane, apoi o întrebă: scuzați-mă, dar nu v-am reținut numele.

– Nu l-ai reținut pentru că nu ți-am fost prezentată, zise Hannah. Nu ocup un loc atât de important încât să se obosească cineva să mă prezinte.

– Cred că lady Mellowes a fost puțin emoționată, aceasta este explicația, zise Jane.

– Crezi? Nu s-ar fi întâmplat asta dacă aș fi fost o doamnă de mare importanță. Sunt doar vara răposatului sir Randall Mellowes. Se opriră să se odihnească pentru că urcaseră cam multe trepte: numele meu este Ferris, miss Hannah Ferris.

Să fi avut vreo treizeci și cinci de ani? Era destul de înaltă, zveltă, cu talia subțire, cu un chip plăcut. Avea tenul măsliniu părul aproape negru, era îmbrăcată îngrijit; ochii îi erau foarte frumoși, doar nasul era un pic cam mare și cârn, ceea ce strica armonia chipului, care altfel ar fi fost foarte frumos.

Jane se gândi că femeia era ca un fruct pârguit, mai precis ca o pară pe care atunci când o tai o găsești cu miezul maroniu. De fapt, toată ființa ei se asemăna cu o pară: pieptul bine conturat, șoldurile generoase.

Hannah spuse cu oarecare dispreț:

– Ai înțelesc cumva care este rolul meu aici?

– Sunteți verișoara ladyei Mellowes și companioana ei.

Hannah Ferris păru că se îmblânzește în clipa aceea.

– Bine, să zicem că ai înțeles corect poziția mea în această casă. Fac parte din familie dar dintr-o ramură scăpătată. Când au murit părinții mei, cam în același timp cu sir Randall, iar lady a noastră a fost obligată să se mute aici de la castel, am venit să-i țin companie și n-am mai plecat. Asta a fost cu zece ani în urmă; Arabella avea pe atunci șapte ani.

– Lady Mellowes pare o doamnă foarte blândă și bună, zise Jane după ce-și trase sufletul.

– Este bună și blândă, e adevărat, dar lipsită de simț practic. Și mai ales o strică pe această copilă, răsfățând-o prea mult. Sper că vei fi mai fermă ca ea. Apoi, după ce deschise o ușă și o lăsă pe Jane să intre adăugă; cu toate că ești prea tânără pentru a te impune, mai zise miss Ferris.

***

Camera guvernantei era frumos decorată cu draperii înflorate, tapet asortat, un mic birou.

– Alcătuirea casei n-a permis un salon separat, așa că am tranformat fosta cameră a Dorabellei dotând-o cu tot necesarul pentru a vă putea ține chiar și aici lecțiile. Ea are desigur, un apartament cu budoar.

– Mi se pare foarte frumoasă, zise Jane privind în jur. Dar tânăra nu se numește Arabella?

– Desigur acesta este numele ei, dar admiratorii obișnuiesc să-i spună Adorabella, nume pe care noi îl prescurtăm uneori și ajungem la tot felul de diminutive. Fata

a fost botezată de vărul ei Dominic, al cărui tată a moștenit totul aici. Era un puști pe vremea aceea, dar a plăcut-o imediat. Și astăzi este la fel de îndrăgostit.

– Și Arabella? Răspunde sentimentelor lui? întrebă Jane amintindu-și o scenă recentă observată când trecuse cu trăsura: Arabella călărea împreună cu un tânăr înalt, apoi descălecaseră iar el îi sărutase încheietura mâinii privind-o lung.

– Nu, nu are nici un gând în ce-l privește, zise miss Ferris.

Deodată se auziră niște zgomote pe scări și ea se îndreptă repede spre ușă.

– Ți-a sosit bagajul, miss, te las să despachetezi. În seara asta vei cina cu lady Mellowes și cu mine, desigur.

Miss Ferris deveni dintr-o dată foarte plină de importanță, dând ordine celor care aduceau cufărul lui Jane.

– James se va ocupa de toate, mai zise ea, apoi plecă.

Jane rămase cu un sentiment foarte ciudat. Discutase cu o femeie care, în alte condiții ar fi fost bună și plăcută, dar faptul că era nemăritată și fără avere o înrăise, probabil. Se gândi ca va trebui să aibă mare grijă ca femeia asta să nu-i devină vreodată dușmancă.

Termină de aranjat lucrurile pe care le scosese din cufăr și-și schimbă costumul de călătorie cu o rochie pe care și-o cumpărase special pentru slujba de aici. Era o rochie de nasul unei guvernante, dintr-o mătase apropiată de culoarea părului ei, cu o garnitură argintie care parcă o mai colora puțin. Se

privi în oglindă; avea ochii mari, gri-cenușii, care uneori păreau castanii, tenul foarte alb, așa că griul i se potrivea. Dar pentru cine se îmbrăca, de fapt? Cine s-ar uita la o umilă guvernantă care în prima seară avea permisiunea de a cina cu cele două doamne și desigur cu miss Ferris?

Probabil atunci când vor avea musafiri îi vor trimite tava cu mâncare în cameră.

Nu va mai avea rost atunci să se schimbe nici măcar cu rochia asta. Și în cele din urmă va veni și ziua când Arabbela se va decide la unul din adoratorii ei– Jane își aminti figura aceea care săruta încheietura Arabellei –, iar atunci ea, insipida Jane, va fi pusă iar pe drumuri, va poposi apoi într-o altă cameră... și tot așa.

Se gândi la miss Ferris care avea în jur de treizeci de ani și era nemăritată. La ce mai putea spera o femeie în lumea asta dacă nu la o căsătorie? Un soț și copii pe care să-i iubească, de care să fie iubită.

Probabil biata miss Ferris se trăgea dintr-o ramură sărăcită a familiei acesteia nobile și fusese conștientă de situația ei, căutând o situație care să n-o umilească prea tare.

Eu cel puțin nu am astfel de complicații, își spuse Jane. Pot lua și un servitor, căci alt bărbat nu cred că s-ar uita la mine. Sau poate că situația mea este la fel de grea ca a lui miss Ferris. Aceasta nu s-ar putea mărita cu un aristocrat, tot așa cum nici eu nu m-aș mărita cu un servitor, conchise ea cu amărăciune.

Fără să vrea, gândul îi zbură din nou la bărbatul acela înalt care se aplecase să sărute mâna Arabellei, la statura lui

impozantă, la modul elegant în care ținuse în palmele sale pentru o clipă mâna Arabellei, apoi chipul lui plăcut îi apăru în fața ochilor tot fără să știe de ce.

Auzi o bătaie în ușă care o readuse la realitate.

Îmbrăcată într-o rochie albă de muselină, Adorabella o privea cu ochii ei mari.

Jane se ridică.

– Te rog, intră.

Fata intră. Era frumos pieptănată acum, părul castaniu roșcat îi era strâns în vârful capului, iar câteva șuvițe fuseseră lăsate liber peste urechi. De cum intră, Arabella se și așeză fără a mai aștepta invitație.

– De ce se îmbracă toate guvernantele la fel, în rochii lipsite de culoare? întrebă ea, apoi realiză că făcuse o gafă și duse mâna la gură, cu ochii continuând să râdă, arătând acum la fel de frumoși ca ai mamei ei. Chiar că arăți ca o pasăre, cum ți-e numele, mai precis ca o porumbiță mare, dar una care radiază bunătate și blândețe!

– Guvernantele trebuie să arate astfel! răspunse Jane. Va trebui să fac ceva legat de ceea ce transmit, aș vrea de fapt să transmit numai bucurie celor din jur.

– Consideră că ai început cu mine, o opri Arabella, te-ai descurcat destul de bine la interogatoriul luat de Hannah.

Jane o privi lung.

– Nu mi-a plăcut să-mi încep slujba aici cu o minciună.

– Minciuna a fost parțială... oricum îți mulțumesc, zise Arabella.

– N-am vrut să-ți fac probleme pentru că nici nu știu de ce natură ar fi fost ele, începu Jane. Nu știu ce înseamnă răul în cazul tău.

– Este foarte simplu! Mi s-a spus ce nu am voie să fac; cum depășesc indicațiile, am trecut deja în zona „răului". De fapt eu nu accept să fiu controlată, i-am spus-o mamei.

– Ai prefera să fii sfătuită?

– Poate că da. Dar ce este rău că l-am întâlnit pe domnul Havering, pe când călăream?

– Tu trebuie să-mi spui, zise Jane, de ce n-ar trebui să-l întâlnești.

– Pentru că vor să mă mărite cu lordul Brunel, asta este, izbucni Adorabella. Acest lord Brunel a pus stăpânire pe tot pământul nostru, sau mă rog, pe o mare parte din el. L-a câștigat la jocul de cărți de la tata. L-am putea răscumpăra, dar Brunel nu vrea să-l vândă.

Dar dacă m-aș mărita cu el, ambele moșii s-ar reuni din nou. Astfel, trebuie să fiu sacrificată, să mă mărit cu creatura aia care are un picior de lemn.

– Picior de lemn! exclamă Jane, îngrozită.

– Îți închipui ce ridicol ar fi! Măritată cu un văduv cu un picior de lemn! Este mai bătrân și decât mama!

O, biata copilă, se gândi Jane. Dar oare era bine să-i asculte aceste confidențe?

– Dar lordul Brunel vrea să se însoare? Chiar dacă este văduv...

– Este văduv de zece ani, așa că nu mai ține doliu, dacă la asta te referi. După ce i-a murit nevasta a fost plecat în

străinătate și nu l-am văzut prea des. Oricum, se va însura cu mine. Nu că și-ar dori el asta și nici nu cred că știe ce i se pune la cale. Dar familia mea, mai ales unchiul, insistă foarte tare pentru că vrea pământul înapoi. Desigur, mama se va împotrivi formal, iar verișoara Hannah...

– Iar domnul Haverick stă în calea căsătoriei tale cu lordul Brunel, nu? Dar de fapt, bietul lord nici nu știe ce se pune la cale...

– Vezi tu... nu este singura obiecție împotriva domnului Haverick. Arabella lăsă privirea în jos apoi spuse pe jumătate glumind: domnul Haverick este un crai, dar eu îl iubesc la nebunie.

După ce află această veste, Jane încercă să-și reamintească acel bărbat impunător, aplecat asupra mâinii Arabellei. Era un crai, după cum spunea chiar Arabella. Cu toate acestea, îl iubea la nebunie!

Capitolul 2

Se auzi bătaia unui gong, de undeva dintr-un hol de dedesubt și Arabella sări în picioare.

– Să mergem la masă! Apoi o luă de mână pe Jane și o trase după ea, spunându-i: nici o vorbă despre ce ai aflat! zise ea zâmbindu-i conspirativ.

La masă avu surpriza să constate că aveau un musafir.

– Vărul tău, Dominic, a trecut pe aici cu un mesaj din partea celor de la castel, zise lady Mellowes studiindu-și fiica, îmbrăcată într-o rochie verde de tafta. L-am rugat să rămână la masă.

I-l prezentă apoi lui Jane: nepotul meu, Dominic Mellowes, miss Bird care va locui cu noi.

– Este noua guvernantă, adăugă Hannah Ferris, pentru ca tânărul să înțeleagă bine situația.

Era un tânăr înalt, cu părul ondulat, castaniu-închis, cu trăsături frumoase și ochi căprui la fel de frumoși, cu privirea unui om bun. Se înclină în fața lui Jane.

– Miss Bird, mă bucur să vă cunosc.

– Miss Dove – Porumbița– eu așa o să-i spun, zise Arabella, pentru că arată ca o mică porumbiță care aduce o veste bună.

– Sper că te vei simți bine în această casă, miss, zise Dominic, apoi o privi cu dragoste pe Arabella.

Hannah Ferris, care urmărea toată scena, bodogăni ceva și-i aruncă o privire tăioasă Arabellei.

– Casa asta ar fi foarte plăcută dacă nu i-ar da târcoale persoane nepotrivite.

– Te referi probabil la domnul Haverick, zise Arabella. Mda, crezi ce vrei, dar cel puțin nu este un bătrân șchiop pe care-l vânează toți ca să-i ia pământurile!

Miss Ferris se zbârli.

– Nu le vreau pentru mine!

– Zău? S-ar adăuga la averea casei Robinsford, care ar reveni la gloria de dinainte. Ce vrei mai mult? Ce altceva ți-ai mai putea dori?

Hannah Ferris părea foarte afectată, Dominic lăsase ochii în jos jenat, iar Jane, care nu avea cum să înțeleagă prea multe nici nu știa ce trebuia să spună, sau dacă trebuia s-o facă. Lady Mellowes protestă:

– Dorabella, ești cam dură, draga mea și nepoliticoasă! Te rog, cere-i scuze verișoarei noastre!

– Ei bine, îmi cer scuze, verișoară Hannah. Recunosc c-am fost cum spune mama, dar și tu ai fost la fel în privința domnului Havering.

– Nici o tânără respectabilă n-ar trebui văzută în compania unui astfel de bărbat!

– De ce nu? Ce vezi rău la el?

– Este un crai și un libertin. Este cunoscut în toată regiunea.

– Mama îl primește în vizită!

– Stai puțin, Arabella! Nu denatura lucrurile! Acest om studiază felul în care am putea muta tapițeriile de aici. Nu l-am putut refuza pe unchiul tău, dar nu-l putem accepta pe acest domn fără rezerve...

– Numai pentru că vrei să mă măriți cu bătrânul acela șchiop cu picior de lemn?

Încăperea în care se aflau contrasta cu celelalte pe care Jane apucase să le vadă. Avea tavanul jos, mobila era masivă de stejar, cu prea multă sculptură.

Dominic Mellowes, poate pentru a se disocia de discuția aprinsă dintre membrele familie sale, începu să-i explice Janei:

– Casa aceasta este foarte veche, mai veche decât castelul. S-a construit mai mult dacă ai observat în aripa dreaptă, iar acum casa nu mai are un stil unitar. Partea aceasta este stil Tudor iar fundația din vremea saxonilor. Cât despre tapițerii... el indică un panou care ocupa aproape un perete întreg. Au fost începute acum două sute de ani cu scopul de a ilustra istoria familiei Mellowes. Tatăl meu se ocupă de tot, mai ales de integrarea părților care lipsesc exact acolo unde le este locul.

– Iar domnul Havering îl ajută, interveni Dorabella. Este cunoscător în artă, istoria artei, a călătorit prin toată lumea...

– Și astfel nu numai că și-a irosit averea dar a mai rămas și dator, explodă Hannah.

Desigur, discuțiile contradictorii începură.

– Nu știi nimic despre el, verișoară Hannah, și nu știu de ce intervii mereu.

– Orice se întâmplă cu această familie mă privește, iar acest domn Havering este angajatul uchiului tău...

Arabella vru să facă alte comentarii, dar intervenția lui Jane avu darul s-o oprească:

– Este de familie bună. Ce legătură au banii cu asta?

– A, nici una, doar că aleargă după moștenitoare bogate după urma cărora să trăiască, zise Hannah triumfătoare.

Servitorii intrau și ieșeau aducând felurite mâncăruri, băuturi, din fericire neasistând prea mult la discuțiile stăpânilor. Cu toate acestea, Jane surprinse o privire schimbată de majordom cu una dintre servitoare. Dar nimeni din această casă n-ar trăda o stăpână atât de bună și de nobilă ca lady Mellowes.

Ea asista zâmbind la disputa desfășurată între Arabella și Hannah. În cele din urmă, interveni:

– Cred că această discuție fără rost trebuie să înceteze numaidecât.

– Da, ai dreptate, mamă, zise Arabella. Iar voi, miss Bird și Dominic, trebuie să mă scuzați că am fost cam dură și nepoliticoasă. Ar trebui să păstrăm ostilitățile pentru discuțiile între patru ochi, i se adresă ea lui Hannah.

– Dacă ai reușit să te controlezi, n-ar exista astfel de discuții.

– Gata, verișoară! Arabella și-a cerut scuze, protestă lady Mellowes. Să punem capăt acestei discuții, sau dacă nu, draga mea o vei continua cu altă ocazie. Dar oricum, pe miss Bird n-o vom considera invitată pentru că este deja de-a casei.

– Cred că nu mai îndrăznește după discuția la care a asistat acum, zise Arabella.

– Ce ziceți să-i cântăm niște balade de-ale noastre după-masă? sugeră Dominic; asta pentru ca să ne ierte. Dacă o va auzi pe Raballa cântând va uita tot ce-a fost urât.

Și chiar așa era. Avea o voce clară frumoasă, potrivită cântecelor de dragoste și baladelor.

– Ea le-a compus, spuse lady Mellowes urmărind-o cu admirație și mândrie. Ce crezi, miss Bird, nu sunt cântate bine?

– Trebuie să vă reamintesc, doamnă, că am fost angajată s-o învăț muzică pe miss Mellowes.

– A, asta înseamnă că va trebui ca prin mijloacele dumitale să-i cultivi vocea. Apropo, cum i te vei adresa Arabellei? Cu numele ei sau cu vreunul din multele ei diminutive?

– Cred că ați avut dreptate când m-ați prevenit în privința Arabellei, dar oricum este o fată încântătoare. Și nu știu dacă ați observat că miss Mellowes are deja complicații sentimentale. Cred că-mi va fi greu să aleg între loialitatea pentru meseria mea și față de dumneavostră.

– Da, am observat și eu ce se întâmplă, zise lady Mellowes cu zâmbetul ei frumos. Cred că l-ai putea recunoaște pe bărbatul care o însoțea ieri pe Arabella, nu este în nici un caz vreunul din grăjdari?

– Sincer vă spun, milady, că n-am avut timp să-l văd.

– Am știut eu că te vei descurca foarte bine, miss. Ai aruncat o vorbă apoi te-ai retras; deși verișoara mea nu te-a crezut. Este foarte dedicată intereselor familiei. Iar Dorabella este atât de obraznică... lady Mellowes o privi lung cu zâmbetul ei plăcut și continuă: nu am ce face, trebuie să mă bazez pe intuiția dumitale. Te rog să faci ce crezi de cuviință. Dacă Arabella te va îndrăgi, vei deveni confidenta ei și te va asculta. Știu că nu este bine să-i trădezi interesele, pentru că astfel o vei pierde. Dar, zise lady Mellowes cu voce joasă aplecându-se spre Jane: dacă s-ar termina odată toată povestea cu acest domn Havering, aș răsufla ușurată....

Mă întreb, se gândi Jane, dacă lady Mellowes are cea mai vagă idee despre acel sărut al mâinii, care denota doi oameni îndrăgostiți. Apoi, oftând, își spuse că era mai bine să nu fi asistat la acea scenă.

Seara trecu veni și dimineața, iar relația dintre Arabella și Jane păru că evoluează spre bine, sau cel puțin nu se vedeau motive că n-ar fi așa în continuare. După-amiază, Jane o însoți la călărie, dar avu grijă să-i spună:

– Arabella, n-aș vrea să consideri că te însoțesc la întâlnirea cu acel bărbat.

Arabella se aprinse imediat.

– Nu cumva vrei să împărtășești secretul meu mamei și lui Hannah?

– Am spus doar că nu vreau să iau parte la aceste întâlniri.

– Și dacă din întâmplare...?

– Asta sună deja a plan, Dorabella.

– Nu, îți promit că nu există un astfel de plan.

O luară pe un drum bine știut de Arabella; lui Jane nu-i scăpă oricum, faptul că fata întorcea mereu capul de parcă se aștepta să apară cineva din vreun frunziș. Cu toate acestea, plimbarea fu foarte plăcută. Jane avea un cal puternic, iar Arabella călărea o iapă mică dar sprintenă.

– Dominic mi-a dăruit-o acum trei ani, la aniversarea de douăzeci și unu de ani, spuse ea. Aniversarea lui, explică ea foarte serioasă. Spunea că ar fi cel mai frumos dar dacă i s-ar permite ca de ziua lui să-mi dăruiască mie acest cal. A convins-o pe mama să-l accepte. Au numit-o Majority, este un nume urât, dar Dominic i-a spus așa pentru că a avut nevoie de acceptul majorității pentru a mi-o dărui. Arabella ridică din umeri: dacă lui i-a făcut plăcere...

– Iar tu erai o copilă, atunci.

– Dar el mă iubea deja. Bietul Dominic, a trecut atâta timp dar nu s-a vindecat... Eu m-am obișnuit cu dragostea lui ca și cu a altora. De fapt am cam început să mă plictisesc de ei. La început ți se pare extraordinar să ieși undeva și toți tinerii să fie cu ochii doar după tine; dar nu știu de ce pentru că erau alte fete mai frumoase decât mine și mult mai sofisticate. Eu am fost încântată la început; peste tot flori, distracție, apoi alte flori care soseau acasă la unchiul meu zi și noapte. Casa este acum a unchiului meu dar atunci a fost petrecerea mea, de fapt, debutul meu în societate. Deși cred că mama m-a introdus prea devreme în societate.

– Este puțin adevăr în vorbele tale, zise Jane zâmbind. Nu ai nici optsprezece ani și deja dragostea ți se pare plictisitoare.

– Tu nu crezi tot așa, miss Bird?

Caii mergeau la pas acum.

– Nu știu ce să spun, recunoscu Jane, eu n-am trăit astfel de experiențe.

Dorabella își opri calul mirată.

– Vrei să spui că niciodată... Dar câți ani ai?

– Am intrat deja în categoria lordului Brunel, răspunse Jane, am deja douăzeci și patru de ani.

– Și n-ai avut nici un iubit până acum? Văd că te îmbraci cu lucruri lipsite de culoare și cam bătrânești. Nu ai o coafură modernă... dar în rest ești o fată drăguță.

– Păcat că nici un reprezentant al sexului opus n-a remarcat.

– O, miss Bird! Nu unul ca Richard Havering, dar... nu mai bine nu vreau să fiu din nou prea directă, se pare că este unul din defectele mele.

– Acesta este adevărul; am ajuns să împlinesc douăzeci și patru de ani și niciodată nu s-a îndrăgostit nimeni de mine. Jane își aminti de casa mătușii în care se simțise ca într-o închisoare, în care nu avusese nici unul din motivele pentru care viața să merite trăită. Am fost ținută departe de lumină, Dorabella, sunt ca o plantă crescută în întuneric, abia acum am dat de soare și lumină. La început a trebuit să-mi îngrijesc mama, apoi mătușa, și din aceste motive mă simt foarte vlăguită, lipsită de plăcerea de a trăi!

– Și ai preferat să rămâi aici!

– Ce puteam face? Să mă duc în altă parte ca servitoare? Dar abia atunci realiză că și aici era tot un fel de servitoare. Oricum, nu am admiratori, și mă mulțumesc să observ că o tânără ca tine are atâția admiratori și să mă gândesc că poate așa este firesc.

– Și așa ajungem din nou la bietul Richard, o întrerupse Arabella. O privi cu oarecare suspiciune pe Jane. De acum te vei bucura de mult soare și aer curat!

– O, ce mult semeni cu mama ta, Arabella! Sub o aparentă frivolitate cum o numește verișoara ta și ușurință în a accepta lucrurile ca atare, se ascunde o minte foarte ascuțită.

Cele două tinere treceau printr-un crâng plin de flori și păsări, cu cântece care de care mai măiastre.

– Am ajuns la capătul drumului. Astăzi, el nu va mai apărea.

– De ce spui capătul drumului? Văd că nu se sfârșește aici!

– Mă refer la drumul lui și al meu. Se termină la salcia de acolo. Dincolo de ea putem fi văzuți de la castel.

– Ai avut așadar un plan? M-ai păcălit?

– Nu, zise Dorabella. Acesta este cel mai scurt drum dintre cele două case. Așa că dacă el vine să lucreze la tapițerie așa cum face adesea ne putem întâlni... întâmplător, aici.

– Totuși cred că m-ai păcălit.

Arabella o privi lung roșind de indignare.

– Te-am păcălit? Te păcălesc și acum spunându-ți că ne întâlnim atunci când se poate? Nu cred că faci o afirmație cinstită.

***

Casa văduvei Mellowes avea propria grădină, dar împărțea valea în care se afla ca și parcul, cu cei de la castel. În soarele de primăvară, totul era verde și plin de viață. Căprioarele pășteau în ciurde compacte ridicând în răstimpuri capetele lor elegante să se uite la cei care treceau, gata s-o rupă la fugă dacă apărea vreun pericol.

– Într-o zi voi porni prin pădurile de acolo, zise Arabella arătând cu mâna, la vreo câteva minute după ce-și revenise și-i trecuse supărarea. Cândva au fost ale noastre. Acum sunt ale lordului Brunel, dar putem intra în ele. Am intrat acolo mereu și oamenii lui mă cunosc. Este adevărat că el s-a întors de pe unde o fi jelit după nevastă-sa, dar nu poate veni șonticăind cu piciorul lui de lemn să ne ia de urechi că i-am călcat teritoriul.

Jane începu să râdă.

– O, Arabella! Sunt sigură că n-are picior de lemn!

– Poate că nu!Chiar dacă are ambele picioare la locul lor, nu poate fugi după noi din cauza vârstei.

– Poate că s-a îmbunătățit starea sănătății lui cât timp a fost plecat! A lipsit mult? Parcă zece ani!

– A mai venit între timp pentru problemele moșiei, dar de fiecare dată a fost conștient de sentimentle noastre nu prea drăgăstoase, să zic..... oricum, n-a făcut nici o încercare de a ne întâlni. Acum însă, s-a întors pentru totdeauna și va trebui să ne vedem. Nu știu câte picioare are, sunt condamnată să mă mărit cu el.

– Poate este un om bun...

– Și ce contează? Chiar dacă este chel, șchiop, fără dinți, lovit de boală, cu perucă, plin de supărare, de ură pentru cei mai tineri, plin de amărăciune pe viață, misogin, ce contează? El are pământul. Ce mai contează altceva? Ce contează fericirea mea, viața mea, pe lângă faptul că familia își ia înapoi acei acri de mlaștină și de pădure care au aparținut străbunilor noștri?

Apoi după ce oftă din greu Arabella scrută zarea de parcă s-ar fi temut ca monstrul pe care-l descrisese să nu se apropie și s-o fure cu mâinile lui descărnate.

– Oricum, zise ea este târziu și Richard nu mai vine.

Cel puțin prima zi trecuse fără incidente, se gândi Jane.

Ceru să facă o baie fierbinte pentru că o durea spatele deoarece nu mai călărise de multă vreme. După ce se îmbăie citi câteva pagini se duse să-și vadă eleva. Arabella nu era în apartamentul ei.

Se schimbase, spunea servitoarea și coborîse.

– Nu este cu Înălțimea sa, miss. Iar miss Ferris se îmbracă și ea, așa că n-am idee unde poate fi miss Arabella.

Era destul de greu pentru Jane să afle că nu-și putea găsi eleva. Iar Lady Mellowes o invitase la masă. Cum era mai bine? Să apară ca un șoricel, tăcută, și să dispară imediat după masă? Lady Mellowes era bună și blândă, dar Jane știa că nu trebuie să abuzeze de asta. Oricum, se gândi ea, dacă fac un pas greșit, Hannah nu-l va lăsa să treacă neobservat.

O să mă duc în bibliotecă și dacă Arabella este acolo voi afla de la ea ce-ar trebui să facă o guvernantă în această casă.

Dacă nu pot, voi citi o carte până vin ceilalți la masă.

Pantofii ei făcură puțin zgomot când coborî scara, apoi când traversă holul cu marmură și se îndreptă spre bibliotecă de unde se auzeau râsete.

Acolo se afla o tapițerie a familiei pe care Dominic Mellowes o numise Bayeuz of Robinsford. Și cine lucra tocmai atunci la ea? Chiar Richard Havering!

Ce-ar trebui să fac? se întrebă Jane. Să-mi continuu drumul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic? Să mă duc la ușă să bat încet? Să intru? Ce-ar crede despre mine? Mai ales ce-ar crede el despre mine?

Poate ar surprinde un alt sărut al mâinii Arabellei...

Nu pot! își spuse Jane, nu pot să dau buzna așa! Cum era bine să procedeze: cu curaj, sau să se lase pradă lașității?

Dacă trebuia să-și facă simțită prezența, cum ar trebui să facă? Cum ar fi procedat mama ei în astfel de situații? Nu mai avea timp de gândire, așa că zise încet:

– Arabella? Ești acolo?

Ușa se deschise și Arabella ieși în hol, radiind de fericire.

– O, miss Bird, intră te rog, să-l cunoști pe domnul Haverick!

Știa că este un bărbat înalt, blond, dar cine și-ar fi închipuit că are un chip atât de fermecător? Bărbatul îi zâmbi. Observă că avea o frunte înaltă, nasul drept, o gură cu buze generoase și niște ochi visători, albaștri, care o priveau ușor amuzați...

Cine ar fi crezut că inima va începe să-i bată mai tare la vederea lui? Că va ajunge la cer apoi va reveni cu mare viteză înapoi, că emoții puternice o vor cuprinde?

Cine ar fi ghicit că va observa o lucire anume în ochii lui?

Arabella făcu prezentările.

– Miss Bird, domnul Richard Havering. Richard, ea este miss Bird, porumbița mea. În rochia asta de mătase arată exact ca o porumbiță. Nu crezi că i se potrivește numele?

Jane simți că roșește și-și plecă fără să vrea capul pentru a ascunde roșeața.

Dar Arabella cu mâna pe brațul lui Richard Havering continua să râdă.

– De ce roșești, miss Bird? Nu este un bărbat care să te sperie! Apoi i se adresă lui Havering: ai dreptate. Biata miss Bird a fost îndoctrinată de familie să creadă că toți bărbații au un anumit grad de periculozitate.

– Este chiar adevărat! exclamă el. Și eu sunt un individ de temut.

Jane reuși să-și revină să-și recapete controlul.

– De temut sau nu, domnule Haverick, miss Mellowes ar trebui să fie cu mama ei în salon.

– Mama este sus, se îmbracă, zise Arabella, după cum prea bine știi. Am observat că servitoarea ei a urcat acolo înainte de a mă furișa încoace.

– Te-ai trădat prin folosirea cuvântului „furișa", Arabella. N-ar trebui să te afli aici singură cu un bărbat. Jane examină încăperea insistând asupra celebrei tapițerii pentru care se afla Haverick în acest loc. Iar domnul Haverick a venit aici cu treabă.

– Lasă-mă să-ți arăt, miss. Este fascinant. Jane nu luă mâna întinsă pentru a o conduce dar îl urmă. Această parte

are peste două sute de ani, mai precis două sute treizeci. Cred că-ți imaginezi, miss, cum primul lord Mellowes a venit aici pentru a-și reclama drepturile, exact această casă. Sau poate o parte din ea, în care ne aflăm acum. Aici a locuit familia la început. Mai apoi a fost ridicat castelul pe deal prin 1740, apoi casa a fost aproape în întregime distrusă de un incendiu...

– Uite aici, în colț, miss Bird, portocaliul reprezintă flăcările.

– Este întreaga istorie a familie până în prezent. Lady Mellowes este în casa cea mare.

Haverick o conduse spre panoul următor, dar de data asta Jane nu-i mai respinse mâna când o conduse încet. Lucrarea este executată din panouri aparținând fiecare unei generații. Unele doamne au neglijat-o și n-au prea contribuit ...

– Biata mama, lucrase foarte mult la ea când a părăsit casa cea mare, dar apoi, nu mai știu....

– Este toată tapițeria aici? Toate generațiile? De ce nu este acolo?

– Este toată aici, răspunse Haverick. Sau așa cred. Mare parte a fost deteriorată sau distrusă de incendiu. Tot cam atunci a început restaurarea. Dar n-a fost bine făcută, panourile n-au fost bine puse. Munca noastră se face în secvențe cu interpretarea corespunzătoare a evenimentelor, iar acolo unde ne lipsesc informații le aflăm noi.

Figura lui radia de bucurie, ochii îi erau vii, indica toate detaliile.

– Vezi, putem face acest lucru prin intermediul costumelor și altor detalii. Uite aici este un cățeluș. Acesta este menționat în jurnalul ladiei Mellowes.

– A fost o amintire foarte tristă, miss Bird. Fiul ei cel mic a căzut când se juca și a murit. Așa că un văr a devenit moștenitor și uite aici căsătoria celor doi. Pădurea mare de mesteacăn a revenit din nou la averea familiei, care acum îi aparține lordului Brunel, cel pe care ți l-am arătat astăzi...

– Am o nouă descoperire, Arabella. Moștenitoarea era o femeie așa că întrebările se ridică în legătură cu descendența feminină.

Jane surprinse o privire schimbată de cei doi.

– În orice caz, Arabella, trebuie să lăsăm aceste ramuri ale familiei și să mergem în salon. Te rog să mă însoțești, zise ea pe un ton care nu suferea contrazicere. Apoi se înclină în fața lui Haverick după obiceiul vremii care îi întoarse plecăciunea. Mulțumesc, domnule. A fost foarte interesant, dar acum trebuie să plecăm. O luă pe Arabella de mână și-o scoase din încăpere.

Ignoră privirea lui precum și vorbele pe care le auzi când ieși:

– Da, fugi ca de teama vulpii. Fii atentă, s-ar putea să nu scapi!

În salon, Hannah Ferris le aștepta netezindu-și cutele rochiei oarecum nervoasă. Se putea vedea pe trăsăturile ei frumoase că era enervată; apoi își îndepărtă o șuviță rebelă de pe frunte de câteva ori cu o mișcare studiată și întrebă:

– Arabella, unde ai fost?

Arabella vru să răspundă cu una din glumele sale, dar Jane i-o luă înainte:

– Domnul Havering mi-a arătat tapițeriile din sala mare.

– Domnul Havering?

– Da, lucra acolo, dar cred că era gata de plecare.

– Nu mă îndoiesc că se pregătea de plecare, repetă Hannah.

– Verișoară Hannah, mama îi permite domnului Havering să vină în această casă. Este casa ei.

– Chiar și așa nu-i permite să te viziteze, Arabella. Miss Bird, mă surprinde că ai permis așa ceva!

– Atâta timp cât n-am plecat nici o secundă de acolo, nu văd ce se putea întâmpla.

Hannah Ferris o privi mânioasă apoi exclamă:

– Acum înțeleg!

Cele două stăteau în fața șemineului sub lumina candelabrului îmbrăcate în rochii de muselină de diferite culori.

– Nu înțeleg ce vreți să insinuați, doamnă, zise Jane aparent calmă, pentru că de fapt, inima îi bătea ca a unei păsări captive.

– Vreau să spun foarte clar că și dumneata te-ai lăsat prinsă în mrejele acestui tânăr dezgustător.

– Este departe de a fi dezgustător, interveni Arabella, care veni în apărarea iubitului ei.

– Vorbele pe care le voi spune acum nu sunt pentru urechile unei tinere domnișoare, zise Hannah, dar se pare că acest bărbat este un libertin și un cartofor, ca și un vânător de zestre.

– Dacă realizați ce tocmai ați spus, nu se va obosi să mă prindă tocmai pe mine în mrejele sale, zise Jane roșind. Nu sunt nici bogată nici foarte tânără.

– A, dar ce credeai? Că ar fi interesat de dumneata? Nu-l interesezi decât în măsura în care te ocupi de victima lui. Poate manifesta interes pentru dumneata pentru a avea acces la victima reală.

Jane oftă adânc, neavând nici ce mai vagă idee cum putea face s-o atragă de partea ei pe această femeie înrăită de viață. Îi spuse cu supușenie:

– Domnul Havering mi-a arătat tapițeriile, mai precis mi le-a explicat.

– Și numai asta te-a făcut să roșești la simpla rostire a numelui lui? Te-a prins deja în ghearele sale acest ticălos...

Dar ușa se deschise și apăru lady Mellowes, însoțită chiar de Richard Havering.

***

El se înclină în fața doamnelor, apoi făcu o plecăciune în fața lui Hannah Ferris care îl privea revoltată, cu o șuviță căzută pe față, deși făcuse efortul de a o îndepărta.

Lady Mellowes zise:

– Domnul Havering tocmai pleca și ne-am întâlnit în hol. Ea îi aruncă verișoarei sale una din acele priviri poznașe, pe jumătate vinovate. Îmi vorbea despre ultimele inovații în materie de tapițerii. Era fascinant...

– Despre copilul acela care s-a împiedicat de câinele său, mamă?

– Era un cățeluș poznaș, l-ai remarcat, verișoară? Este chiar în colțul din dreapta al salonului.

– Nu mă interesează tapițeriile, zise Hannah foarte rece. Nici cei care le lucrează.

– Aici greșești din cel puțin două puncte de vedere, interveni Arabella. Tapițeria reprezintă istoria familiei noastre și tu te gândești tot timpul numai la asta. Iar pentru cei care le lucrează, cum spui, reprezintă un mod de viață de a-și câștiga existența care implică activitate, bună dispoziție, lumină, lucruri despre care tu nu știi nimic și deși pari că le disprețuiești, ai fi foarte fericită să le cunoști!

Se lăsă o tăcere cumplit de apăsătoare.

Hannah Ferris și lady Mellowes izbucniră să vocifereze una de indignare, cealaltă pe ton de reproș. Arabella izbucni în lacrimi.

Jane îi spuse încet lui Havering:

– N-ar fi bine să plecați?

– Da, cred că aveți dreptate, zise el, apoi, tot șoptit zise: a fost o conspirație. El făcu un pas în față.

– Miss Ferris. Miss Mellowes își apăra prietenii din toată inima, așa că nu realizează când ajunge să-i ofenseze pe cei din jur.

Apoi i se adresă Arabellei:

– Nu te-ai adresat cu politețea cuvenită. Îți mulțumesc că mi-ai luat apărarea, iar lui miss Ferris îi adresez scuzele mele. Mai știu că după ce-ți va trece supărarea, îi vei cere și tu scuze. Făcu o plecăciune, apoi plecă.

Dacă inimile voastre nu sunt pe jumătate alături de el, cred că sunt de piatră, gândi Jane.

Dar își aminti imediat comentariile acide ale lui Hannah: în speranța de a cuceri pupila, face curte mai întâi guvernantei și zise cu voce tare doar atât:

– Dorabella, să mergem să te speli pe față înainte de a merge la masă! Apoi ceru permisiunea ladyei Melowes să se retragă.

– N-am făcut bine că l-am adus aici, zise ea. Cu toate acestea, nu pot să nu observ că este un tânăr plăcut și manierat, Hannah.

– Ai început să semeni tot mai mult cu restul lumii, constată aceasta aruncându-și enervată o buclă care se încăpățâna să-i cadă pe față, țintuind-o din priviri pe Arabella.

Capitolul 3

Se propuse o vizită, așa că miss Bird trebui să însoțească doamnele la casa cea mare.

Văduva merse pe o scurtătură cu trăsura ei elegantă, împreună cu miss Ferris.

Arabella și guvernanta parcuseră drumul călare, în spatele trăsurii. Deodată, Arabella strigă:

– Miss Bird! Crezi că el va fi acolo?

Jane nu pretinse că nu înțelegea despre cine era vorba.

– De unde să știu, draga mea? Dar nu cumva unchiul și mătușa ta nu încurajează tot ce vrei să faci? Știu părerea mamei tale?

– Unchiului nu-i pasă de fleacuri de astea! Este interesat doar de arhive, de tapițerii ca aceea pe care ai văzut-o, de istorie.... au devenit adevărate obsesii pentru el de când Richard l-a alimentat cu informațiile necesare.

– Te referi la domnul Havering?

– Desigur, îi spun Richard. Nu crezi că este un om deosebit pentru că se ocupă de istoria familiei Mellowes, în loc să se ocupe de cea a lumii?

Miss Bird nu-i sugeră că se putea arăta interesat ca de istoria viitoarei sale familii, că poate era în interesul lui să continue munca pentru o astfel de familie bogată unde se și putea căsători cu o frumoasă moștenitoare precum Arabella.

Dar Arabella, deși moștenitoare, avea o mamă destul de tânără și sănătoasă, iar domnul Havering după cum subliniase Hannah era un flușturatic.

Arabella refuza să creadă că poate avea o concurență serioasă la inima lui Richard. Deodată ea începu să se gândească la lucruri considerate frivole de Jane.

– Miss Bird! exclamă ea brusc. Ți-am găsit un soț!

Jane, care abia mai reuși să-și controleze calul, nu putu decât să exclame:

– Dumnezeule!

– El este omul potrivit! Nu este bogat, din păcate, și nici nu aparține aristocrației, mai exact. Știu că nu așa ceva urmărești, zise Arabella cu inocență. Dar ai putea să te descurci destul de bine. Mama te-a îndrăgit, iar cei de la castel nu se vor dispensa niciodată de Callie. Puteți primi acolo un apartament și toate cele necesare, iar dacă veți avea copii...

– Draga mea Arabella! Despre ce tot vorbești acolo?

– Callie este profesorul vărului meu Dominic și nu este bătrân; adică nu prea bătrân, vreau să spun. Nu știu prea bine

ce face el acolo dar știu că este indispensabil. Este o persoană foarte dragă nouă tuturor, un om foarte amabil. Se numește Vincent Carrell, dar toți îi spun Callie, așa cum îl numea Dominic în copilărie. Este un om foarte înțelegător și are niște ochi minunați. Miss Bird, te vei îndrăgosti numaidecât de el și chiar te rog s-o faci, insistă Arabella. Apoi reveni la obsesia ei: mă întreb dacă Richard va fi acolo?

Și așa era, Richard se afla acolo, la fel și bărbatul numit Callie, sir Dermot și lady Mellowes, ca și miss Aurora Baines.

Miss Baines era fiica unui comerciant bogat acceptat în familie datorită comportamentului său ireproșabil, ca și bogăției sale. Domnul Baines nu era de față, ci doar soția și fiica sa.

Vara Hannah observă emblema de pe careta familiei Baines, amintindu-și apoi de gluma făcută de domnul Baines referitoare la dificultățile întâmpinate în obținerea recunoașterii familiei sale în lumea celor bogați și cu titluri de noblețe.

– Cum poate vărul nostru să admită astfel de persoane în casă? Aceasta va deveni paradisul nedoriților?

– Pe mine nu mă privește, mormăi Arabella.

La intrarea lui Jane, se ridicară doi bărbați pe care ea îi privi confuză. Unul era scund, robust, cu ochi negri, o figură rotundă și barbă. Dominic se ridică și el.

Lady Mellowes lăsă jos lucrul de mână și-i întinse Arabellei o mână plină de inele.

– Te rog să mă ierți că nu mă ridic Rose-abelle, știi că este o problemă pentru mine.

Rose-abelle: ce nume frumos pentru o persoană frumoasă!

Nu știa însă că Arabellei îi displăcea.

Jane fu prezentată ladyei Mellowes, căreia îi făcu o plecăciune, apoi se retrase în locul destinat de obicei guvernantei.

Arabella o privea cu ochi mari pe Aurora Baines, care părea vrăjită de Richard. Acesta nu avea ochi decât pentru ea. Orbită de gelozie, Arabella îi spuse lui Jane:

– Cum poate s-o privească așa? Poate pentru că este atât de bogată?

Lady Mellowes era o femeie bătrână, țintuită de reumatism într-un cărucior, dar cu mâinile încă puternice pentru a ține acul în mână și a transpune pe pânză istoria familiei.

– Ești minunată! exclamă sora ei, așezându-se lângă ea. Îmi amintesc ce mult m-am chinuit și eu pe când mai locuiam aici.

– Pentru tine toate sunt dificile, draga mea, de aceea am considerat că nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te ocupi de actele de caritate. Apoi bătrâna aruncă o privire semnificativă spre locul în care Jane se afla cu biata Arabella care asista neputincioasă la privirile schimbate de cei doi.

– Știi că s-a întors Brunel? reîncepu bătrâna.

– Nu vei avea succes cu planurile tale ce-l privesc pe lordul Brunel atâta timp cât tolerezi tentația aici în casă.

– Dermot îl consideră un bulgăre de aur. Tânărul este neprețuit. Dar observă că este atras de cu totul altcineva... Havering și Aurora Baines continuau să se soarbă din priviri.

Puțin mai încolo, doamna Baines făcea conversație verișoarei nemăritate, care era de fapt o companioană plătită și-și dădea aere de aparținătoare la familie.

Dominic ezita, neștiind dacă aceea pe care o iubea îl va accepta de data asta.

Richard Havering se decise. Se înclină în fața doamnelor.

– Aș putea să mă retrag? Mai am mult de lucru...

Dar miss Aurora îl prinse de braț.

– O, mi-aș dori mult să văd acea tapițerie! Lady Mellowes, mi-ați permite? Am aflat atât de multe de la domnul Havering.

– Chiar așa o fi? mormăi Arabella.

– Da, vom merge cu toții s-o vedem, se auzi vocea subțire a lui sir Dermot. Lady Mellowes ne permite, nu-i așa draga mea? Doamnă Baines? Este istoria întregii familii... Dominic, le poți explica doamnelor?

– Aș vrea ca Dominic să-mi arate grajdurile, zise Arabella brusc. Nu se uită spre Richard. Aș vrea să schimb calul lui miss Bird; este cam greu de strunit, vrei să-mi da unul mai pașnic, unchiule?

– Alege ce vrei, draga mea, zise sir Dermot. Este iapa aceea, Honeycombe, cam grasă pentru a prinde viteză, dar este potrivită pentru o doamnă. Nu știu de ce ți--au dat-o pe asta la început. Asta ne va despărți, se adresă el doamnelor familiei: Havering va merge cu Aurora, iar Arabella va rămâne cu guvernanta. Sau cu lordul Brunel, mormăi el.

Jane făcu un pas înapoi pentru ca Arabella să treacă spre vărul ei.

Guvernanta și tutorele le urmau cu umilință.

– Biata copilă, zise Callie privind cu milă după perechea de tineri. Bieții copii!

– De ce faceți această afirmație? întrebă Jane uimită de francheța lui.

– Sunt atât de îndrăgostiți, dar de persoane total nepotrivite.

– Dominic Mellowes nu face un secret din dragostea pentru vara sa.

– Nici Arabella nu ascunde ce simte pentru celălalt. Deși ar trebui să știe mai bine...

– Dragoste, spuneți? Sau felul în care se manifestă?

– Ambele. O domnișoară de familie, cu educație, ar trebui să fie mai rezervată. Cât despre domnul Havering, nu este cea mai indicată persoană.

Jane realiză că poate nu era bine să continue discuția despre comportamentul stăpânilor cu o persoană pe care n-o cunoștea. Dar vorbele acestuia la adresa lui Havering îi picaseră prost.

– Nici dumneavoastră nu credeți în căsătoria dintre persoane care nu au aceeași stare socială?

El începu să râdă privind-o cu ochii lui mari, negri, iar Jane constată că era un bărbat foarte plăcut, așa cum spusese Arabella; era înțelegător și amabil.

– Să fiți convinsă că nimeni n-o va putea mărita pe Arabella împotriva voinței sale.

Împotriva voinței sale? Cum ar putea să consimtă la căsătoria cu un bărbat mai bătrân decât propria-i mamă?

– Chiar dacă este mai bătrân ca lady Mellowes, asta nu înseamnă că nu poate fi un bărbat de vârstă medie. Și n-ar face decât să repete istoria mamei sale. Sir Robert Mellowes avea de două ori cel puțin vârsta ei când s-au căsătorit.

– Și așa a ajuns lady Mellowes la treizeci de ani, văduvă, fără casă și avere.

– Arabella va trebui să aibă grijă să dea naștere foarte repede unui moștenitor masculin pentru a se asigura că până la căsătoria fiului său va conduce totul. Iar casa lady-ei Mellowes cea tânără este încântătoare.

Ajunseseră la grajduri.

Arabella încerca să salveze aparențele arătându-se interesată de compania lui Dominic, de brațul căruia se agățase pentru a-i arăta lui Richard că se putea descurca și fără el.

Jane protestă, nevoind să pară că-și dorea un cal nou, dar Aldebaran îi fu adus și plimbat prin față. Dominic cu o mișcare foarte dibace, se aruncă din mers pe spatele iepei:

– Vezi ce blândă este, miss Bird?

– Sper să nu-i placă viteza, zise Jane, dar apoi se corectă imediat amintindu-și că nu era cazul să înceapă a-și spune păsurile pentru că nu era una de-a lor. Îmi place această iapă frumoasă, Aldebaran, dar nu voiam să abuzez de amabilitatea dumneavoastră, zise ea.

– Va fi a dumitale atât cât vei dori, spuse Dominic. Ți-o ofer din toată inima. De fapt, Arabella mi-a spus că vrea un cal

potrivit pentru miss Bird. Dar văd că sunteți obișnuită cu călăria, zise el, privindu-i talia subțire în costumul care fusese cândva elegant.

– Costumul meu este destul de vechi, zise Jane zâmbindu-i. Îl am de când eram aproape un copil.

Dominic făcu o plecăciune.

– Cu toate acestea, vi se potrivește perfect.

– Mai mult ca rochiile ei de culoarea șoricelului? interveni Arabella. Miss Bird merită mai mult.

– Sunt potrivite rolului meu de guvernantă, zise Jane rece. Nu este potrivit ca guvernanta să poarte lucruri prea rafinate.

– Mie îmi face plăcere să le văd din când în când, răspunse Dominic.

– Și mie, i se alătură și Callie. Desigur, mi-ar face plăcere s-o văd și în veșminte mai colorate, cum este penajul unui porumbel cu verde închis, albastru irizat, care dă impresia unor pene ce flutură în vânt; dar vă rog să mă scuzați, uneori imaginația artistică mă ia pe dinainte. Aș vrea să vă văd într-o astfel de rochie și să vă pictez.

– Da, Callie, ar trebui s-o pictezi, zise Dominic. Cred că-ți poți imagina deja rochia cu ochii minții și picta un tablou minunat.

– Ale căror copii le poți trimite tuturor admiratorilor ei, zise Arabella brusc.

– Miss Bird, fii atentă, ești pe cale s-o faci geloasă pe Arabella, zise el oferindu-i brațul.

– Îmi cunosc limitele, spuse ea încet.

Callie se întoarse uimit spre ea.

– Viața ți-a oferit o lecție atât de dură cam prea devreme.

– Nu mai sunt copil.

– De fapt, noi doi miss Bird avem poziții cam nedefinite.

– Și se cade să ni le păstrăm, zise ea.

– În această familie nu ni se impun restricții prea mari.

– Eu am aflat pe propria-mi piele că nu este peste tot așa.

El zâmbi cu tristețe.

– Cred că înțeleg ce vrei să spui, miss Bird. Când ajungem să depindem de alții nu mai suntem capabili decât de introspecție și nu mai vedem decât că suntem umiliți. Dar oricum, vei constata că faci parte dintr-o mare familie...

– V-ați integrat foarte bine aici....

– Da, cu unii dintre ei, zise el scurt. Dar apoi îi zâmbi din nou. Nu avem decât să plecăm puțin capul. Sper că și dumneata vei fi la fel de norocoasă în privința asta.

Jane îi răspunse cu același zâmbet și intrară în casă.

***

Acolo, domnul Havering le explica tapițeria... Aurora nu mai făcea un secret din faptul că-l plăcea foarte mult și-l considera deja proprietatea ei.

– Ne-am distrat teribil! Ne-am înghesuit apoi cu toții în trăsură pentru că plecasem cu una singură. Eu am stat aproape pe genunchii domnului Havering.

– Iar el a fost fericit! exclamă acesta.

– Da, având destulă experiență .... exclamă Arabella.

– Noi am pus la cale un plan, zise Callie, grăbindu-se să spună și el ceva, pentru a dezamorsa atmosfera. Eu o voi picta pe miss Bird, care va sta lângă mine....

Jane se grăbi să refuze:

– N-am fost de acord!Și nici nu m-am gândit la o astfel de posibilitate.

– Poate, dar eu m-am gândit foarte bine și mi-am imaginat-o așa cum o vede miss Arabella într-o rochie de culoarea porumbelului, nu de un gri pal, ci cu puțin albastru și verde irizat.

– Trebuie să te piepteni tot așa, miss Bird, zise Aurora, astfel semeni cu capul unei porumbițe. Ți-ai putea pune flori în păr. Aurora o privea cu generozitate. Va fi un tablou minunat, vei arăta foarte bine.

Doamna Baines începuse să-și ia rămas-bun.

– Vino, draga mea, au fost înșeuați caii, i se adresă ea fiicei sale. Dar cine este acel tânăr?

– Un cadet al familiei Havering, din Norfolk, răspunse bătrâna doamnă Mellowes. Este încântător. Dermot îl place mult.

– Dar bani are?

– Este cel mai mic din familie, nu cred că are bani.

De curând, doamna Baines începuse să se poarte ca o femeie prea bine crescută pentru a reacționa brusc.

– Sper că nu veți avea obiecții dacă-l voi invita la primul bal pe care-l dau, zise ea, la care bineînțeles voi fi onorată să primesc familia dumneavoastră.

– Nici una, zise lady Mellowes.

Arabella discuta cu Dominic. Figura lui frumoasă arăta numai încântare și i se părea că se oglindește în ochii ei; cu toate acestea era prea inteligent pentru a nu înțelege că era folosit doar pentru a atrage gelozia lui Richard Havering.

După ce-și luă rămas-bun de la gazde, Jane se simți prinsă de mână:

– Miss Bird, te simți bine în acest post?

– Foarte bine milady, este prima mea numire și sunt fericită c-am nimerit atât de bine.

– Biată copilă, nu ne putem controla uneori cărările vieții, dar vom încerca să le înseninăm pe ale dumitale. În schimb te-aș ruga să veghezi cu multă atenție la păzirea comorii noastre.

Comoara dumneavoastră nu este așa cum vi-o imaginați, se gândi Jane. Este formată din lucruri urâte și foarte puțină lumină. O credeți o tânără încântătoare, dar nu este așa.

Cu toate acestea, Jane era impresionată de bunătatea care se arătase față de ea.

Privi spre locul în care Dominic o ajuta pe Arabella să urce în șa, cu gesturi prelungite în mod voit. Arabella urcă pe palmele făcute punte ale lui Dominic, apoi își trecu celălalt picior peste crupa calului, cu fustele în vânt. Era toată numai zâmbete, cu părul arămiu în bătaia vântului. Îi zâmbi lui Richard Havering și se întoarse imediat spre vărul ei pentru a continua discuția.

Havering făcu o plecăciune și dispăru pe terasă. Apoi reapăru plin de vivacitate și interes.

– Milady, îmi puteți spune unde-l pot găsi pe sir Dermot? Cred c-am găsit un semn secret în tapițerie!

Capitolul 4

Așa că, timp de câteva zile, domnul Havering nu mai apăru la casa Mellowes, cu una sau două excepții, când discută doar cu sir Dermot, fără a vedea restul familiei; Arabella nu mai călări spre cărăruia aceea îngustă unde obișnuiau să se vadă. Nici nu mai pomenea mereu numele lui în ceea ce spunea; muncea din greu acum să recupereze timpul pierdut, era neliniștită palidă, ochii ei albaștri erau încercănați, iar părul nu-i mai era cochet ridicat în vârful capului.

Mama ei o urmărea cu inima strânsă, iar vara Hannah cu bucuria triumfului în priviri.

Hannah se ducea mereu la casa cea mare, aranjând cumva o întâlnire cu lordul Brunel. Sir Dermot îl sunase pentru a-i ura bun venit, dar acesta îi răspunse cu oarecare rezervă, lucru care-l deranjă pe sir Dermot, pentru că vecinul nu-i putea fi superior decât prin moșia sa întinsă; acesta nu se oferise, cum credea sir Dermot, să-i înapoieze pământurile.

Lady Mellowes propuse o călătorie în orașul învecinat, pentru a nu se lăsa cuprinse de plictiseală.

– Vom împrumuta faetonul mătușii tale, dacă nu are altă treabă în după-amiaza asta. Am nevoie de câteva culori mai speciale pentru mătușa ta, care nu se poate deplasa, iar Callie nu reușește să-i aducă întotdeauna ce-i trebuie. Ai vrea să vizitezi noul centru comercial, Arabella?

– Mamă, ar fi minunat! exclamă aceasta.

După ce trimise un mesaj la casa mare, lady Mellowes o chemă pe Jane.

– Miss Bird, sunt într-o mare încurcătură, te rog să mă ierți dacă te voi ofensa în vreun fel, nu aceasta este intenția mea; oricum te voi consulta înainte. Îi întinse o invitație pentru balul dat de Aurora Baines. Include și numele dumitale.

Jane păli. Apoi, zise imediat:

– Cred că n-au înțeles bine, milady, că sunt guvernanta fiicei dumneavoastră. Mă tratați toți cu atâta atenție și bunătate încât n-a fost evident că sunt doar o angajată.

– Trebuie să vii, miss Bird! insistă Arabella.

– Draga mea, nu știu dacă miss Bird dorește să accepte invitația.

– Trebuie să mergi, miss Bird; dacă nu ai o toaletă nouă, îți voi împrumuta una de a mea!

Jane începu să râdă:

– Ar trebui să fac un efort prea mare să încap în vreuna din rochii! Sunt ca de păpușă!

– Înțeleg că nu vrei să mergi la bal, pentru că nu s-a înțeles bine rolul dumitale aici.

– Eu n-am contribuit cu nimic la situația asta, milady.

Privind-o pe lady Mellowes Jane realiză că această bună și nobilă doamnă înțelesese că deși se afla în această poziție inferioară, era născută lady. Cu câteva săptămâni în urmă ar fi putut accepta invitația fără nici o reținere.

Lady Mellowes cea bătrână o cunoștea mult mai bine pe lady Mellowes cea tânără; știa că aceasta acorda considerație oricui.

Era o zi frumoasă de primăvară numai bună pentru o călătorie cu faetonul deschis.

Părul Arabellei era liber în bătaia vântului, ieșindu-i de sub pălărioara colorată.

Callie fusese trimis cu faetonul și cu instrucțiuni. Stătea alături de Jane cu spatele la cai, față în față cu lady Mellowes și miss Ferris. De o parte și de alta se vedeau câmpiile înverzite, cerul fără nori. Callie vorbea mereu în felul său niciodată prea familiar și totuși afectat. Era un artist desăvârșit și un angajat neprețuit pentru lady Mellowes și sir Dermot.

– Nici nu vă imaginați cât luptăm să readucem aceste pământuri în proprietatea familiei! Ce eforturi am făcut să-i aduc la cunoștință această problemă lordului Brunel fără a-l ofensa pe sir Dermot! Havering nu mi-a fost de ajutor pentru că a avut cândva niște probleme cu Brunel....

– Vorbește-ne despre descoperire, zise Arabella.

– Este un semn mic negru în zona care reprezintă secolul optsprezece. Până acum s-a crezut că a fost un semn din incendiul din 1740. Abia acum Havering a observat că sunt niște puncte puse deliberat acolo.

– Ce-ar putea să însemne?

– Nu știu, zise Callie. Nici lady Mellowes, nici Dominic nu știu.

– Oh ! exclamă Arabella aproape făcând faetonul să se oprească la intrarea în oraș, unde îl văzuse pe Richard Havering.

– Ce caută într-un loc ca acesta?

– Ce caută este problema lui, draga mea, zise lady Mellowes.

– Aș vrea să fie și a mea, mamă. Ce poate Richard să caute aici? Într-un astfel de loc? insistă ea.

– Draga mea, nu-mi place comportamentul tău. Am ajuns, te rog comportă-te frumos. Locul acesta este cam aglomerat nu este cazul să comunici sentimentele tale întregii lumi.

Alegerea firelor pentru lucru se dovedi o sarcină destul de dificilă. Hannah se ocupă de Arabella, arătându-i o mulțime de lucruri frumoase.

Jane așteptă ca lady Mellowes să-i ceară părerea sau poate ajutorul. În clipa aceea o văzu doamna Baines.

– O, ce plăcere, miss Bird! Ne-am întâlnit la lady Mellowes acasă. Aurora, uite cine este aici, miss Bird!

Jane se uită ușor disperată spre locul în care lady Mellowes studia preocupată firele de diferite culori. Apoi zise:

– Da, eram acolo cu eleva mea Arabella.

– Elevă? O, am crezut...

– Da, mi-am închipuit, my lady. Și poate că a fost bine să ne întâlnim pentru ca să aflați adevărul. Ați fost foarte bună să mă includeți în invitația la bal, dar eu sunt doar o guvernantă.

– Nu mi-aș fi închipuit! Nu arătați defel a guvernantă!

– Eram îmbrăcată în costumul de călărie, my lady. Lady Mellowes vă va comunica faptul că nu pot accepta invitația, fără a vă mai spune motivele.

– Foarte rău ați făcut, miss Bird! De ce să nu veniți la bal dacă sunteți guvernantă? Sunteți o tânără foarte drăguță și bine educată. O voi ruga pe lady Mellowes să vă aducă.

– Miss Bird, nu acceptăm un refuz! interveni și Aurora Baines, care-i zâmbi prietenos. Ba, insistăm chiar.

– Nu m-aș simți în largul meu, le explică Jane. Dacă vreun tânăr s-ar trezi dansând cu o guvernantă la acest bal? Ar mai vrea să danseze cu ea?

Doamna Baines o strânse la piept cu prietenie.

– Nu-ți face probleme, draga mea! Crezi c-o să invităm numai aristocrație? Am avut prieteni și când eram mai săraci, crezi c-o să-i dăm uitării?

– Te rog să vii, miss Bird, insistă Aurora. Mama te-a îndrăgit. Dacă nu vei veni vom trimite pe cineva după dumneata.

După plecarea celor două, Jane își spuse că nu se va duce. Nici nu avea cu ce să se îmbrace. Apoi se gândi că lady Mellowes cea generoasă se va gândi să-i ofere vreo rochie mai veche.

– M-am întâlnit cu doamna și domnișoara Baines, milady. Eu am refuzat invitația la bal, dar doamnele au insistat foarte mult. Poate le voi convinge că nu-mi place dansul. Spunând acestea, Jane își aminti vremurile de demult când părinții ei mai trăiau și când luase lecții de dans. Dar acele zile trecuseră

de mult. Cu toate acestea, Jane se considera fericită că avea o slujbă bună, iar cu complicitatea Arabellei poate își găsea și un soț... în persoana lui Callie.

Auzi chiar atunci glasul acestuia venind din spatele ei. Lady Mellowes continua să studieze jurubițele de mătase. Callie care nu voise să fie văzut, îi șopti Janei:

– Havering are o casă în strada Capsicum. L-am văzut intrând acolo. Cred că este o locuință permanentă.

Jane ar fi vrut să se deplaseze dar nu putea din cauza aglomerației. Auzi o discuție între Callie și o altă persoană necunoscută ei.

– L-am auzit spunând că se duce acolo să viziteze o doamnă. Sau poate că doamna a fost adusă acolo chiar de el...

– Poate este o rudă, zise Callie.

– Nu bunul meu Callie, nu este! Este prea tânără și frumoasă, este o străină.

– Ei bine, Havering a fost în străinătate, ar putea fi o explicație.

– Dar de ce te interesează? Pentru că i-a sucit mințile Adorabellei?

– Miss Mellowes îl cunoaște, desigur; doar Havering locuiește în casa unchiului ei!

– Ei, dragul meu, să spunem adevărul! Ce femeie, care-l vede pe Havering, vrea să-i rămână o simplă cunoștință? Miss Mellowes este o fată drăguță dar cred că merită mai mult. Lumea vorbește că el umblă acum după miss Baines și după moștenitoarea Rutherford. Ca să nu mai vorbim despre acea frumoasă lady Edgar Worcester din Mayfair, care locuiește acolo fără soțul ei.

– Nu știu nimic despre această frumoasă doamnă.

– Nici n-ar trebui să știi prea multe, nu te onorează.

Curând, cei doi se despărțiră.

Jane se gândea la soarta ei de femeie simplă, de guvernantă. Poate că tinerele domnișoare își pot permite să se îndrăgostească și să sufere după vreun domn, dar unei guvernante nu-i este permis. Poate că are voie să suspine în tăcere să-și simtă inima sfâșiată dar ce este o inimă de guvernantă?

Dar exista o guvernantă care avea o inimă ce putea fi sfâșiată de un domn care avea reputația unui cuceritor, mai ales de femei bogate, care avea și propria sa doamnă pe care o ținea ascunsă de ochii lumii, în strada Capsicum.

Callie fu obligat, de dragul Arabellei, să facă cercetări în privința acelei case din strada Capsicum.

***

Trecură pe lângă el pe drumul de întoarcere. Richard le salută vesel urmând apoi faetonul lor. Le ajută să coboare când ajunseră acasă.

Lady Mellowes i se adresă Arabellei pe un ton ce nu suferea contrazicere:

– Arabella, te rog să te comporți cum se cuvine! Nu arăta resentimente, comportă-te așa cum ai face-o cu orice alt tânăr. Nu te lăsa afectată din nou!

Aceste vorbe sunt valabile și pentru mine, se gândi Jane, în timp ce le urma pe doamnele conduse de Callie. Văzu cum

Arabella se comportă cu multă supușenie și răspunse fără nici o afectare la salutul lui Havering. Apoi veni rândul ei.

– A, miss Bird! exclamă el.

Jane simți cum roșește.

– V-a făcut bine această plimbare aveți doi bujori în obraji. O, nu, mai bine doi trandafiri.

Lady Mellowes interveni:

– De fapt și eu mă gândesc la miss Bird ca la un trandafir frumos care a împodobit grădina noastră!

– V-ați bucurat de această plăcută plimbare, doamnele mele? le întrebă Havering.

– A fost minunată. Am întâlnit multă lume acolo, pe sir Broderick, cu sora lui, zise Arabella, sir George Pringle cu fratele lui păreau ca niște miei pierduți de turmă printre toate dantelele acelea. Miss Bird s-a întâlnit cu doamna Baines și Aurora care au insistat s-o invite la bal, invitație pe care miss Bird a declinat-o.

– Miss Baines a fost foarte amabilă, murmură Jane nefericită.

– Este o doamnă foarte amabilă; am întâlnit-o de curând și mi s-a părut fără a fi foarte frumoasă, o femeie inteligentă și fermecătoare.

– Iar noi am crezut că nu te-ai despărțit de unchiul meu....

– De fapt, am rezolvat din probleme lui și astfel m-am întâlnit cu cele două doamne Baines, care tocmai intrau în casă. Au insistat să intru câteva clipe și n-am putut refuza.

– Noi n-am avut atâta noroc, zise Arabella. Dar probabil că n-am insista ca doamnele Baines, zise ea apoi plecă după lady Mellowes.

Jane rămase față în față cu Richard, incapabilă să se desprindă de locul în care se afla acesta, de farmecul lui.

– O, draga mea, am ofensat-o pe Arabella! Sper că nu foarte tare!

Jane se luptă să-și apere pupila.

– Arabella nu suportă lipsa de consecvență.

– Aceasta este părerea dumitale, miss Bird?

Ce să spun? se întrebă Jane. De fapt, orice ar fi spus putea duce la o greșeală. De aceea se gândi la un compromis.

– Cred că un gentleman nu trebuie să încurajeze o doamnă dacă simte că nu are sentimente puternice pentru ea. Căci doamna se va purta corespunzător.

El o privi lung.

– Este adevărat că tinerele doamne sunt niște persoane remarcabile. Dar dacă gentlemanul respectiv nu-și poate controla prea bine sentimentele, ce-ar trebui să facă?

***

Lady Mellowes trimise o acceptare formală a invitației la bal, regretând că miss Bird nu le însoțea.

Miss Bird primi imediat o scrisoare de la Aurora Baines:

„ Te rog să vii! Mama insistă să vii! La fel și eu!

Aurora Baines“

– Sunt foarte amabile, îi spuse ea ladyei Mellowes, dar nu pot accepta.

Cu ce m-aș putea îmbrăca? se gândi Jane. Își imagină acea sală de bal decorată în alb, cu multe baloane, cu multe flori pe margine, cu candelabre strălucind; văzu cu ochii minții picioarele mici ale Arabellei abia atingând pământul. Văzu o pereche de ochi albaștri care îi fixau pe ai Arabellei, de parcă ar fi așteptat iertare. Ce bărbat i-ar putea rezista? Este atât de frumoasă... Ce bărbat ar rezista ochilor ei frumoși, buclelor acelea lăsate libere pe lângă urechi, încadrându-i fața de copil?

Dacă ea ar merge la bal, oare Richard ar dansa cu ea? Cu biata Jane Bird, guvernanta cea lipsită de culoare, de strălucire? Ființa menită să fie atât de ștearsă întreaga viață?

Biletul de la Aurora Baines se afla pe masă. Biata Cenușăreasă, se gândi Jane despre sine, nu ai nici măcar o zână care să-ți vină în ajutor!

Deodată, auzi o bătaie în ușă și Bates, menajera, deschise ușa și-i întinse o cutie frumoasă.

– Pentru dumneata, miss.

– Pentru mine? Nu cred că este a mea, Bates.

– Vă este adresată, miss, cred că este o rochie. Nu vreți s-o deschideți?

O rochie! Da, asta era; o minunată rochie strălucitoare ca o pânză de funigei strânsă pe talie dintr-o tafta delicată, o rochie de bal.

Se duse direct la lady Mellowes. Aceasta o privi uimită.

– Draga mea, nu știu nimic despre această rochie! exclamă ea surprinsă.

– Miss Bird, m-am gândit la dumneata dar sunt atât de egoistă încât nu mi-am închipuit că vei vrea să mergi! zise și Arabella.

– Nu pot accepta un astfel de dar! zise Jane, trebuie s-o înapoiez numaidecât.

– Cine ți-a trimis-o, miss? întrebă miss Ferris. Ce să facă o guvernantă cu o astfel de rochie?

– I-a fost trimisă pentru a merge la balul Aurorei Baines.

– Nu am intenția de a merge!

– Acum va trebui s-o faci, altfel vei răni sentimentele celui care ți-a trimis-o!

Era o rochie foarte frumoasă, al cărei corsaj imita penajul unui porumbel.

Callie descrisese o astfel de rochie și spusese că i-ar face plăcere s-o vadă astfel îmbrăcată, dar nu, Callie nu avea bani pentru o astfel de rochie... și de ce să i-o dăruiască...

Arabella exclamă deodată:

– Dominic i-a trimis-o!

– Ce spui, Arabella... se scandalizâ miss Ferris.

– Dominic a auzit descrierea făcută de Callie. El a spus că ar vrea s-o vadă pe miss Bird astfel îmbrăcată, ca să arate ca o porumbiță strălucitoare. Iar Dominic a spus că știe unde se găsește o astfel de tafta... Nu te descurci rău, miss Bird. Nici o săptămână n-a trecut de când ești aici și Callie vrea să te picteze, iar vărul meu îți trimite rochie pentru bal...și să nu crezi că n-am observat privirile pe care ți le-a aruncat iubitul meu și că i-ai răspuns la ele...

– Arabella! exclamă lady Mellowes îngrozită de ce auzea.

– Arabella! o opri miss Ferris, dezgustată.

– N-am spus decât adevărul! strigă aceasta ieșită din minți. De ce nu-l atrage și pe Brunel cu piciorul lui de lemn, ca să nu mai am nici un admirator?

– Arabella! exclamă din nou lady Mellowes. Controlează-te! Îi faci o nedreptate lui miss Bird, este evident. Dar de ce aduci astfel de acuzații?

– Las-o să se întrebe singură, știe prea bine ce spun.

– Da, știu răspunsul, zise Jane, dintr-o dată foarte stăpână pe sine. Jane era palidă și se simțea umilită. Da, un tânăr mi-a adresat o vorbă bună, ca un os unui câine și miss Arabella, care l-a tratat toată viața ca pe un câine, îl vrea înapoi la un semn din degete. Ea căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de acest bărbat, care nu i-a adresat niciodată o vorbă bună! Iar bietul Callie care pentru ea nu este o ființă omenească de care râde mereu glumind despre o posibilă căsătorie a lui cu biata guvernantă pe care o aveți în față.

Cât despre iubitul tău, așa cum singură l-ai numit, continuă ea, întorcându-se spre Arabella care o privea cu ochii ieșiți din orbite, n-am făcut altceva decât să-ți iau apărarea, să atenuez efectele geloziei bolnave de care dai dovadă. Crezi că vreau iubitul tău, Arabella? Nu, mulțumesc, nu am nevoie! Ți-l las ție și Aurorei Baines și unei alteia numită Rutherford, ca și alteia numită Clarissa, ca să nu mai vorbesc despre o lady din Mayfair la care nici un domn nu face referire cu onoare. Mă voi duce să împachetez, i se adresă ea ladyei Mellowes, nu accept umilința de a fi concediată. Cel puțin, plec de bună voie. Vă rog să-mi chemați măcar o trăsură.

Capitolul 5

Ajunsă în camera ei, Jane se aruncă pe pat privind disperată acum camera, care cu câteva zile în urmă i se păruse atât de frumoasă și primitoare. Izbucni în lacrimi de durere.

Auzi la un moment dat sau mai bine zis i se păru că aude o bătaie înceată la ușă, dar nu răspunse. Apoi, după o jumătate de oră alta, la care de asemenea nu răspunse. Văzu cum un bilet este introdus sub ușă.

Se duse la baie, se spălă pe față, dar o durea capul cumplit de tare, așa că se culcă la loc.

Îi fusese ușor să ceară să i se trimită o trăsură când nu avea unde să se ducă! Fosta casă a familiei era acum ocupată de străini. Cele câteva lire pe care le avea la bancă îi ajungeau pentru hrana pe câteva zile până găsea o altă slujbă. Nu mai îndrăznea să se întoarcă la agenția care o trimisese aci.

Nu se gândea decât la clipa în care părăsind casa se va întâlni pe scări cu una din doamnele casei, care să-i reproșeze câte ceva, servitorii să bârfească în urma ei că o altă guvernantă părăsea acest loc...

De data aceasta, se auzi o bătaie fermă în ușă:

– Sunt eu, Bates, miss.

Jane se gândi îngrozită că sosise trăsura, iar ea nici nu împachetase. Se duse la ușă și spuse: nu sunt încă gata, miss Bates.

Aceasta intră în cameră. Se uită în jur la patul deranjat, la părul răvășit al lui Janei, la fața ei albă ca o coală de hârtie.

– De ce vă grăbiți, miss? Lady nu vă lasă să părăsiți casa în seara asta.

– N-a trimis după trăsură?

– Nici vorbă, miss! Cum să vă lase să plecați acum, noaptea? Nu aveți nici bani, nici cunoștințe în zonă. Lăsați-mă să vă așez părul, miss. Bates o împinse încet spre scaunul din fața toaletei unde-i perie părul. Lăsați-mă să vă perii eu, miss, o să vedeți că vă veți simți mai bine. Fac asta cu lady Mellowes când are dureri de cap. Să nu credeți că nu s-a simțit foarte rău, miss. Dânsa pare întotdeauna veselă și bine dispusă, dar să nu credeți că este o ființă ușuratică. Nu suportă ca vreo ființă omenească să sufere. Mi-a spus așa; du-te la biata fată, Bates, și vezi ce face. Perie-i părul, așa cum faci cu mine când mă doare capul.

– Da, lady este foarte bună.

– Am găsit un bilet când am deschis ușa, miss, mai zise Bates. Nu l-ați deschis.

– Nici nu vreau să-l deschid. Voi rămâne aici noaptea asta, dar aș vrea să plec mâine în zori, să nu deranjez pe nimeni...

– Biletul este de la Arabella, miss...

– Nu vreau să-l citesc. Nu știu dacă eu m-am comportat rău sau alții... nu mai contează nu vreau decât să plec.

– Nu cred că lady Mellowes vă va lăsa să plecați fără o vorbă...

– Cred că s-au spus destule vorbe, replică Jane. Ce să ne mai spunem? Voi pleca oricum. Mi-aș putea cere scuze, dar nu știu dacă mai au rost acum.

– Cred că miss Arabella ar trebui să-și ceară scuze, spuse Bates.

– Ei bine, nu vreau scuze. Mi-am pierdut cumpătul, nu știu dacă am avut dreptate sau nu. Miss Mellowes s-a enervat și ea și a fost nepoliticoasă, chiar extrem de nepoliticoasă cu mine, dar nu am nevoie de scuze. Vreau doar să părăsesc acest loc.

– Lady Mellowes nu vă va lăsa să plecați fără o explicație, miss.

– Nu vreau s-o văd, nici pe ea nici pe Arabella. Cât despre miss Ferris... de ce n-am plecat până acum? Voi pleca mâine cum se ivesc zorii.

Bates părăsi încăperea, dar se întoarse în scurt timp cu o tavă cu mâncare și un pahar cu vin.

– Mi-au spus să vă supraveghez, miss, să beți măcar vinul.

Jane luă paharul și-l goli.

– Uite, l-am băut! exclamă ea.

– Lady m-a rugat să vă spun că nu este nevoie să plecați, decât dacă insistați s-o faceți. Vă imploră s-o primiți. Acesta este cuvântul pe care l-a folosit, vă imploră!

– Te rog, mulțumește-i pentru bunătate, pentru tot. Nu trebuie să mă umilească și mai mult folosind acest cuvânt. Aș vrea să mă lase să plec, nu vreau să mai văd pe nimeni.

Bates plecă din nou, iar Jane își scoase cufărul și începu să adune lucrurile, dar gândurile îi zburară la rochia aceea minunată. Se mai afla oare acolo unde o lăsase? Cine i-o trimisese? Oare nu-și închipuise că va fi cauza tuturor relelor? Oare acel bărbat voia s-o vadă îmbrăcată cu rochia aceea albastră?

Se auziră pași pe scări, apoi o voce bine cunoscută spuse răspicat:

– Miss Bird, te rog să deschizi imediat, vreau să-ți vorbesc. Cum Jane nu răspunse, vocea insistă: de ce nu răspunzi? Te simți rău? Oricum, dacă nu răspunzi voi intra cu cheia mea. Într-o secundă miss Ferris intră.

– Nu vreau să văd pe nimeni, vă rog să plecați, zise Jane.

Miss Ferris făcu câțiva pași și văzu biletul Arabellei.

– Cum a ajuns aici? Este scrisul Arabellei!

– Mi-a băgat biletul pe sub ușă, iar eu l-am aruncat în foc necitit.

Miss Ferris încercă să reconstituie biletul: îmi pare teribil de rău... îmi este foarte rușine....restul fusese ars. Pare a fi o scuză, conchise ea. De ce nu l-ai citit, miss?

– De unde să știu că nu erau și alte insulte?

Miss Ferris o privi disprețuitor.

– Chiar crezi că o fată ca Arabella poate să scrie insulte cu sânge-rece?

– Foarte bine; nu insulte, doar reproșuri.

– Sunt scuze și dumneata știi asta foarte bine. Ți-a fost rănită mândria, am înțeles asta. Ai fost acuzată și insultată, cu toate că nu erai în situația de a te putea apăra. Deși trebuie să recunosc c-ai făcut-o mult prea bine.

– Cred că este foarte urât ca unii să-și insulte inferiorii.

– Așa este și cred că asta gândește și Arabella acum, zise ea arătând resturile de hârtie.

De ce venise această femeie? se întrebă Jane. Era rece, distantă, cu răspunsuri la care nu suporta replică.

– Ce rost mai are să discutăm? Cu cât plecați mai repede de aici, voi fi și eu gata de plecare.

– Lady Mellowes m-a trimis să-ți bag mințile în cap, miss. De ce te-ai hotărât să pleci?

Jane scutură din cap.

– Să stau aici? După cele ce s-au spus? Cuvintele nu pot fi uitate.

– Le-a rostit o domnișoară răsfățată, orbită de gelozie. Iar o altă tânără i-a răspuns la fel.

– Miss Ferris ați fost acolo când am fost acuzată că am uneltit să-i iau admiratorii Arabellei. O schemă murdară vulgară, a unei guvernante care s-a infiltrat aici ca să-și caute un soț. De altfel, Arabella mi-a și găsit unul, un tutore și ne tratează ca pe niște câini de familie care pot fi împerecheați după bunul ei plac.

– Callie? De el vorbești? El știe ceva?

– Slavă Domnului, nu! Sau nici la el nu pot să sper?

– Gata, gata, o opri miss Ferris, de data asta pe un ton mai blând. Știi că Arabella n-a vrut să spună asta. Este adevărat că ai fost rănită și ți-a fost rușine de felul în care gândește ea, dar nu este cazul să te simți astfel. Este o răsfățată care și-a nesocotit vărul cel care o privește ca pe o comoară.

– Nu mi s-a părut corect să abuzeze de situația ei, continuă Jane.

– Nu este ea cea care să se poarte astfel. Este răsfățată și greu de stăpânit și ceea ce ți-a spus a fost îngrozitor. Dar nu te-a considerat inferioară. Mi s-a părut că ți s-a adresat ca unei egale. Iar acum te rog, calmează-te și să mergem la masă.

– Ce mai contează ce simt sau gândesc? Mai bine m-ați lăsa în pace!

Miss Ferris își pierdu răbdarea.

– Uite ce este, miss Bird, te rog să redevii rațională, doar nu s-a terminat lumea! Nici viața dumitale aici la Robinsford nu s-a terminat decât dacă insiști să se termine. Arabella ți-a aruncat acele vorbe din prostie și gelozie, dar nici ea nu le-a crezut. Dă-le uitării. Uite ce este. Am observat că acel individ, Havering te cam place, de fapt cred că nu este femeie pe care să n-o placă. Cred că nu are rost să intri în bucluc. Nu are sens să te înscrii pe lunga lui listă de cuceriri. Și mai ales ai putea face familiei un serviciu scăpând-o din ghearele lui.

– Pentru a o preda lordului Brunel? zise Jane tăios.

– Nimeni n-o forțează să se mărite cu el, dacă nu vrea. Oricum, între timp ea este în pericol pentru că s-a îndrăgostit de acest îndrăgostit de profesie.

– Îi vor rămâne Aurora Baines și multe altele, fără a trebui să recurgă la o biată guvernantă...

– Aceasta s-ar putea considera prevenită cunoscând deja proasta lui reputație. Sau nu cumva și dumneata...?

Jane o întrerupse.

– Nu contează dacă rămân sau plec, doamnă, un singur lucru este sigur. Guvernanta din fața dumitale are și ea mândrie și nu se va preta la nici un fel de jocuri murdare penrtu a proteja o tânără de familie. De altfel, tutorele mi-a vorbit...

– Despre ce? exclamă miss Ferris.

– M-a prevenit să nu încerc să aspir la cineva aflat într-o situație superioară mie. Se pare că vorbea din experiență.

– Bine, foarte bine, zise miss Ferris, dar pentru a doua oară atitudinea ei părea să se schimbe de parcă ar fi vrut să ajungă la o discuție mai apropiată. Miss Bird, nimeni nu-ți cere să-ți sacrifici sentimentele pentru necesitățile familiei. Cât despre restul... încearcă să dai uitării copilăriile Arabellei. Culcă-te acum, dormi bine, iar mâine stai de vorbă cu lady Mellowes și las-o pe Arabella să-ți ceară scuze. Mă voi duce acum la înălțimea sa să-i spun că am îndeplinit misiunea. Miss Ferris plecă fără a mai aștepta răspunsul lui Jane.

Veni Bates, aducându-i un pahar cu lapte și miere.

– Culcă-te acum, miss. După un somn bun, vei vedea lucrurile altfel. Nu va veni nici o trăsură în seara asta iar mâine dimineață, la ora zece, înălțimea sa dorește să te primească în budoarul său. După ce vru să plece, femeia se întoarse din dreptul ușii: o iubim cu toții pe miss Arabella, dar se pare că fiecare trebuie să aibă parte și de câte un duș rece care n-o să-i facă nici un rău, nu?

***

Lady Mellowes se ridică din scaunul pe care stătea. Era îmbrăcată cu o rochie de dimineață din muselină cu multă dantelă, după moda vremii. Întinse o mână spre Jane:

– Miss Bird, mă bucur c-ai venit! Apoi o sărută pe obraz. Am putea da uitării toate necazurile și să ne bucurăm din nou de viață?

– Trebuie să-mi cer scuze la dumneavoastră, înălțime...

– Nu, să lăsăm scuzele...

– Înălțimea voastră este foarte bună, dar...

– Nu, cred că ai dat dovadă de prea multă bunătate și înțelegere, miss. Haide, alungă orice gând rău din minte, figura să-ți fie la fel de radioasă ca de obicei! Dacă ești de acord, voi trimite după fiica mea cea răsfățată și te rog dă dovadă de generozitate și primește-o din nou în inima ta. Este ceva ce s-a consumat doar între noi ; personalul știe c-au fost niște probleme, că ai vrut să pleci, dar că ai avut bunătatea să rămâi. Pot să trimit acum după păcătoasa mea fiică? Apoi, aș vrea să te văd îmbrăcată cu acea rochie frumoasă.

Arabella intră după câteva minute, șovăitoare, cu rochia pe braț. Își privi mama de parcă ar fi vrut să citească în ochii acesteia că fusese iertată.

– Nu mai vreau să cer iertare, dar am putea fi din nou prietene? începu ea. Poți redeveni acea radioasă miss Dove?

– Cine-ți poate rezista? răspunse Jane și pentru prima oară de la incident, zâmbi.

– Iar acum va trebui să mergi la bal, zise Arabella arătând rochia.

Curând, întreaga familie începu să se simtă normal, fără probleme, regăsindu-și aerul de superioritate; Jane însă, se întreba cum se va mai putea uita în ochii celor față de care se presupunea că s-ar fi simțit atrasă. Lady Mellowes spunea că nu aflase nimeni din afara familiei de schimburile de cuvinte. Dar cum trebuia să se comporte cu acești bărbați de acum înainte știindu-se studiată de familie?

Poate să răspundă la salut apoi să dispară?

Pe de altă parte...

Oare acei frumoși ochi albaștri nu începuseră să strălucească într-un mod anume pentru ea?

Nu mă pot duce la bal, se gândi ea. Doar dacă sper să mai primesc acea privire minunată... Dar cine sunt eu? Un nimeni. Dar de ce s-a obosit să-mi arunce o astfel de privire?

Începu să clipească repede, realizând că nu știa cine-i trimisese rochia, dacă nu fusese lady Mellowes. Nici Arabella, nici Dominic, nici Callie, care nu și-o putea permite. Dar cine mai auzise vorbele lui Callie care descrisese o rochie în

culoarea pieptului de porumbel? Callie descrisese rochia, iar el fusese acolo... el care cunoștea bucuria pe care ți-o poate da o alăturare mai ciudată de culori, el care iubea arta, frumusețea, culoarea...

Oare Richard Havering fusese cel care voise s-o vadă astfel îmbrăcată?

***

Callie veni călare spre ele ziua următoare. Venise călare pe iapa Honeycombe, să întrebe dacă nu era mai potrivit pentru miss Bird decât iapa Aldebaran, pe care i-o oferiseră.

– Vom călări astăzi spre mlaștini, zise Arabella, miss Bird n-a fost încă acolo.

Până acum, Jane nu mersese decât spre acea cărăruie pe care Arabella spera mereu să-l întâlnească pe Richard Havering, care întârziase să-și facă apariția.

Jane se gândi dacă acesta regreta că descoperise acele cruciulițe negre din tapițerie care-l făcuseră pe sir Dermot să stea toată ziua cu nasul în ele, țintuindu-l astfel și pe el foarte aproape. După ce le privise, Jane se întrebase dacă aveau cumva o semnificație reală. Erau trei-patru cruciulițe în rând, care ei nu-i spuneau nimic.

Apăru Dominic călare pe un cal mai înalt și cu pieptul mai lat decât orice văzuse ea până acum. Dominic apăruse din întâmplare și Arabella traversă podul pentru a vorbi cu el.

Jane, care rămăsese în urmă, îl abordă pe Callie.

– Domnule Carrell, începu ea.

– Callie, o corectă el. Pentru prieteni sunt Callie.

– N-am venit aici de prea mult timp. Mă pot considera prietenă?

– Îmi poți spune Callie, miss.

– Ar fi corect? În fața familiei, vreau să spun, n-ar considera o libertate prea mare? În situația mea...

– Dumnezeule! exclamă el, nu știi că au plănuit deja să ne căsătorească? Cine mi-ar putea spune pe nume dacă nu viitoarea mea soție?

Jane roși amintindu-și cearta cu Arabella pe această temă, iar el care nu știa ce se întâmplase presupuse c-o ofensase.

– Te rog să mă ierți te necăjeam doar. S-au mai făcut aranjamente pentru căsătoria mea în ultimii o sută de ani, cu fiecare tânără care venea aici ca guvernantă. Și au fost multe, crede-mă. Mi-amintesc ce spunea Arabella despre fiecare; nu era ce trebuia, Callie! Dacă te-am supărat cu ceva, miss Dove, zise el, te rog să mă ierți și să fim prieteni.

Jane îi zâmbi.

– În acest caz, Callie, voi avea încredere în tine ca prietenă. Ai auzit cumva cine mi-a trimis rochia?

– Nu mă privi cu suspiciune, miss Dove! Nici cu toată bunăvoința mea nu mi-aș putea permite un astfel de articol! Cu toate acestea nu pot să nu observ că s-a gândit cineva să-ți facă o adevărată surpriză. Există cineva în ochii căruia nu ești doar o guvernantă, cum spui.

– Te înșeli, Callie, și-a permis asta doar pentru că sunt o simplă guvernantă. Nimeni n-ar îndrăzni să-i trimită un astfel de dar Arabellei.

– Miss Mellowes poate avea orice rochie dorește.

– Vărul ei n-ar îndrăzni să i-o trimită, pentru că i-a cerut permisiunea mamei lui înainte de a oferi iapa.

– Cred că ar trebui să te bucuri, miss Dove, de situația de aici și să fii fericită cu tot ce ți se oferă.

– Nu mă pot bucura de nimic în această conjunctură.

– Iar eu cred că dramatizezi și ar fi mai bine să te mulțumești cu ceea ce ai. Simt că dorești mai mult, ca orice tânără frumoasă, vrei să fii flatată, elegantă... să mergi la baluri...

– Să fii sigur că nu mă voi duce!

– Nu ți-ar plăcea să fii tratată la fel ca restul tinerelor de acolo?

– Sigur, dacă m-ar lua cineva în serios!

– Ești o doamnă ca înfățișare și educație, zise el, și încă una foarte frumoasă. Cred că ești conștientă de felul în care arăți. Sunt sigur că vei fi cea mai frumoasă de la bal.

– Probabil mamele tinerilor de acolo se vor întreba: cine este acea tânără frumoasă cu care dansează nobilul meu fiu? Este miss Jane Bird, guvernanta familiei Mellowes...

– Nu vei întâlni prea multe femei nobile la Baines, o liniști Callie. Nu au titluri mai nobile decât o guvernantă, miss. Oricum, voi fi și eu acolo, Vincent Carrell, fost tutore al lui Dominic Mellowes, și nici o altă persoană nu poate fi mai jos ca mine.

Așadar, rochia nu fusese trimisă de Dominic, de nimeni de la casa mare. Doar dacă nu cumva... nu îndrăznea însă să spere...

***

Conversația cu Dominic se desfășura cu oarecare greutate. Acesta nu prea avea chef de vorbă, Arabella își găsea cuvintele cu greu, iar Jane era jenată. I se părea că Dominic o privește mai insistent ca de obicei, cu atenție deosebită. Desigur, știa despre rochie și părea foarte intrigat de cele întâmplate.

– Așadar, te vom vedea, miss Bird, la balul de marți seara?

– Nu voi veni.

Dominic nu-și ascunse dezamăgirea.

– Și cum vom vedea rochia?

– Eu voi refuza să te pictez cu ea, interveni Callie. Nu pot picta o tânără într-o rochie cu care n-a fost la nici un bal.

Soarele se ascunsese după nori, iar vântul începu să bată. Caii începură să freamăte neliniștiți, controlați bine de stăpânii lor.

Dominic zise:

– Și cu buchetul pe care ți l-am comandat, miss Bird, ce să fac? Sunt minunate flori de seră, roz deschis, de culoarea perlei, cu complimentele mele, pentru a întregi imaginea unei aripi de porumbel. Apoi se întoarse spre Arabella dar ochii lui nu mai exprimau aceeași adorație. Ți-am comandat și ție unul, desigur, mama ta mi-a spus că vei purta o rochie roz deschis.

– Nu pot accepta acest buchet, începu Jane.

– Cum? Florile mele? Trebuie să le accepți! Mama le-a comandat de fapt, a vrut să-ți dăruim acest buchet pentru primul tău bal. Este chiar primul? Mi-a dat chiar și suportul ei de buchet!

– Dominic, ai spus suportul de buchet! Cel din argint? Dominic, știi ce mult mi l-am dorit!

– Tu ai destule, Arabella, acesta este al lui miss Dove, după cum am spus!

– O, desigur, micuța, tăcuta, încântătoarea miss Dove, sigur că trebuie să fie al tău suportul! N-aș obiecta nici dacă ar fi cu nestemate!

– Am știut asta și de aceea i-am cerut mamei să ofere ea darul, zise Dominic.

– De fapt, ideea a fost a mea, Arabella, zise Callie. Am vrut ca miss Bird să aibă ceva adecvat unei rochii atât de frumoase.

Arabella strânse frâul calului cu putere cu mâinile ei mici până când albiră, dar zâmbi forțat și adăugă:

– Iar eu, miss Bird, îți voi dărui evantaiul meu cu perlă.

– Arabella, eu ți l-am dăruit....

– De ce ? Te deranjează dacă la rândul meu i-l dăruiesc lui miss Dove?

Jane întoarse calul aproape brusc și porni în viteză.

– Îmi pare rău, îi strigă ea lui Callie care o ajunse din urmă. Calul s-a speriat.

– Desigur, zise Callie solemn. Este un animal sălbatic greu de controlat. Trebuie să-ți aducem acea iapă Aldebaran înapoi, ca să nu te accidentezi. Spune-mi, miss Dove, în calitatea mea de soț desemnat de alții te pot urma? Și tot în această calitate pot să-ți ofer ceva? Ceva pe care-l poți refuza dar pe care nu-l poți lua la bal, ca pe buchetul lui Dominic. Dar pe care aș vrea să nu-l dai uitării prea repede. Era o schiță

în creion, reprezentând o tânără dansând, surprinsă parcă în mișcare. Întindea mâna spre un partener nevăzut... purta în cealaltă mână un buchet de flori care păreau de ceară și purta o rochie foarte scurtă în nuanțe de albastru și verde. Era o tânără dansând. Era de fapt Jane Bird dansând, cu chipul luminat de o mare bucurie.

– Vezi, trebuie să mergi la bal. Altfel nu are cum să se împlinească.

***

Nu voi merge, se gândi Jane. Nu suporta ideea c-o va urmări toată lumea în rochia ei verde cu albastru, că se va gândi tot timpul la cel care i-o trimisese, dar care pentru ea rămânea un necunoscut. Oare el o va urmări? Se va gândi c-o făcuse pe biata proumbiță să accepte darul trimis de el? Oare ce va urma? Va profita de faptul că-i acceptase darul?

Nu voi merge la bal, își spuse Jane.

Arabella îi ajunse din urmă. Jane începu să-i explice de ce fugise brusc fără să-și ceară scuze sau să spună ceva măcar.

– Callie, mă poți lăsa singură cu miss Dove câteva clipe?

Callie rămase în urma lor iar Arabella îi șopti:

– Miss Dove, vezi cei doi călăreți care se îndreaptă spre casa mare pe deal?Este unchiul meu cu EL!

Jane o privi rece.

– Prin el îl înțelegi pe Richard Havering?

– Sigur ca da! Miss Dove, iubita mea miss Dove, te rog fă-mi un serviciu! Acceptă să mergem la casa cea mare înainte de a ne întoarce la mama!

– Arabella, nu cred că este bine ca o domnișoară să facă presiuni asupra unui bărbat!

– Dar nu fac nici o presiune! Nu vreau decât să beau ceva răcoritor în casa mătușii înainte de a ne continua călătoria, te rog miss Dove Ai văzut că ți-am cedat suportul de buchet...

– Nu-l voi accepta! Dominic a vrut să-mi facă o plăcere, dar cineva în situația mea nu poate accepta asta...

– Nu mai repeta mereu aceste cuvinte... tu și situația ta... Dominic a fost bun și atent pentru că așa este el... și pentru că se gândește la tine.

Întorseseră caii și Jane i se adresă cu toată seriozitatea:

– Arabella, n-ai vrea să nu mai discutăm acest subiect? Nu accept nimic de la nici una din cunoștințele tale. Iar dacă vor insista voi pleca de aici.

– Ce vrei să faci dacă un bărbat te admiră?

– Nu mă admiră nimeni, prostuțo! Cum să mă admire pe mine când sunt în preajma ta, care ești dotată cu tot farmecul și grația. Eu nici nu sunt o ființă în ochii lor, poate sunt doar o porumbiță care are în grijă... ce am în grijă?O altă pasăre cu penele de aur cu minunate triluri, plină de viață.Te rog, nu spune nimic plăcut... mie personal nu-mi este adresat nimic.

– Alaltăieri, am văzut cum aceasta umilă porumbiță, cum vrei s-o numești s-a transformat în uliu, zise Arabella râzând. Cred că nu este chiar blândă ca o porumbiță cum credeam. Iar marți seara, la bal, o s-o vedem cu penele ei adevărate și va primi cu bucurie pe toată lumea; poate cu una sau două

excepții. Dar eu sunt prea conștientă de dragostea vărului meu Dominic și știu că este al meu. În rest, îi poți lua pe toți. Ba nu, cu o excepție.

– Draga mea, îți mulțumesc pentru generozitatea cu care te dispensezi de admiratori. În ceea ce privește mersul la casa mare îmi pare rău, dar...

– Nu te mai deranja, miss Dove, văd că vin cei din casa cea mare spre noi...

Richard Havering căci despre el era vorba le văzuse și după ce se scuzase față de sir Dermot venea spre ele.

Arabella porni în întâmpinarea lui, cu pletele în vânt îmbujorată de fericire, iar Jane își aminti acel sărut la care asistase fără să știe despre cine este vorba. Richard Havering o privea cu plăcere, părea că-i face declarații.

Și cu toate astea... nu avusese aceeași privire și pentru ea? Era doar o privire care exprima dorință, nimic altceva.

Căută să-i evite privirea și porni înainte pe cărare.

– Miss Bird, îi spuneam lui miss Mellowes că nu ne-am mai întâlnit de mult în această formație.

– Te rog să-i spui, miss Dove, așa cum îi spunem noi toți, interveni Arabella.

Și atunci apăru o sclipire ciudată în ochii lui, ca o lumină albăstruie greu de definit.

– Este un nume încântător. Ce este de fapt porumbița? O pasăre frumoasă, gravă, tăcută, cu pene cenușii, așa cum o descria Callie ieri: mai frumoasă ca orice altă pasăre cu pene viu colorate.

– Miss Jane este o porumbiță specială cu chipul radios.

– Mergem spre casa mare? Lady Mellowes ne așteaptă cu răcoritoare, v-a văzut de dimineață când ați pornit spre mlaștini. Apoi Richard se întoarse spre Callie și Dominic: le spuneam celor două doamne că de când am descoperit acele semne de pe tapițerie n-am mai avut liniște. Au o semnificație specială pe care o voi dezvălui numai după ce o voi fi descifrat în totalitate.

Lady Mellowes îi aștepta în salon cu cafea și prăjituri, fructe.

O primi cu încântare pe Jane.

– Îmi pare foarte bine să te văd, miss.

– Noi îi spunem miss Dove, iar Richard consideră că i se potrivește perfect.

Lady Mellowes nu-și putu ascunde ironia la adresa lui Havering, apoi se întoarse din nou spre Jane:

– Ai aflat, miss, că avem un mic dar pentru dumneata?

– Înălțime sunteți prea amabilă, dar...

– Darul este din partea noastră a tuturor, interveni Arabella. Dominic s-a ocupat de flori, iar eu i-am promis evantaiul meu cu perle. Este de la el, dar i-am cerut permisiunea să-l dăruiesc.

– Dacă nu vrei să-l păstrezi... nu știu cine ar fi mai indicată decât miss Dove.

Richard Havering o privi lung, apoi lăsă capul în jos.

Ce voise să însemne acea privire? se întrebă Jane. Nu cumva că nimeni altcineva nu are dreptul să-i aducă daruri, în afară de el?

– Nu-l voi accepta, răspunse ea, deși trebuie să mulțumesc Arabellei pentru gândul cel bun și dumneavoastră înălțime, dar nu voi merge la bal.

El ridică din nou capul, iar ochii lui albaștri o străfulgerară. Apoi Richard zise:

– O, dar trebuie să mergi, miss!

Grupul care asista la discuție avu un șoc. Apoi, continuă:

– Cu o rochie atât de frumoasă?

Jane se imaginâ dansând cu el. Să se simtă atinsă de mâinile lui, să se uite în ochii lui!

Dar îi răspunse doar:

– Nu pot merge!

– Dar noi toți ți-am făcut câte un dar, zise Arabella, aproape implorând-o. Sigur că trebuie să mergi. Ai rochie, buchet, suport, evantai... iar mama îți va oferi și ea ceva frumos, sunt sigură. N-ar fi politicos să refuzi.

– Cum aș putea merge cu o rochie trimisă de un necunoscut? Știi prea bine că n-aș putea s-o port!

Richard Havering se ridică venind spre ea și după ce o privi făcând-o să roșească din nou, spuse:

– Eu încă nu i-am oferit nimic lui, miss Bird. Asta nu înseamnă că nu am ceva pentru ea. Iar după ce voi oferi darul meu, cine pariază cu mine că va merge la bal?

– Pe o monedă de aur, zise Dominic. Dacă nu vrea să meargă cu frumosul meu buchet de flori de ce ar merge ca să expună cine știe ce de la tine?

– Și eu pariez tot pe o monedă de aur că nici o tânără nu poate rezista tentației de a merge la un bal având un buchet superb și un evantai cu perle, zise lady Mellowes.

– Iar eu pariez pe o jumătate de monedă, zise și Callie.

– Eu cedez primul dans, care este mai important ca această monedă.

Jane îi privea îngrozită, rușinată.

Începu să se bâlbâie:

– Nu vreau nimic de la nimeni. Dar văd că toată lumea este atât de dornică să mă vadă dusă într-un loc în care eu nu vreau să ajung, unde va fi doar confuzie și rușine pentru mine...vă rog, vă implor nu mai faceți presiuni asupra mea...

Richard duse mâna la unul din buzunare de unde cu două degete scoase un plic mic, pătrat, sigilat pe care era scris numele ei: miss Bird.

Dragă miss Bird,

Mă tem că te-am ofensat cumva. Sper totuși din toată inima ca acest lucru să nu se fi întâmplat. Poate că am făcut un gest necugetat; nu m-am consultat cu mama care nu era acasă și cred că am făcut ceea ce nu trebuia. Și domnul Havering crede că am fost lipsită de tact.

Mi-am dorit foarte mult să vii la acest bal, dar mi-am închipuit că nu ai o rochie adecvată.

În ziua aceea, domnul Carrell a descris rochia în care te-ar vedea îmbrăcată și în care te-ar picta.

Miss Bird, nu mă judeca greșit, dar cred că te înțeleg. Tatăl meu este foarte bogat, dar nu suntem de viță nobilă și nu ne putem considera egali cu cei din societatea înaltă pe care totuși o frecventăm. Cu toate acestea pielea nu ni s-a îngroșat din cauză că sângele care ne curge prin vine nu este albastru. Știu că te consideri defavorizată de soartă, pentru că te comporți ca o adevărată doamnă și ai educație.

Astfel se face că mi-am dorit să vii la bal, să porți această rochie, să arăți ca o doamnă adevărată ceea ce eu nu voi fi niciodată cu toate rochiile mele fine.

Dragă miss Bird, dacă te-am ofensat trimițându-ți rochia fără cartea de vizită cu numele meu – dar mi-am imaginat că n-o vei accepta tocmai pentru că vine de la o străină – așa cum mi-a spus și domnul Havering, te rog din toată inima să mă ierți. Mama, care a aflat între timp ce am făcut, spune că am exagerat, dar eu te aștept totuși la balul de marți în toată frumusețea ta.

Cu cele mai bune urări,
Aurora Baines

Capitolul 6

Miss Ferris nu era de acord ca Jane să meargă la bal.

– Nu te mai înțeleg, verișoară Hannah. Ești companioana mamei dar nu vrei să mergi pentru că te ții mare; miss Bird este companioana mea, dar spui că nu e bine să meargă pentru că nu are ce căuta acolo, fiind prea umilă.

– Eu sunt din familie, Arabella. În această calitate, nu vreau să merg în casa unei femei vulgare ca Baines...

– Dar mama de ce merge?

– Bătrâna lady Mellowes nu merge.

– Ce să facă acolo o femeie bătrână cu un picior bolnav? Ar trebui să-l chemăm și pe lordul Brunel, ar face o pereche grozavă. Oricum, mama merge, eu o însoțesc iar miss Bird merge cu noi.

– Cu penele de împrumut...

– Penele sunt ale ei, evantaiul al ei, la fel și florile și mama i-a dăruit o brățară cu perle mici pe un lanț de argint.

– Penele fine fac pasărea să fie foarte rară, bodogăni Hannah. Dar pasărea în sine nu mai contează pentru că penele oricum i se smulg...

Cu toate acestea, seara, Hannah bătu la ușa lui Jane care se îmbrăcase.

– Am venit să văd dacă ai nevoie de ajutor. Payne trebuia să vină să-i aranjeze părul Arabellei, dar văd că nu le place cum a ieșit coafura. Văd că ai fost mai pricepută decât coafeza și te-ai aranjat foarte frumos.

Jane pusese schița făcută de Callie sprijinită de oglindă și făcuse tot posbilul să obțină coafura realizată de el. Strânsese părul spre spate într-un inel de argint pe care-l scosese de la o rochie veche apoi coada o adusese pe lângă ureche spre față ceea ce-i dădea un aer deosebit.

Miss Ferris o puse să facă un pas înapoi pentru a o studia mai bine:

– Cea care a lucrat aceasta rochie s-a grăbit, desigur, văd după cum este finisată dar neavându-ți dimensiunile cred că a ieșit destul de bine.

– Am observat că miss Baines mă studia în ziua aceea în magazin. Cred că-mi aprecia măsurile.

– Da, a nimerit destul de bine. Cu toate acestea, este o tânără vulgară, atât ca figură cât și comportament.

– Dar nu ca spirit, s-a purtat cu multă delicatețe față de mine.

– Da, cu delicatețe! exclamă Hannah Ferris. Ți-a trimis o rochie de unde numai Dumnezeu știe, încât te-a făcut să crezi că este de la vreun admirator secret. Dar când Jane vru să-i răspundă, Hannah scoase o cutie mică. Uite eu sunt mai

directă. Sunt prea bătrână să le mai port, ți le dăruiesc. Sunt pentru o tânără, iar dacă tot te-ai decis să te transformi din vrabie în păun, îți vor fi de folos.

Era un șirag dublu de perle.

– Miss Ferris, nu le pot primi! Mulțumesc din toată inima, dar nu le pot primi!

– Nu? Dar ai primit darurile celorlalți!

– Dar acestea sunt de valoare!

– Nu le mai pot purta nu sunt pentru vârsta mea. Desigur, dacă nu vrei să le accepți...

– Dar nu erați de acord să merg la bal...

– Nu sunt de acord ca guvernanta să meargă ca prietenă de familie și nici ca familia noastră să viziteze asemenea oameni. Dar dacă tot vrei să mergi măcar să fii îmbrăcată cum trebuie. Să vedem cum îți vin, zise ea. Și nu-mi mai mulțumi, lasă-mă să ți le pun. Și grăbește-te doar nu vrei s-o lași pe lady Mellowes să te aștepte.

Jane o urmă cu inima înduioșată de gestul ei neașteptat.

***

Casa familiei Baines era mare și întortocheată din cauza multor încăperi adăugate după ce familia achiziționase casa.

Doamna Baines, care era o femeie simpatică și cu simțul umorului, le explica tuturor că apucaseră să cumpere casa înainte de a ști cum trebuie să arate o casă de oameni cu stare. Bietul Baines declară că nu stă confortabil în acele scaune cu picioarele foarte înalte și sunt sigură că le va rupe imediat.

Oricum, când ești la Roma, trebuie să te comporți ca romanii sau să nu te integrezi deloc; iar de dragul Aurorei trebuie să devenim romani, ca s-o pot mărita cu vreun Cezar. Și mă tem că și atunci trebuie să continuăm să păstrăm aparențele.

– Iar eu ce să fac cu vreun coronet cu sânge albastru, mamă? interveni Aurora.

Sala de bal era enormă, construită special pentru debutul în societate al Aurorei. Poate că și numărul candelabrelor era cam mare, ar fi obiectat doamnele adevărate, deși erau oarecum încântate că puteau să-și aducă fiicele gata de măritiș într-o casă unde puteau fi sigure că vor întâlni toți bărbații eligibili.

Șampania era de cea mai bună calitate, iar după câteva pahare casa li se păru un palat de cleștar, iar masa servită într-un salon elegant cu mâncare foarte bună.

Lumea începu să se întrebe cine era tânăra frumoasă care o însoțea pe lady Mellowes cea tânără. Pe Arabella o cunoșteau. Femeile o priviră imediat ca pe o potențială rivală.

Dominic le aștepta pe treptele de marmură de la intrare pentru a le înmâna florile abia culese din seră.

Arabella era îmbrăcată în roz, cu o ghirlandă de frunze de laur; era toată numai freamăt.

Dominic o sorbea din priviri.

Lady Mellowes, la fel de frumoasă ca fiica ei, coborî din trăsură într-o rochie de culoarea caisei cu dantelă irlandeză. Și după ele Jane Bird.

Miss Jane Bird, miss Dove, îmbrăcată în mătase de culoarea penei de porumbel cu umbre albăstrui și verzi cu șiragul de perle cu părul foarte frumos pieptănat.

Când o văzu, Dominic rămase fără grai, cu buchetul în mână. Callie, care-l văzu luă florile și i le întinse.

– Ești tabloul meu care parcă a prins viață, zise el. Mi se dovedește în cele din urmă că sunt un mare artist!

– Porumbița noastră arată superb, zise lady Mellowes.

– Și eu arăt la fel de frumos, o auziră deodată pe Arabella.

Callie, care se afla în urma ei cu Jane, îi spuse:

– O, draga mea, fii atentă să nu te bazezi prea mult pe asta.

– N-am arătat niciodată așa în viața mea, spuse ea cu simplitate, de aceea vreau să mă bucur de aceste clipe.

– Da, bucură-te, draga mea. Aceste clipe nu vor dura și trebuie să ne bucurăm de ele atât cât putem. Momentele noastre de glorie sunt atât de puține! Nu lăsa nimic și pe nimeni să ți le tulbure. Pentru mine vei fi întotdeauna draga mea prietenă miss Dove, mica guvernantă; femeia frumoasă care ești, este imortalizată în acel tablou.

Așteptau alături de alți invitați să se facă prezentările. Urmară priviri curioase, șoapte, întrebări mai mult sau mai puțin discrete. Apoi privirile tuturor se opriră asupra Arabellei, recunoscută ca frumoasa acelor ținuturi, apoi trecură rapid asupra tinerei cu părul strâns, cu gâtul lung ca al unei lebede, cu rochia de mătase. Toți începură să se întrebe:

– Cine este frumoasa?

Iar Arabella privea în jur căutându-l din priviri pe Richard.

– L-ați văzut? Unde este?

Și el era acolo. Vorbea sprijnit de un pilon cu paharul de șampanie în mână, înalt concentrat asupra figurii unei tinere mici de statură cu ochii albaștri care-i zâmbeau.

– Ești frumoasă, încântătoare....

Așadar onorabilul Richard Havering conversa cu Clarisa Cine Știe Cum, sau cu miss Rutherford... Nu putea fi doamna Edgar Worchester, sau cea din Mayfair. Poate era tânăra din strada Capsicum... oricum Richard Havering o privea încântat și fericit de cucerirea făcută.

Lady Mellowes trecu pe lângă cei doi fară a fi observată. Arabella o urmă cu capul sus, demnă, iar Jane trecu mușcându-și buzele.

În clipa aceea, el ridică încet capul și o văzu. Nu putu să nu exclame:

– Dumnezeule!

Partenera lui fu uimită.

– Ce-ai spus?

– Am spus ceva? zise Havering. A fost doar o exclamație de durere pentru că m-am lovit de pilonul din spate. Aș vrea să te conduc la familia ta pentru a mă duce să-mi scot așchia care probabil mi-a intrat în mână.

Operațiunea în sine nu dură mult pentru că după câteva secunde se afla în fața ladyei Mellowes.

– Arătați minunat, alteță, o complimentă el. Poate pentru că ați adus aceste două flori cu dumneavoastră, sau mai bine zis, aceste două porumbițe?

– Tocmai am trecut pe lângă locul în care îi făceai curte unei alte porumbițe, i-o reteză Arabella.

– Acea porumbiță nu-mi aparține, este logodită cu norocosul sir Edward Lasalle.

– Te voi seconda, interveni Callie, în cazul în care acesta te va provoca la duel.

– Dar mi-am amintit că mi s-a promis un dans... zise el făcând o plecăciune în fața Arabellei.

Figura acesteia se lumină deodată de fericire.

– Da, sigur că accept!

Havering își opri privirea asupra programului prins de mâneca rochiei lui Jane.

– Aș putea spera la un vals? Primul este angajat deja dar cel de după masă?

– O, Richard, o domnule Havering, întotdeauna valsezi doar cu mine!

– Bine, atunci ultimul vals?

– Și galopul de la sfârșit?

– Arabella, interveni lady Mellowes cu tărie. Te comporți ca un copil. Apoi i se adresă lui Havering: două dansuri sunt de-ajuns. Nu vreau să se comenteze pe seama voastră.

– Dacă s-ar vorbi despre mine și miss Mellowes, ar fi cea mai mare fericire pe care aș putea s-o am.

După plecarea lui Havering, lady Mellowes i se adresă Arabellei:

– Acest bărbat știe cum să trateze femeile, este un cuceritor, fii atentă!

Dominic luase cartea de vizită a Arabellei unde-și înscrisese câteva dansuri, apoi i se adresă Janei:

– Miss Dove, aș putea spera la primul dans?

– Aș fi foarte încântată.

– Nu trebuie să-i mulțumești unui bărbat pentru că vrea să danseze cu tine, zise Arabella râzând. El trebuie să-ți cadă în genunchi să te implore. Tu doar acceptă-l cu grație.

– N-am văzut adineauri făcând asta cu Havering, zise Dominic privind-o lung fără urmă de zâmbet.

Arabella fu luată prin surprindere.

– A, doar pentru că este un bun dansator!

– Da, vrea să se asigure că nu-și va irosi talentul, zise și lady Mellowes. Aurora Baines strălucește de fericire, s-a înscris și la lady Caroline Leslie, iar acum văd că exersează cu miss Feathers. Dar mă tem că-și irosește vremea. Domnul Feathers nu are bani.

– Mamă, nu-l insulta! sări Arabella. Nu curtează doar fetele cu bani.

– Consider că are un dar special de a găsi tinerele cu avere.

– Crezi că este vreuna aici fără bani?

– Eu sunt cea fără, declară Jane, și pe mine m-a găsit. Mi-a cerut două dansuri, nefiind obligat... nimeni nu poate pretinde c-a făcut-o pentru banii mei.

Mai apărură și alți tineri solicitându-le câte un dans.

– Vezi ce succes ai, îi spuse Arabella lui Jane. Ai toate dansurile angajate.

– Vin toți la tine în primul rând; eu mă mulțumesc doar cu ceea ce rămâne.

Deodată spre ele se îndreptă Aurora Baines, într-o rochie albă, simplă. Figura ei era foarte zâmbitoare.

– Arăți extraordinar în rochia asta miss Dove, i se adresă ea lui Jane. Toată lumea te admiră și am fost întrebată de mulți domni cine ești. Le-am spus că faci parte din suita ladyei Mellowes, zise ea un pic stânjenită.

– Iar eu voi spune în ce calitate, completă Jane.

Dansul cu Dominic fu o adevărată plăcere, deși se simți ciudat fiindu-i acordată prea multă atenție. O căută din priviri pe Arabella, fiindu-i teamă că aceasta și-ar putea manifesta gelozia, dar aceasta se afla în brațele lui Havering și nu avea ochi pentru nimeni altcineva.

– Arabella are dreptate, zise Dominic, Havering este un foarte bun dansator.

– Sper că așa este, pentru că voi valsa cu el.

Jane dansă apoi cu domnul Foster, căruia îi spuse că era guvernanta Arabellei, apoi cu lordul George Chalmers, fiul unei ducese. Acesta, aflând că este guvernantă păru foarte încântat de ea și chiar îi mărturisi că mama lui caută peste tot o tânără ca ea pentru a-i educa fiul.

Când se întoarse la lady Mellowes aceasta observă:

– Porumbița noastră și-a întins aripile și arată acum ca pasărea paradisului.

– Mai bine zis ca o biată porumbiță care se află în paradis pentru o oră. Jane simți cum inima începe să-i bată necontrolat doar la gândul că urma să danseze cu el...

De ele se apropia din cealaltă parte a sălii de bal un bărbat mic de statură, slab, care șchiopăta, având o malformație la piciorul stâng. Se sprijinea într-un baston cu frumoase încrustații de argint. Avea un chip atrăgător, era

foarte îngrijit îmbrăcat dar nu i se putea ghici vârsta. Nu avea chipul ridat de vreme ci de urmele unei suferințe care se citea în ochii lui albaștri. Se înclina în fața lady-ei Mellowes.

– Sper că înălțimea voastră n-a uitat întâlnirea de la ducesa de Graham.

– Sigur că n-am uitat-o, zise lady Mellowes, cine ar uita o întâlnire cu sir Frederick Travenne?

Era evident că acesta, deși cam mic de statură, era preferatul doamnelor mai în vârstă.

– Îmi amintesc foarte bine, sir Frederick, mai ales că mi-ați promis atunci să-mi arătați într-o zi Robin Grange, care după cum știm cu toții este un miracol al frumuseții.

El făcu o plecăciune în fața doamnei.

– Da, este o casă agreabilă, doamnă; este adevărat că fiind un cunoscător de artă apreciez întotdeauna frumosul. El se adresa ladyei Mellowes, dar o privea pe Jane. Am observat că frumoasa domnișoară care se află alături de dumneavoastră nu dansează acest dans. Nu m-am apropiat mai înainte pentru că nu pot dansa; aș putea s-o invit la masă?

– Da, sir Frederick, sunt sigură că miss Bird va fi onorată.

– Miss Bird, permiteți să vă smulg din acest moment de solitudine?

Pe când se îndreptau spre salonul în care se servea masa, Jane găsi că era potrivit să-i spună că era guvernantă în serviciul Arabellei Mellows. El nu reacționă. Apoi, după câteva clipe, îi spuse foarte calm:

– De ce mi-ați făcut această mărturisire, miss? Ați crezut că voi fi dezamăgit?

– Sau veți considera prezența mea în această companie un afront.

– Biată miss Bird! Ce mult trebuie să suferi! Vorbesc pentru că la rându-mi am fost umilit de multe ori din cauza defectelor mele fizice. Miss Bird ești atât de frumoasă și delicată, ai fost născută pentru a te bucura de toate frumusețile vieții.

– Nu mă pot plânge de felul în care sunt tratată în familia Mellowes.

– Îți închipui cum mă simt eu, continuă el de parcă n-ar fi auzit vorbele ei, când toate tinerele întorc capul la vedere mea, de teamă că ar putea fi forțate să danseze cu mine. Cu toate acestea am și eu micile mele satisfacții. Toate mamele care n-au reușit să-și mărite fiicele, speră la mine, așteptând ca din cauza sănătății mele precare să mor mai repede și să le las foarte repede văduve...

Sir Frederick o invită după masă să iasă puțin afară la aer curat, iar el porni șchiopătând sprijinindu-se în bastonul sculptat, iar ea își strecură brațul sub al lui. Sir Frederick îi vorbi de casa lui de călătoriile sale, apoi despre colecția de tablouri

– Am adus cu mine o mare bucurie pentru sufletul meu, o Madona din Italia, a lui Bellini. L-am consultat pe Richard Havering care este considerat expert în restaurări și sper că mă va ajuta. El nu observă cum buzele ei tremurară ușor la auzul numelui bărbatului iubit. Dar schimba subiectul discuției. Jane îi povesti despre viața petrecută alături de mătușa ei cea bigotă.

– Nu puteai să scapi din acea colivie de disperare?

– Cum aș fi putut? Îi datoram atât de mult! Simțeam obligația să-mi exprim gratitudinea.

După câteva clipe, el o privi lung și o întrebă:

– Dacă voi spune ceva... nu mă vei înțelege greșit? Sora mea locuiește cu mine; este mai bătrână și văduvă, dar sper că va fi întotdeauna așa cum este azi. Tocmai de aceea îndrăznesc să-ți fac o propunere; dacă vreodată vei fi la nevoie și vei avea nevoie de un adăpost, apelează la noi. Nu avem în comun decât mândria rănită. Nu te vom dezamăgi. Cu aceste vorbe, se ridică și se duse să-i aducă puțină apă cu gheață.

După plecarea lui, Jane auzi fără să vrea o șoaptă:

– O guvernantă?

– Da, la lady Mellowes. Nu are nici un ban!

– Și nici foarte prietenoasă nu este! răspunse o voce care era a lui Richard Havering.

Sir Frederick se întorcea cu un servitor cu răcoritoare. Pentru Jane magia balului se spulberase. Sir Frederick îi spuse:

– Oricât mi-ar părea de rău trebuie să te conduc la lady Mellowes pentru că reîncepe dansul.

***

Jane se așeză lângă aceasta cu vorbele acelea care-i răsunau în minte. Nu are nici un ban! Și nici nu este prea prietenoasă!

Și urma dansul cu Havering!

El o prinse cu mâna de talie și o fixă cu ochii lui albaștri. Nu rostise o vorbă, ci doar venise spre ea, făcuse o plecăciune și o condusese pe ring.

– Cum ar putea dansa o porumbiță decât ca o mică pasăre ușoară... Sub pene parcă n-ar fi nimic...

Ea vru să-i răspundă, dar nu putu; era atât de bulversată de discuția pe care o surprinsese... În jurul lor, perechile se roteau în vârtejul dansului.

– De ce ești atât de tăcută?

Jane își simțea inima plină de durere, de dezamăgirea de a fi trecut prea repede de la o scurtă revelație a frumosului la durere și umilință. De aceea, îi spuse:

– Nu prea știu ce aș putea spune.

– Am putea vorbi despre felul minunat în care arăți. Cum te admiră toată lumea...

– Da, zise ea cu amărăciune, am auzit câte ceva.

– Te-a supărat cineva? El o trase mai aproape, de parcă ar fi vrut chiar s-o strângă la piept; te-a jignit cineva? Din cauza situației tale...?

– Nu, am spus tuturor foarte franc de la început despre ce este vorba, că sunt guvernanta domnișoarei Mellowes că nu am bani. Ar fi vrut să adauge: nici amabilitate.

– În acest caz, nu poate decât să-mi pară rău că ești nefericită.

– Sunt fericită și așa în penele astea de împrumut, cu toate tinerele astea urmărindu-mă cu invidie.

– Sunt geloase pe frumusețea ta.

– Da, sunt conștientă de acest lucru și-l accept ca atare.

El o privi ciudat: ce se întâmplase cu timida și resemnata miss Dove?

– Nu-mi pasă de această rochie atât de admirată! Nu-mi pasă de ea! zise Havering.

– Nici mie de opinia dumitale domnule! De fapt, nici nu ți-am cerut-o!

– Miss Dove! exclamă el, șocat.

Jane știu că pălise și observă același lucru și la el.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să fiu brutală, dar toată lumea a admirat rochia mea. Mi-a fost dăruită cu multă dragoste și amabilitate...

– Și asta te-a făcut să vii la bal, zise el încet. Ar trebui să-i fim recunoscători. Cu toate acestea nu pot decât să spun că deși îți vine bine eu ți-aș fi ales altceva. Rochia asta este prea colorată nu așa ceva aș fi ales eu pentru tine. Mi se pare prea puternică pentru tine, te-a absorbit cu totul. Eu te-aș fi îmbrăcat în culori mai estompate în portocaliu pal și auriu pentru a-ți pune în valoare tenul deschis. Îți stă cel mai bine în griul tău pal.

Și muzica se termină, iar el o conduse spre locul în care se aflau lady Mellowes și Arabella.

Restul serii trecu fără alte probleme iar în urechi continuară să-i răsune vorbele auzite fără să vrea: este o simplă guvernantă, nu are nici un ban...

Apoi vorbele lui: îmi placi mult în culori mai estompate. Gri și auriu...

Acest bărbat simte că trebuie să cucerească orice femeie, asta este, își spuse ea simțindu-și inima foarte grea.

Capitolul 7

Ambele domnișoare se treziră târziu a doua zi, cu permisiunea Înălțimii sale.

Arabella strălucea de bucurie, Jane abia își ținea ochii deschiși, visând la dansul cu cel al cărui suflet părea pierdut, el cu care fiecare femeie din încăpere ar fi vrut să danseze.

Jane încerca să atragă atenția Arabellei la lecțiile care se desfășurau, dar aceasta o întrerupea mereu amintindu-și câte ceva despre Havering.

– Ai observat că erau domnișoare care făceau totul pentru a fi disponibile? Acea miss Feather, nesemnificativă de altfel, cu care Richard a dansat de trei ori! Lui nu-i pasa de ea și îi arată asta la fiecare pas. Nici măcar de averea ei nu-i pasă, deși este bogată precum Cresus...

– Apropo, Arabella, cine a fost Cresus?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă bate la cap cu astfel de amănunte chiar după bal! A fost un tip bătrân și

bogat care a nesocotit sfaturile altuia și mai bătrân numit Solon, deși toată lumea trebuie să-i asculte pe cei bătrâni și bogați. Chiar și pe tine miss Bird te-am văzut discutând cu sir Foster.

– Dar el nu are nici treizeci de ani! ripostă Jane.

– Poate, admise Arabella și nu are picior de lemn. Toate mamele cu fete nemăritate îl adoră, deși nu mai este tânăr și nici nu dansează. Are o casă ca un muzeu iar tot ce se află acolo este perfect. Până și calul său este unul pur-sânge.

– Ce chef de vorbă ai în dimineața asta, Arabella!

– De fapt, voiam să aflu dacă dansând cu El ți-a spus ceva despre mine? Te rog să-mi redai cuvânt cu cuvânt.

– Dacă la domnul Havering te referi, n-a menționat numele tău.

– Da, a păstrat toată drăgălășenia pentru mine. Dansează ca un înger, așa este? Iar pe terasă mi-a prins mâna în palmele sale...

– Tu i-ai întins mâna, Arabella, lucru nepotrivit unei domnișoare.

– A luat-o, a păstrat-o în mâinile sale, mi-a spus că arăt nemaipomenit...

– Cam aceleași vorbe mi le-a spus și mie, numai că a mai adăugat că arăt ca o porumbiță mică și cenușie...

– Dar nu toate porumbițele sunt cenușii, iar rochia ta avea culorile unei alte specii.

– Despre rochie a spus altceva, că nu-i place.

– Cam lipsit de amabilitate! Nu este așa de obicei; el face complimente tuturor. Ba chiar pe o femeie care nu iese în

evidență prin nimic o complimentează și mai mult pentru a o face să se simtă bine. Miss Frere mi-a mărturisit că i-a spus că mâinile ei sunt ca niște ciupercuțe albe; și așa este sunt singurul lucru plăcut la ea.

– În afara averii?

– Richard nu se gândește la bani! Niciodată nu atinge acest subiect!

– Cu femeile n-o face în mod deschis dar numai la asta se gândește?

– Miss Dove, observ că nu-ți place Richard!

– Nu am încredere în el, și cu asta să ne apucăm de lecții.

***

Callie sosi la casa familiei Mellowes alegând drumul cel mai lung pentru a asculta impresiile celor care fuseseră la bal. El însuși fusese foarte reținut și nu invitase pe nimeni la dans. După ce observase că miss Dove își completase numărul de dansuri se făcuse nevăzut petrecându-și seara alături de tineri defavorizați de soartă ca și el.

– Mica miss Frere este încântătoare.

– Și are mâinile ca niște ciupercuțe...

El ridică o sprânceană.

– Da, este o descriere foarte bună. Apoi o întrebă; de unde știți cum arată palmele lui miss Frere?

– Sunt mult prea pline de bijuterii. Arabella a studiat-o la bal pe când dansa cu Richard Havering. De ce altceva ar fi dansat cu ea?

– Richard i-a spus lui miss Dove că nu-i place rochia. De aceea este pornită împotriva lui.

Ziua fu ploioasă așa că rămaseră în casă în încăperea numită „de școală“ unde li se servi cafeaua.

– De ce nu i-a plăcut rochia lui Havering? întrebă Callie brusc. Alții au admirat-o!

Jane era tăcută, o durea capul și nu se simțea bine.

– I s-a părut nepotrivită. Și poate așa era. Nimeni n-a întrebat-o pe Cenușăreasa dacă nu-i este mai bine la gura focului. N-am făcut bine c-am intrat într-o lume căreia nu-i aparțin.

– Vei intra curând în ea și-ți vei găsi locul, protestă Arabella. Miss Bird a primit deja două cereri în căsătorie la bal, Callie.

– Arabella, am glumit!

– Nici vorbă! Am văzut cu ochii mei cum sir Rufus John te privea cu adorație.

– Tocmai îmi spunea cum ai cucerit toate inimile din jur inclusiv pe a lui, zise Jane amintindu-și felul în care însuși Dominic îi făcuse o cerere, voalată ce-i drept, în căsătorie. Apoi fără să vrea își aminti de vorbele pe care le auzise în timp ce aștepta să i se aducă răcoritoarele; „ nu are bani. Și nici prea amabilă nu este, adăugase Richard Havering. Dragă Callie, de ce n-ai dansat tu cu mine? Aș fi fost în siguranță“.

– N-ai fi fost scutită de o cerere în căsătorie, interveni Arabella.

***

Seara, dădură curs invitației de a merge la castel. Lady Mellowes cea bătrână era dornică să afle ce se întâmplase la bal, ce oferte mai primise Arabella și cum le răspunsese.

Dar Richard va fi acolo? Cu ochii lui albaștri, a căror culoare se schimba mult prea repede din culoarea cerului senin în cea a cerului înnorat, cu profunzimi nebănuite, destinate unei simple guvernante fără avere.

– Eu nu merg, vă mulțumesc pentru invitație, zise ea.

Miss Ferris, care abia intrase, își reluase aerul rigid la care renunțase cu o seară în urmă când îi dăruise perlele.

– Unde ești atât de hotărâtă să nu mergi, miss Bird?

– Aș prefera să nu merg la castel, miss Ferris.

– Dar cine te-a întrebat ce-ai vrea să faci? Doar nu ești invitată ca musafir acolo! Trebuie să-ți însoțești pupila, atâta doar.

Era adevărul dur spus și Jane reveni imediat la realitate:

– Aveți dreptate, miss Ferris, îmi cer scuze.

– Dacă o seară ai fost tratată cu amabilitate de parcă ai fi fost din familie nu înseamnă că lucrurile vor continua la fel.

– Verișoară Hannah! exclamă Arabella.

Jane o opri.

– Miss Ferris are dreptate. Am uitat cine sunt. Sunt plătită să-mi fac datoria. Cred că am început să consider în mod greșit că sunt miss Dove și am uitat că de fapt numele meu este miss Bird. Iar miss Ferris a considerat că fac o greșeală că merg la bal, și a avut dreptate. Apoi i se adresă lui Hannah: am purtat perlele cu foarte mare plăcere, dar de acum înainte nu

le voi mai purta pentru că nu voi mai merge la nici un bal. De aceea, voi considera că mi le-ați împrumutat, cu multă amabilitate și vi le voi returna.

– Darul este dar, miss Dove, zise Callie cu multă blândețe. Nu este frumos să înapoiezi un dar, indiferent de condițiile în care l-ai primit. Miss Ferris dorește să păstrezi perlele.

– Da, păstrează-le, miss, zise Hannah Ferris și supune-te la ordinele noastre mergând astă seara la casa cea mare cu Arabella.

– Miss Dove vino doar dacă-ți face plăcere, zise Arabella.

Oare el va fi acolo? se gândi Jane imediat. Cum voi reacționa când ni se vor întâlni privirile? Dacă voi roși? Era o stare foarte confuză, dar cu toate acestea trebuia să-și facă datoria s-o însoțească pe Arabella. Simți dintr-o dată gratitudine pentru Hannah, a cărei brutalitate o readusese la realitate.

***

La ora ceaiului, Charles, majordomul, îl anunță pe Rufus John care venise s-o vadă pe Arabella cu un buchet de flori în mână.

– O, Dumnezeule, după fiecare bal omul ăsta apare! Chiar trebuie să-l primesc?

Jane îl privi pe Callie așteptând ajutorul lui.

– Nu am experiență în problemele astea, zise ea. Trebuie să-l primească?

– Poate găsi o scuză, zise Callie ridicând din umeri. Dar n-ar fi bine s-o facă. Sir Rufus este o persoană de treabă și mai ales este îndrăgostit de Arabella. De aceea nu este bine să-l respingă pe față.

– Am putea să-l primim în grup găsi Arabella ideea salvatoare. Mai era un oarecare domn Greene foarte atras de mine seara trecută; când a intrat majordomul am crezut că este Brunel, dar el n-a fost la bal, parcă.

– Nu, din cauza piciorului de lemn, nu avea cum să vină. Arabella, nu i-ai dat răspuns lui Charles.

– Bine invită-l în salon. Coborâm și noi imediat.

Sir Rufus era acolo când coborâră ele, iar Arabella îi mulțumi pentru florile aduse. Iar apoi majordomul anunță pe domnul Greene, după care urmă domnul Edmund Welles si lordul Faversham, urmat de George Bates, dorind cu toții să-i vorbească Arabellei. În cele din urmă sosi și marchizul Hawkfield care, culmea! Nu dorea să-i vorbească Arabellei ci lui miss Jane Bird....

Acesta din urmă intră în salonul în care se aflau deja ceilalți domni și se înclină în fața ladyei Mellowes, care zâmbea încântată de atenția care i se acorda fiicei sale.

– Îmi permiteți, milady? Tânăra care vă însoțea aseară mi-a furat inima....

Jane îl privi fără a spune nimic.

– Fără îndoială mama dumitale, ducesa, te-a trimis s-o recuperezi? zise lady Mellowes.

– Din contră. Mama insistă ca miss Bird să mă aducă pe calea cea bună. N-a găsit nici o altă tânără capabilă să facă acest lucru.

– Intențiile domniei sale sunt bune, sugeră Jane, chiar flatante.

– Aș putea adăuga că gusturile noastre n-au coincis niciodată până acum?

– În acest caz, cui ar trebui să-i adresez răspunsul meu, dumitale sau mamei?

– Parcă mi-ați promis deja balul următor! Până atunci voi încerca să-mi liniștesc singur sufletul.

– Veți primi răspunsul la primul bal la care voi participa. Jane zâmbi cu ochii la buchetul de flori pentru care-i mulțumi. Am înțeles că nu vreți să ajungeți un holtei bătrân.

– Privește în jur, draga mea, zise acesta. În această companie, cum aș putea avea vreo șansă? Nici până acum n-am avut, zise el lăsând capul în jos.

– Și trebuie să perseverezi? Chiar dacă asta îți provoacă dezamăgire?

– Când bărbatul se îndrăgostește, nu ai ce-i face.

– La fel și femeia. Suntem niște biete creaturi, la cheremul inimilor noastre. Și după cum spui, nu se poate face nimic

– Aș vrea să pun întrebări indiscrete, dar parcă vorbești ca o cunoscătoare, zise el.

– Iar eu nu sunt obligată să răspund. Poate peste mult timp când vei fi un holtei acrit de vreme iar eu o bătrână poate ne vom întâlni și-ți voi spune.

– Mă gândeam cum ar fi dacă două suflete singure și triste ca ale noastre și-ar uni singurătățile? Ce spui?

Ea zâmbi.

– La primul bal la care ne vom întâlni îți voi spune ce gândesc, astfel vei avea răspunsul meu. Jane se gândi: acest bărbat vorbește lucruri fără noimă; dar undeva, în tot ce spune el, s-ar putea afla adevărul la toate întrebările mele. Și știu tot atunci că biata ei inimă greu încercată de sentimentele pentru Havering nu va accepta consolarea cu o persoană inferioară acestuia. Continuă să discute să zâmbească, era miss Jane Bird în umila ei rochie cenușie lipsită de farmec în care arăta exact ceea ce era – guvernanta plătită a Arabellei Mellowes întrebându-se dacă îl va găsi acolo când va merge la casa cea mare.

Dar Richard nu mai era; plecase după cum spunea sir Dermot să ia masa cu cineva din Robinstown.

– Are pe cineva acolo un prieten, după cum mi-a spus, nu mai știu cum îl cheamă, parcă Yalerdor, un nume de care n-am auzit în oraș până acum. Este un prieten cam ciudat cu care Richard își petrece serile adesea. Acest domn Yalerdor este permanent la dispoziția tânărului Richard care are mult de lucru aici și n-ar trebui să-și permită atâta timp liber.

– Dragul meu, este un bărbat tânăr, nu-l poți condamna să se limiteze la tapițeriile tale.

– Yalerdor, ați spus? se trezi Callie. Ce nume ciudat! Apoi ridică privirea în sus de parcă s-ar fi luminat dintr-o dată de un gând care nu l-ar fi onorat pe Richard Havering.

Jane observă schimbul de priviri dintre Callie și miss Ferris. Și ea îl văzuse când merseseră să cumpere culorile pentru lady Mellowes pe Richard dispărând misterios.

Acest Havering avea secretele sale, se gândise Hannah Ferris, care auzise că Richard vizita adesea unele doamne...

Cel care-i spusese, mai adăugase că unele erau chiar frumoase și aparțineau înaltei societăți. Desigur acel Yallerdor era de fapt pseudonimul unei doamne din strada Capsicum pe care Havering o vizita cu mult zel.

Arabella discută în timpul mesei cu mătușa sa, lady Mellowes, căreia îi descrise rochiile cele mai frumoase purtate a acel bal, apoi tinerii care-i făcuseră curte.

Jane nu scoase o vorbă; nici n-ar fi simțit nevoia s-o facă așa cum era îmbrăcată în rochia ei lipsită de culoare, de strălucire, conștientă că era acum doar guvernata Arabellei.

Dar cel puțin aici trebuie să fiu mulțumită că nu sunt desconsiderată, se gândi ea. Fusese vina acestei familii c-o împinsese spre acel bal, spre o lume căreia nu-i aparținea.

Răspunse mai apoi cu delicatețe întrebărilor puse de lady Mellowes. Da, îi plăcuse mult balul, dar se simțise foarte obosită spre sfârșit căci nu era obișnuită să nu doarmă noaptea.

– Așadar te-ai distrat puțin, miss Bird, deși nu simt din glasul tău că te-ai bucurat de acest eveniment.

– Am revenit la vechea, miss Bird, milady, la rochia mea incoloră. Sunt mulțumită c-am revenit în cuibarul meu de porumbiță.

– Să n-o crezi, mătușă! interveni Arabella. A dansat toată noaptea și a primit chiar cereri în căsătorie. Chiar și eternul meu admirator sir Rufus m-a părăsit și s-a reorientat spre miss Dove, adăugă ea fără invidie însă. Ți-l dăruiesc cu toată inima!

– Ne-ai urmărit cu atenție, după cum văd, zise Jane. Dar bietul domn n-a făcut altceva decât să-și verse necazul. Jane nu adăugă nimic despre invitația lui sir Rufus.

– Ai primit deja două cereri în căsătorie? se miră lady Mellowes.

– Ei, cel puțin așa se laudă, răspunse Arabella, deși până la urmă n-a rămas decât sir Rufus. Dar face cât doi pentru că este marchiz.

– Iar azi dimineață a venit să-și reînnoiască cererea, zise și lady Mellowes cea tânără.

– Un marchiz te-a cerut în căsătorie? întrebă Hannah Ferris, puțin cam neîncrezătoare. Pe tine, o guvernantă?

– Exact, o guvernantă și în deplină cunoștință de cauză, doamnă, răspunse Jane, fără a fi defel ofensată. Mi-a spus că va trebui să-l ajut să se schimbe și că mama sa, ducesa, crede că voi reuși.

– Poate că are dreptate, admise bătrâna lady Mellowes. Știm că ești o tânără foarte hotărâtă. Dar fii atentă, copila mea, acest conte este un individ ciudat, deși nu cred că este chiar un om rău.

– Din partea mea poate sta liniștit, adăugă Jane, iar bătrâna Mellowes încuviință de parcă ar fi vrut să spună: știu încotro se îndreaptă preferințele tale.

***

Vremea se schimbă și a doua zi după-amiază Arabella propuse o plimbare călare.

Callie, care venise cu un mesaj de la lady Mellowes, o mai temperă pe Arabella spunându-i că Havering după ce s-a întors, a fost cu nasul mult prea sus pentru a se mai apuca de lucru la tapițerie.

– N-are rost s-o luăm pe drumul bine cunoscut, draga mea, îi spuse el. Mai bine o luăm spre râu și pădurile de acolo pe care miss Bird nu le-a văzut până acum.

– Pădurile lui sir Brunel!

– Exact, dar pe care le considerăm ca fiind încă ale familiei. Să nu uităm că le-a câștigat la jocul de cărți.

– Este o datorie de onoare ca oricare alta. Mulți tineri de familie își pierd astfel averile.

– Te referi la Richard, care și-a pierdut averea la fel...

– Averea? N-am știu de asta! exclamă Jane.

– Da, el mi-a spus, că tot la cărți a pierdut și el cu patru ani în urmă tot ce i-a lăsat tatăl său.

– Mama lui mai trăiește?

– Nu, era de mult imobilizată la pat și a murit înaintea soțului ei. Nu știu dacă Richard era aristocrat pentru că nu face referire la o moșie anume prin care să poate fi identificat, dar bănuiesc că a avut o casă. După moartea părinților Richard a plecat în străinătate să studieze.

– Și să toace banii familiei...

– Mda, așa se pare, din moment ce acum lucrează pentru unchiul Dermot. Dar este competent, din moment ce a fost solicitat să lucreze atât aici cât și la castel. Apoi Arabella adăugă că și el pare să se simtă ca acasă în familia lor. Dar să

ne continuăm plimbarea și s-o luăm și pe mama să nu mai moară de plictiseală cu verișoara Hannah, cea posomorâtă.

Lady Mellowes li se alătură cu mare plăcere pentru că voia să propună chiar ea această plimbare.

Trimiseră pe cineva la casa cea mare să ceară cu împrumut o iapă blândă, Silver, pe care mai călărise. Lady Mellowes nu avea grajduri și nici cai, în afara celor de la careta sa și calul Arabellei.

Porniră în galop spre apă, trecură podul și intrară în pădurile lordului Brunel. Peisajul era minunat. Frunzele căzute toamna erau uscate acum și trosneau sub copitele cailor, clopoțeii își plecau capetele sfioși, iar poteca era plină de ghiocei.

Arabella, ca de obicei, călărea calul ei cu nume ciudat, Majority; Jane returnase cu mulțumiri calul primit și se mulțumea cu Aldebaran.

– Îți mulțumesc din suflet, îi spusese lui Dominic, dar mă simt în siguranță cu Aldebaran nu cu Honeycomb, cu toată blândețea ei.

– Arabella își făcea probleme pentru tine, zise Dominic, iar când apăru și aceasta din spate el îi spuse:

– Tocmai îi spuneam lui miss Bird că ne îngrijorează felul în care se descurcă, deși iapa este blândă.

– O, merge foarte bine în șa, deși nu pare să aibă forța de a controla un cal atât de puternic.

Jane accepta smerită complimentul observând că din dreapta Callie îi făcuse cu ochiul.

– Ai încredere în mine și Aldebaran, domnule Mellowes.

Dar deodată iapa deveni neliniștită sărind în lături, ridicând capul în sus de parcă ar fi vrut să scape din frâu.

– Este neliniștită pentru că din cauza ploii n-a mai fost scoasă la plimbare ca înainte, explică Arabella. Chiar și Majority începuse să dea semne de neliniște, în timp ce Silver se uita nedumerit la cele două companioane.

– Când ieșim din pădure și dăm de iarbă bună le lăsăm să pască și se vor liniști, sau poate vom porni în galop?

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, Arabella. Ne aflăm deja pe teritoriul lordului Brunel.

– Mamă, ai vrea să te lipsești de bucuria unei întâlniri cu acesta? Ce-ar fi ca Majority să mă arunce din șa chiar în fața lui? Mă va ridica în brațe... o, am uitat că nu poate s-o facă, ba nu... își va chema slugile să mă ducă la castel, unde mă vor întinde pe pat așteptând să-mi recapăt cunoștința. Eu voi zăcea acolo cu chipul meu de crin, el se va îndrăgosti pe loc și se va oferi să-mi înapoieze pământurile familiei, vitele, mlaștinile... Arabella începu să râdă și fără să-și dea seama înfipse degetele în coama iepei care dădu urechile pe spate și porni în goană.

Jane porni după ea, speriată.

Numai într-un târziu realiză că fusese o greșeală, dar ce putea face altceva, de unde să știe că acea potecă prin pădure era atât de lungă?

La un moment dat, observă că Arabella pierduse controlul calului și se clătina în șa ca o biată floare ruptă din

rădăcină în costumul de călărie din catifea, cu pălăria cu pene dată pe spate și părul curgându-i râuri pe umeri. Ținea însă bine de frâu și alerga tot mai repede.

– Mergi într-o parte! îi strigă Jane încercând s-o ajungă din urmă să prindă de frâu. Dar cărăruia se îngustă tot mai mult și cu cât se apropia mai tare de iapa Arabellei aceasta se speria și galopa scoasă din minți.

În spatele ei o auzea pe lady Mellowes care încerca să le ajungă dar se vede că nu-i era posibil.

Jane se gândi că în curând urma să ajungă la o pășune după cum spusese Arabella și ce se va întâmpla acolo? Vor da ochii cu lordul Brunel?

În cele din urmă la capărul cărăruii pe care se avântase Arabella să făcu lumină și se văzu o mare de iarbă înconjurată de pădure. Acum era momentul s-o ajungă pe Majority pe care Arabella n-o mai putea controla și s-o apuce de frâu. Dar imediat ce ieșiră la lumină se întâmplă ceva ciudat: iapa Adorabellei în loc să alerge în continuare sau să se bucure de iarbă se întoarse pe cărăruia pe care venise unde dispăru cu stăpâna ei care abia se mai ținea în șa.

Aldebaran, descumpănită de mișcare necheză lung, se cabră apoi rămase pe picioarele din spate iar Jane își pierdu echilibrul și căzu. Iapa se ridică repede și-și văzu de drum.

Lady Mellowes o prinse de frâu, opri iapa pe care călărea și îngenunche lângă Jane. Aceasta deschise ochii:

– Sunt bine, Înălțime, doar șocată puțin... Când ridică încet capul, văzu un călăreț ieșind din pădure venind spre ele.

El opri calul și coborî.

Lady Mellowes îi spuse impacientată:

– Vă implor s-o ajutați! Dar mai înainte ajutați-mă pe mine să încalec!

El nu puse nici o întrebare întinse mâna pentru ca lady Mellowes să poată urca în șa și zbura peste câmp spre cărăruia pe care o luase iapa cea nărăvașă.

Era o figură uscățivă, un bărbat cu părul negru, fără nici un fir alb. Avea nasul lung și fin, sprâncenele frumos conturate, ochii îi erau de culoarea fumului. Avea mâini mici dar puternice și o ridică destul de ușor de la pământ. Jane ridică privirea întâlnind ochii lordului Brunel.

– Nu face nici o mișcare, miss, zise el. Sunteți rănită, vă doare ceva?

Ea scutură din cap.

– Nu, sunt doar șocată.

– Ce s-a întâmplat?

– Calul s-a ridicat pe picioarele din spate și m-a trântit. El cum este?

– Ca și dumneata, puțin șocat. Dar acum ce voi face cu dumneata?

– O, dacă ați avea amabilitatea de a mă duce la casa ladyei Mellowes!

Jane încercă să se ridice, dar simți că va leșina.

– Nu vă simțiți încă bine...

– M-ați putea ajuta să urc pe cal?

Brunel o ajută ridicând-o de mijloc, apoi încălecă pe propriul său cal și porni alături de ea spre cărăruie, caii mergând foarte aproape încât el s-o poată sprijini.

Jane ridică încet capul doar când văzu că iapa ei era condusă spre grajduri și se relaxă sprijinindu-se de brațul acelui bărbat. Acum nu mai exista nici un pericol. Când grăjdarul se apropie, ea îi zâmbi:

– N-am pățit nimic, Stone, sunt doar șocată.

– Am auzit c-ați fost foarte curajoasă, miss.

– Așa este, susținu și lordul Brunel, care o ajută să coboare.

Hannah Ferris veni repede spre ei urmată de lady Mellowes. Lordul Brunel eliberă strânsoarea și le salută pe cele două doamne:

– Lady Mellowes! Miss Ferris!

– Lordul Brunel! Vă mulțumim! Se simte bine? strigă lady Mellowes agitată.

– Nu are nici o rană, este poate puțin zgâriată și șocată...

Cele două veniră s-o sprijine pe Jane.

Lady Mellowes nu mai contenea cu mulțumirile față de lordul Brunel.

– Vă rog, intrați puțin pentru a-mi putea exprima recunoștința.

– Vă mulțumesc pentru invitație, dar nu este cazul, zise el pe același ton rece. Sunt sigur că vă veți simți mai bine dacă veți rămâne singure. Apoi își luă rămas bun spunându-le: mă bucur c-am putut fi de folos.

– Ne-ați fost cu adevărat și nu știm cum să vă mulțumim. Poate veți veni mâine? murmură lady Mellowes pentru că nu îndrăznea să facă invitația pe un ton normal. Poate veți voi să vedeți ce face bolnava... astfel ne vom putea exprima și noi gratitudinea...

El făcu o plecăciune, luă frâul din mâna grajdarului și urcă în șa fără nici un ajutor. După ce ridică pălăria în semn de salut, plecă.

– Ce-am făcut de l-am ofensat pe acest domn? se întrebă lady Mellowes.

***

Lordul Brunel reveni a doua zi după amiază.

– Milady, a venit lordul Brunel și întreabă de miss Mellowes.

Se aflau toate în salonul unde Jane sta culcată pe o sofa, Arabella era la picioarele ei, discutând și rediscutând nefericita întâmplare și intervenția lordului Brunel.

– S-a descurcat foarte bine, ajutând-o pe micuța noastră miss Dove.

Miss Dove, cea care salvase viața prețioasei ei fiice, miss Dove, cea gata de orice sacrificiu! Era normal ca mama Arabellei să fie plină de recunoștință și admirație.

– Spui că ți s-a părut frumos?

– Ca un zeu grec, zise Jane. Chiar așa afectată de căzătură cum eram.

– Am crezut că este mai bine să te las pe mâinile lui, draga mea, pentru a mă duce s-o salvez pe Arabella.

– Dragă mamă, ceea ce ai făcut a fost foarte înțelept, deși începusem să-mi recapăt controlul asupra lui Majority.

– Mi s-a părut un bărbat foarte sobru, mult prea rece, pentru a-mi fi pe plac. Întotdeauna a fost așa neprietenos,

zise lady Mellowes. Și foarte rezervat. Mi-amintesc că era la fel și acum zece ani când i-a murit soția și a plecat în străinătate.

– Nu s-a mai întors de atunci?

– Foarte rar, pentru a rezolva afacerile moșiei și nu l-am văzut atunci.

– Probabil pentru că eram prea tânără și nu puteam fi sacrificată, miss Dove, interveni Arabella. Acum se vorbește că nu va mai pleca de aici.

– Nu-ți cere nimeni, Arabella, să te sacrifici, o opri Hannah Ferris. Dacă familia ar avea convingerea că o astfel de căsătorie te-ar face fericită, familia ar încuraja-o. Dar după comportamentul lui rece și mult prea rezervat, se pare că nu-l vom revedea prea curând, adăugase lady Mellowes.

În clipa aceea, majordomul le anunță că lordul Brunel sosise în vizită la miss Mellowes.

Hannah și lady Mellowes schimbară priviri nedumerite, se ridicară și porniră spre hol.

– Vă mulțumim pentru vizită, dar pentru a lămuri orice neînțelegere, vă spunem că tânăra care a căzut de pe cal n-a fost miss Mellowes, ci companioana și guvernanta acesteia.

Se lăsă tăcere.

Apoi, o voce gravă:

– În acest caz, am venit să mă asigur că guvernanta lui miss Mellowes este nevătămată.

– O, desigur, lady Mellowes, este încântată să vă primească.

Lordul Brunel intrase deja, înclinându-se în felul său rece.

Era foarte înalt, avea un nas fin, ochii strălucitori, vii.

Lady Mellowes se ridică să-l întâmpine; Arabella uimită și ea de bărbatul frumos care intrase, roși puțin în confuzia generală.

Jane ar fi vrut să se ridice, dar el o opri.

– Rămâi acolo, miss, altfel mă obligi să mă retrag pentru a nu te incomoda.

– Da, te rog, miss Dove, nu te mișca, zise și Arabella.

Lady Mellowes adăugă:

– O prețuim și mai mult pe miss Bird după ce a făcut totul pentru a-mi salva fiica.

El se înclină, ridică din sprâncene de parcă ar fi cerut permisiunea, trase un scaun lângă sofaua pe care stătea Jane: sper că-ți vei reveni curând, miss!

– Cred că așa va fi, milord: trebuie să vă mulțumesc pentru ajutor.

– Aș dori să aflu întreaga istorie. Miss Bird a trebuit s-o salveze pe miss Mellowes? Brunel o privi pe Arabella cam fără interes, apoi pe Jane. Aceasta căută ajutor la lady Mellowes care interveni.

– Calul fiicei mele s-a speriat, miss Bird s-a dus după ea, dar n-a mai putut să-și stăpânească propriul cal, care s-a ridicat în două picioare și a aruncat-o din șa.

– Chiar atunci am observat că se întâmpla ceva, zise el adresându-se Janei. Nu prea aveați șansă de scăpare, miss, cărăruia era foarte îngustă.

– Dar am scăpat totuși grație dumneavoastră. Miss Mellowes a avut mai mult de pătimit.

– Nu mi s-a întâmplat mare lucru, numai că am făcut un galop forțat prin pădurile lordului Brunel, apoi peste câmp și iar pe cărăruie. Iar mama s-a speriat cel mai tare, pentru că nu știa care din noi avea mai multă nevoie de ajutor.

– Poate că lordul Brunel vă va spune că așa ne-a trebuit pentru că i-am încălcat proprietatea.

Lordul se ridică.

– Lady și miss Mellowes sunt binevenite oricând pe proprietatea mea. El se înclină din nou, dorindu-i Janei însănătoșire grabnică și plecă.

– A fost personificarea mândriei! Și nici nu arată rău, constată Arabella după aceea. Și nici nu se cunoaște că nu are un picior. Este un bărbat interesant, încheie ea.

– Cam târziu, Arabella, conchise lady Mellowes cu un oftat. Pentru că am impresia că nu-l vom mai vedea de acum.

Dar el veni și a doua zi. Miss Bird se simțea deja bine pentru a ieși la o mică plimbare cu pupila ei.

Brunel își spuse că probabil își revenise destul de bine, dar a doua zi trecu din nou să întrebe de ea.

***

Cei de la castel jubilau.

– Dar oare pentru Arabella vine el atât de des?

– Nu prea se uită la mine, zise Arabella gânditoare. Nu că l-aș vrea, bietul de el, cu piciorul de lemn; dar m-aș simți flatată.

– Și n-ai făcut nici un efort ca să-l atragi?

– Cum să nu, mătușă? Arboram cel mai dulce zâmbet de care sunt capabilă. Indiferent ce aș face, nu reacționează la acțiunile mele. I-am și cântat și tot n-am reușit să-l impresionez.

Casa mare îi trimise o invitație la cină dar lordul răspunse cu politețe că este dezolat dar că are deja alte angajamente.

– Cred că era mai indicat să-l fi invitat acasă la noi, conchise lady Mellowes.

– Nu are rost mamă, zise Arabella, nu se va căsători cu mine chiar dacă l-ați ruga toți în genunchi. Sau poate că tocmai asta este explicația? Că nu poate îngenunchea în fața mea pentru a-mi cere mâna?

Cu toate acestea, lordul Brunel, chiar dacă era atât de ocupat, acceptă invitația la o petrecere dată de lady Mellowes.

– Ia te uită! exclamă lady Mellowes triumfătoare. Dacă se vor întâlni și cu alte ocazii și va vedea că Arabella este atât de curtată, poate...

Și ca urmare a balului dat de Aurora Baines apărură și altele. Domnul Foster propuse un prânz bogat și speră că lady Mellowes îi va permite să includă și pe fermecătoarea miss Bird. Sir Frederick Travenne organiză o cină festivă pe lista căreia o incluse și pe Jane Bird.

Ducesa de Grantham organiză o serată dansantă, la care marchizul, fiul ei, dori s-o invite și pe miss Bird....

Lady Mellowes trimise după Jane într-o dimineață pe când se afla încă în budoar.

– Se pare că porumbița noastră și-a întins aripile fragile cuprinzând toate familiile bune de aici, zise ea arătând cărțile de vizită aflate pe o masă. Ia loc, draga mea, pentru ca să putem vorbi în liniște.

– Nu vreau să mai accept nici o invitație, zise Jane cu hotărâre. Înălțimea voastră mă crede când spun că nu vreau să merg?

– Ei bine... cred că dovedești multă înțelepciune, draga mea. Dar sir Frederick Travenne este... special. Cu toate că în misiva sa spune că nu vrea să forțeze lucrurile menționează că i-a vorbit surorii sale despre tine, miss Bird. Sora lui locuiește cu el. Foarte drăguț din partea lui, nu? Poate vei fi tentată să accepți.

Jane își aminti cu indiferență că ascultase oferta lui de ajutor lansată cu delicatețe, ce-i drept. Aceasta venise după ce auzise discuția dintre Richard Havering și alte două persoane necunoscute. Oare era bine să revină asupra deciziei de a nu mai participa la nici un bal?

– Dacă Înălțimea voastră consideră... aș îmbrăca rochia mea de fiecare zi, de guvernantă, decise ea; astfel poate aș putea să merg. Dar numai cu această ocazie!

Zilele trecură, petrecerile se ținură lanț dar Jane rămase acasă. Trecu cina organizată de domnul Foster unde Arabella se așeză lângă lordul Charles Wembleydale și lumea observă că acesta o plăcea foarte mult; Jane Bird rămăsese acasă. Dansul organizat de ducesă avu loc tot acum, iar miss Bird rămase tot acasă.

Petrecerea organizată de sir Frederick Travenne fu amânată din cauze obiective...

Și astfel, lordul Brunel consimți să participe la o cină organizată de lady Mellowes, dar Jane Bird rămase în camera sa.

– Ar fi fost mai bine să cobori, miss Bird, zise Arabella pe când doamnele stăteau de vorbă la ceai a doua zi după-amiază, prezentându-i situația bătrânei doamne Mellowes. Poate doar așa l-am fi făcut pe lordul Brunel să scoată o vorbă. Așa a stat drept de parcă ar fi fost împăiat, nu-i așa mamă? Abia a scos două cuvinte după care s-a retras în toată grandoarea sa.

Lady Mellowes o privi oarecum nedumerită pe tânăra lady cu același nume și primi confirmarea acesteia.

Jane socoti că era momentul să intervină.

– Dacă se poartă astfel cu familia ta, nu s-ar fi purtat altfel cu o guvernantă.

– Era altul când venea să se intereseze de sănătatea ta, în zilele care au urmat accidentului.

– Asta făcea; se interesa de sănătatea mea după acel accident. Nu mai putea fi interesat în continuare de rănile mele.

– Miss Bird are dreptate, Arabella.

– Mătușă, a întrebat cu multă grijă de ea, mai precis a întrebat unde se află.

– Dacă este o persoană atât de pretențioasă cum spui, nu se putea aștepta să stea la masă cu guvernanta.

– Am sugerat că era bine să cobori oricum, zise lady Mellowes. Dar n-ai vrut, continuă aceasta atentă să nu rănească sentimentele Janei.

Majordomul plecă, lady Mellowes începu să toarne ceaiul iar Jane și Hannah să-i pună la dispoziție tot ce era necesar: cești, farfurioare, zaharniță.

– Oricum, mătușă, zise Arabella mă tem că în ceea ce mă privește nu sunt speranțe. Lordul Brunel nu mă privește cu interes. S-a uitat odată sau de două ori la mine, a constatat că sunt prea tânără și lipsită de experiență și m-a catalogat drept neinteresantă.

– Ai făcut vreun efort să-i dovedești că nu este așa?

– Am încercat să mă fac remarcată, nu-i așa mamă? Ajută-mă, doar ai văzut că m-am îmbrăcat cu cele mai bune rochii culorile care mă avantajează, ce puteam face mai mult? Am purtat chiar și colierul cu diamante...

– Și era superbă surioară, zise lady Mellowes cea tânără. Toată în mătăsuri...

– Dar totul a fost în zadar. Poți aduce calul până la marginea apei dar nu-l poți face să și bea. I-am zâmbit, mi-am scuturat buclele în fața lui, dar n-am observat nici o reacție.

– Poate pentru că ai cochetat ca o școlăriță în loc să te comporți ca o domnișoară cu educație.

– Nu surioară, zise lady Mellowes, s-a purtat încântător cu acest domn Brunel.

– Și de ce n-aș fi făcut-o? Este un bărbat atrăgător, cu excepția acelui picior de lemn, desigur. Cred că orice femeie ar fi onorată să fie curtată de el.

– Ei bine, cum dorești Arabella, zise mătușa, dar nu este puțin lucru să fii stăpâna domeniului Brunel.

– Ca să nu mai vorbim că ne-am putea lua înapoi pământul pierdut de tatăl tău...

– Numai când te vei maturiza vei prețui aceste lucruri, interveni Hannah. Dacă n-ai face-o înseamnă că te-ai comporta prostește. Să fii o mare doamnă în aceste ținuturi este o onoare la care tânjesc multe femei; cred că ai fi imediat după ducesă.

– Și marchiză. Iar când miss Dove va deveni marchiză de Hawkfield va intra la baluri înaintea mea! Dar nu știu dacă în aceste condiții este necesar ca fiica mea să se sacrifice să devină lady Brunel cu un bărbat cu picior de lemn și ochi de sticlă!

– Lordul Brunel nu are ochi de sticlă!

– Ba mi se pare că amândoi ochii îi sunt de sticlă după cum nu și-i folosește pentru a se uita unde trebuie. Dar cred că sunt de sticlă pentru că doar orb să fii ca să nu vezi eforturile făcute de Arabella pentru a-i fi pe plac.

– Nu pot fi acuzată că n-am făcut totul, mamă, scânci Arabella. Dar nici nu mă observă. Cred că niciodată n-am făcut un efort mai mare să cuceresc un bărbat ca acum!

– Sper că nu încerci toate astea cu fiecare bărbat care-ți iese în cale!

Lady Mellowes cea bătrână îi întinse ceașca lui Hannah să i-o umple din nou.

– Aș fi foarte dezamăgită, Arabella, dacă acest aranjament nu s-ar materializa. Cine altcineva din familie ar mai putea... Tu erai speranța noastră! Dacă Brunel se însoară din nou nu mai avem cum să ne recuperăm pământul. Iar dacă mai face și copii...

– Mătușă, la vârsta lui? Cu piciorul de lemn?

– Arabelle, nu fii nepoliticoasă!

– Nu pot decât să-mi imaginez cum este să-l auzi șonticăind toată ziua prin casă.

– Miss Dove, ia-o de aici, întrece orice limită!

– Draga mea, să mergem la grajduri poate îl găsim chiar acolo pe lordul Brunel interesându-se de sănătatea iepei Aldebaran! Dacă suntem împreună s-ar putea să vrea să-mi vorbească, zise Arabella veselă. A fost numai farmec și blândețe când a venit să te vadă, miss Bird!

Și întâlniră doi bărbați dar printre ei nu se afla lordul Brunel. Dominic și Callie examinau rana unui cal.

– Dacă nu pot obține nici măcar o privire de la el deși sunt gata să sar într-un picior pentru asta, zise Arabella vom pleca acasă. Înțeleg că este inutil să insist pe lângă acest frumos lord Brunel.

Sir Dermot era de fapt expert în rănile cailor și era așteptat să sosească împreună cu Richard Havering.

Acesta se înclină în fața Arabellei, zâmbindu-i, apoi îi sărută mâna în locul rămas neacoperit de mănușă, apoi făcu o plecăciune și însoțitoarei acesteia. Nu mai vorbiseră din seara balului.

– Am înțeles că te simți mai bine, miss Bird, zise el.

– N-a fost nimic serios, doar câteva zgârieturi și mai ales teama.

– Mă refeream la indispoziția care te marcase în seara balului.

– Da, am avut destul timp ca să-mi revin!

Porniră cu toții spre locul în care se afla calul bolnav.

Grajdurile erau fără îndoială partea cea mai atrăgătoare a moșiei Robinsford: erau recent pavate, vopsite pe fiecare se afla scris numele calului. Caii aflați acolo își scoteau capetele curioși la vederea vizitatorilor, care se îndreptau spre cel numit Handsome pentru a-i verifica rana de la una din copite.

Arabella era obișnuită cu astfel de lucruri pentru că de mică fusese crescută să iubească animalele, mai ales caii, și știa multe despre felul în care trebuie îngrijiți.

Pentru o clipă, Jane rămase singură cu Richard Havering, care o privi lung și-i spuse:

– Nu mi-a plăcut că ai plecat prea repede în seara aceea la bal, miss.

– Am răspuns comportamentului dumitale, atât.

– Am fost vreodată lipsit de amabilitate?

Jane își spuse că nu era cazul să continue cu tatonările, pentru că astfel ar fi fost amândoi tentați să facă destăinuiri, să se acuze reciproc. Era mai bine să spună lucrurilor pe nume, chiar dacă adevărul era dureros. De aceea ea zise:

– Domnule Havering, pentru liniștea mea sufletească este mai bine să vorbim foarte deschis. Pe când mă aflam pe terasă în seara balului, am auzit fără să vreau vorbindu-se despre mine, ceea ce face ca prietenia noastră să fie falsă.

Richard n-o lăsă să-și termine ideea. Păli.

– Ai auzit? Foarte bine! Te rog să mă lași să mă explic. Apariția dumitale a atras atenția cui nu trebuia. Desigur mulți domni au pus întrebări. Și ca să fiu mai explicit, m-au întrebat dacă merită să te curteze.

– Desigur, au fost interesați dacă am sau nu avere.

– Da, așa s-a pus problema.

– Puteau să recurgă la o sursă mai bine informată, zise Jane plină de amărăciune.

Havering stătea în fața ei, iar razele soarelui îi luminau chipul frumos, aplecat asupra ei, ochii albaștri din care dispăruse orice urmă de zâmbet. Privirile li se întâlniră. În cele din urmă, Richard zise:

– Nu ai o părere prea bună despre mine, miss.

Ea întoarse capul.

– Mi s-a spus să...

– A, înțeleg! A avut cine să te învețe!

– Nu, am ajuns la concluzia asta prin propriile-mi observații.

– Și acest episod îți confirmă părerea formată? Cei doi m-au abordat nu așa cum ai fi tentată să crezi ca expert în aceste probleme ci ca apropiat al familiei Mellowes, cu care ai venit la bal. Le-am spus chiar de la început fără ocolișuri că nu ai nici un fel de avere...

– Fiind o simplă guvernantă...

– Asta le-ai spus-o singură tuturor. Și cu asta ai ieșit de pe lista tinerelor interesante.

Jane realiză că greșise, dar fusese profund jignită și afectată și nu-și putea ascunde supărarea.

– Să presupun că și tu umblai tot după avere...

Richard se înfurie. Luă un aer atât de supărat încât Jane avu impresia că se va întoarce și-o va lăsa singură. Și așa mi-ar

trebui, se gândi ea. De ce nu-mi pot ascunde mândria asta prostească? De ce trebuie să reacționez când mă simt jignită? De ce trebuie să mă privez până și de zâmbetul lui fermecător care înseamnă atât de mult pentru mine?

Dar Richard își impusese să fie calm. De aceea, îi răspunse foarte detașat:

– Nu-ți vine să crezi că nu este așa, nu?

Jane era confuză, neputându-și crede urechilor, sau poate, nu voia să accepte ceea ce-i spusese el. Se bâlbâi:

– De fapt nu mă interesează, nici nu mă simt flatată de felul în care mă vezi, cu sau fără avere.

Richard îi aruncă o privire cruntă.

– Ești obsedată, tânără doamnă, de acei vânători de zestre încât nu vrei să vezi nici un alt motiv pentru care poate fi curtată o tânără. Oricum, asta nu este o problemă pe care un gentleman s-o discute cu tine și întrucât observ că ești înclinată să vezi lucrurile în rău nu pot decât să mă înclin în fața hotărârii tale. Nu te voi mai supăra de acum înainte.

Între timp, Handsome, calul bolnav fusese dus la grajd iar grupul începuse să se risipească.

Arabella continua să susțină că bietul cal avea o tăietură sub potcoavă din cauza unei pietre.

– S-a mai întâmplat. Îți amintești, Dominic, ce s-a întâmplat cu Morning Glory?

– Da, ai dreptate. Aceasta este explicația nu are rost să mai căutăm alta. Explicația cea mai simplă este de fapt cea adevărată.

– Nu este întotdeauna valabil, zise Richard pornind cu Arabella și Dominic spre casă fără a se mai uita înapoi.

Callie o conduse pe Jane.

– N-ai vrea să facem un mic ocol să-ți arăt fazanii japonezi? Cred că ai nevoie de puțină recreere înainte de a ne alătura celorlalți. Sunt atât de frumos colorați încât îți vor umple inima de bucurie.

Jane îi atinse ușor brațul.

– O, Callie! Ce mult mi-aș dori să fiu o astfel de pasăre, măcar pentru o oră!

– Biată porumbiță! Observ că ești îndrăgostită și... nefericită.

– Dumnezeule! Este chiar atât de vizibil?

– Numai pentru inimile care suferă și ele, zise Callie zâmbindu-i.

Capitolul 8

Trecură săptămânile și veni vara. Sir Frederick Travenne reluă planurile pentru petrecere. Plănui să pună mesele pe terasă și să aprindă lanterne așezate la nivelul solului. Sora lui, lady Fielding, urma să fie gazda petrecerii.

O primi cu multă căldură pe Jane.

– Fratele meu mi-a vorbit foarte frumos despre dumneata. Mă bucur c-ai putut veni! Îți doresc să petreci o seară plăcută!

Jane purta rochia gri argintie care o făcuse pe Arabella s-o asemene unei porumbițe. Trecuse atâta vreme de atunci! Zile de plăcere, de mulțumire dar și de durere, afecțiune, mândrie rănită, care să alăturaseră anilor grei petrecuți în preajma mătușii bolnave. Mai ales de durere. Durerea și-o provocase singură. Avea acea mândrie exagerată care ofensa pe cei din jur și care o făcea să nu se poată controla.

Felul ei de a fi îi anihila și puțina bucurie pe care o avea de la viață. Tot așa se întâmplase și cu cel ce-i oferise acei ochi

albaștri. De la discuția avută în acea zi când se accidentase Handsome, el nu-i mai adresase nici un cuvânt, în afara unor vorbe de politețe.

Dar acum... acum se afla cu cineva care-i putea înțelege toată durerea, cu cineva care putea înțelege ce înseamnă să fi umilit; cineva care-i repeta că situația ei nu cadra cu un spirit atât de delicat... Se afla cu sir Frederick Travenne plimbându-se prin grădina, feeric luminată. În copaci se aflau daruri pentru invitați, frumos ambalate, iar invitații mai tineri porneau doi câte doi în căutarea lor.

– Este doar o scuză, zise sir Frederick, pentru a te însoți să-ți găsești darul; cu toate că eu știu prea bine unde se află. Dar cu cât va dura mai mult până să-l găsești cu atât mai bine! Sper că până în acest moment ți-a plăcut petrecerea!

– Da, a fost foarte reușită. Am venit îmbrăcată în această rochie de lucru pentru a nu mai trece drept ceea ce nu sunt. Sigur că sunt mulțumită și cred că toți sunt.

– Erai superbă în acea rochie de bal, dar poate că această toaletă ți se potrivește cel mai bine.

Jane își aminti o altă voce dragă ei care-i șoptise: cel mai bine îți stă în gri și bej; dar asta fusese cu mult timp în urmă.

– Am refuzat să vin altfel îmbrăcată. Am refuzat din seara balului să mai ies din ale mele, din ceea ce mă face să mă simt în siguranță. Dar am știut că dacă vin aici va trebui să fiu îmbrăcată ca guvernantă din suita ladyei Mellowes și atâta vreme cât voi fi considerată o simplă spectatoare voi fi fericită și mulțumită. Este un loc foarte frumos!

– Nu vei uita că dacă vreodată vei avea nevoie să te refugiezi undeva, vei fi bine primită aici? Ai reținut invitația mea?

– Am fost prea mișcată de bunătatea cu care mi s-a făcut această invitație pentru a-mi exprima aprecierea.

– I-am spus asta surorii mele. Sper că ai simțit că ți-a făcut o primire specială în seara asta. Nu vei considera că vrem să concurăm ca bunătate cu lady Mellowes! Nimeni n-o poate întrece.

– Nu, sir Frederick, a fost o vreme când numai faptul că știam că pot găsi aici refugiu era foarte important pentru mine.

– Când îți vom găsi darul pentru seara asta vei asculta și mărturia mea, pe care n-o s-o poți uita.

Cuplurile de tineri treceau pe lângă ei, străduindu-se să ajungă cât mai departe de ochii părinților, sărutându-se în locuri mai puțin luminate.

– Îmi face mare plăcere să-i văd, zise sir Frederick mergând alături de ea, sprijinindu-se cu mai multă greutate în baston după boala prin care trecuse. Aceste tinere sunt ținute prea departe de viața adevărată și într-o bună zi ajung să se căsătorească, să ia un bărbat care să nu le producă nici cel mai mic fior, fără să fi cunoscut bucuria pe care ți-o dă dragostea adevărată. Ce rău poate să facă un sărut furat aici? Câte nu s-au măritat doar pentru că voiau să afle ce pot simți la un sărut? Câte nu descoperă prea târziu însă, ce mare bucurie le poate aduce o seară ca asta?

Merseră în tăcere. Apoi, Jane zise:

– Vorbești în general, sau te referi la mine?

– Simți că unele din cugetările mele ți se potrivesc?

– Nu sunt conștientă, dar cine știe, poate că...

El îi luă mâna pentru un moment apoi i-o eliberă imediat.

– Eu sunt un observator foarte atent și asta pentru că n-am avut altă alternativă de la viață. Astfel se face că știu excat cui ai vrea să-i rezervi săruturile. Dacă ar fi alegerea fericită, cine știe.... oricum, nu trebuie să intru prea mult în hățișurile unei inimi tinere... a, dar iată că din întâmplare am ajuns la darul rezervat ție!

Era o cutie muzicală, frumos ornată, de porțelan.

– Nu acesta este darul, ci ceea ce se află înăuntru. Dar va trebui să nu faci nici o referire la el pentru a nu mă simți stânjenit. Făcu o pauză apoi adăugă: și sora mea a consimțit să ți-l dăm.

Jane observă imediat că era un lucru de valoare.

– Este o amuletă rusească, așa cum se schimbă la Paști. Un ou de aur, dar în interior se află semnul înțelegerii dintre noi. Erau două mâini încleștate, realizate cu multă măiestrie din coral, cu inele din perle și diamante.

Prima ei reacție fu să-l refuze.

– Este un dar prea valoros!

– Este valoros dar valoroasă este și promisiunea ta! Nu-l poți refuza!

Promisiunea...

– Este adevărat, nu-l pot refuza. Îți voi mulțumi din toată inima. Și nu-i voi uita niciodată semnificația.

***

Sir Frederick simți că este mult prea fericit pentru a-și exprima fericirea în vorbe. Era o seară superbă. A doua zi începu să plouă.

Arabella o trezi pe Jane din visare.

– Cobor câteva clipe în budoarul mamei, miss Bird.

– În acest caz, mă voi retrage și eu câteva clipe în camera mea. Ne-am culcat târziu aseară. Te voi ruga să bați la ușă când te întorci.

– A, sigur că da, te poți odihni liniștită.

Arabella îi zâmbi liniștită, închise ușa, iar Jane se cuibări într-un fotoliu și deschise cutia muzicală de unde scoase oul de aur, apoi cele două palme îngemănate pe care le privi visătoare.

Apoi se trezi brusc din vis. Îi reveni în minte o frază care-i stăruise tot timpul în minte: mă duc la budoarul mamei să-i spun ceva....N-am zis că mă duc să stau cu mama, ci doar să-i spun ceva. Și apoi?

Și apoi, ce?

Nu știa ce eforturi făcuse Arabella săptămâna aceasta să-l vadă pe Richard Havering. Jane observase însă scurtele ei absențe pe care le presupusese accidentale și acum...

Făcuse un legământ, se gândi Jane, să-l vadă din nou a doua zi după petrecerea lui sir Frederick.

Nu era frumos să intervină acum. Dar datoria ei era să prevină această nebunie a Arabellei. Își îmbrăcă pelerina și

trecu încet pe lângă apartamentele ladyei Mellowes, dădu peste Bates care-i făcu semn să nu spună nimic pentru că doamna dormea și astfel temerile ei se confirmară.

Din salon nu se auzea nici un zgomot. Bătu dar nu primi răspuns.

Cu inima grea, intră. Nu era nimeni acolo. Se îndreptă spre sera casei plină de palmieri, spre locul în care doi îndrăgostiți s-ar putea retrage pentru câteva clipe de liniște. Își puse pelerina de ploaie și strigă numele Arabellei, dar nu era nici acolo. Se îndreptă apoi spre stejarul secular cu rădăcina foarte groasă sub ramurile căruia se puteau adăposti, dar nu-i găsi nici acolo.

Acesta era locul unde pământurile familiei Mellowes se învecinau cu ale lordului Brunel. Îl văzu îndreptându-se călare spre ea. Când ajunse aproape, el o salută, apoi coborî.

– Miss Bird! Ce plăcere să te întâlnesc! Te plimbi singură prin ploaie?

– Îmi face chiar plăcere, este o ploaie ușoară, mă simt foarte bine când mă plimb astfel.

– Dar singură? Miss Arabella Mellowes este fără îndoială o persoană încântătoare, dar dumneata, miss Bird, ai mai mult decât frumusețea unei copile răsfățate; nu tânjești uneori după o discuție la nivelul dumitale?

Jane era uimită, dar și confuză. Cum putea un lord să discute astfel cu ea? El care părea atât de distant, superior tuturor. Dar mai ales cum putea vorbi astfel despre Arabella care se presupune că trebuia să se mărite cu el...

De aceea, îi răspunse:

– Este adevărat că nu mă pot bucura prea mult de această plimbare singură...

– În acest caz, îmi permiți să fac câțiva pași împreună cu dumneata?

– Milord, eu mă întorceam deja spre casă în grabă.

– În acest caz voi face câțiva pași grăbiți alături de dumneata. Aș putea veni să-i prezint omagiile mele ladyei Mellowes.

– Lady Mellowes se odihnește după petrecerea de noaptea trecută.

– În acest caz, ne vom despărți în apropierea casei.

Spunând acestea lordul începu să facă o conversație plăcută, iar Jane să se grăbească. Ea observă că i se adresa ca unei egale fără mândrie, fără aere de superioritate. Vorbiră despre accidentul ei, iar lordul o lăudă din nou, în timp ce ea încercă s-o laude pe Arabella, să-i preamărească virtuțile.

– Miss Mellowes este o puștoaică răsfățată, fără a avea măcar jumătate din calitățile dumitale, miss Bird.

– Milord! Îmi acordați prea mult credit! Nu știți prea multe despre personalitatea mea sau a Arabellei...

– Este adevărat, în ceea ce te privește pot să intuiesc unele lucruri pentru că n-am apucat să te cunosc, miss. Dar pe miss Arabella am văzut-o cu diferite ocazii; iar dacă dumneata nu ai măcar dublul inteligenței ei mă declar disperat din cauza femeilor din zonă.

– O judecați greșit. Are multe virtuți. Dar este foarte tânără.

– Bine, să zicem că nu-mi plac prea mult femeile foarte tinere.

– Dar ele se maturizează, zise Jane temătoare.

– Dacă aș fi sigur că această tânără se va maturiza și va ajunge să aibă măcar jumătate din personalitatea institutricei ei, zise el folosind cuvîntul franțuzesc pentru guvernantă poate pentru a fi foarte delicat, n-aș fi chiar atât de disperat! Dar văzând că Jane nu știa ce să mai creadă se temperă. Ei bine, văd că nu trebuie să te mai tachinez. Cred că nu ești obișnuită cu complimentele pe care miss Arabella le acceptă de parcă i s-ar cuveni.

Dar, din fericire, ajunseseră lângă casa ladyei Mellowes așa că el o salută, ridicându-și pălăria și plecă.

Jane intră în casă, uluită.

Pe scări se întâlni cu miss Ferris.

– Unde ai fost, miss?

Jane fu luată prin surprindere.

– M-am plimbat puțin prin ploaie.

– Prin ploaie, singură?

– Da, singură, zise Jane spunându-i adevărul doar pe jumătate. Nu știa dacă este bine să pomenească numele lordului Brunel.

– Pe Arabella unde ai lăsat-o, miss?

Dar de ce o interesează? se întrebă Jane. Cu voce tare, răspunse doar:

– S-a dus în budoarul mamei sale.

– Ei bine nu se află acolo, după cum poți să-ți închipui. Unde este, miss?

– Mă tem că nu știu, miss Ferris.

– Nu face parte din atribuțiile dumitale?

– Da, dar nu pot răspunde de ea în fiecare clipă.

– Pentru ce altceva crezi că ești angajată aici?

Jane simți că-și pierde răbdarea.

– Dacă miss Mellowes mi-a spus că vrea să se ducă în camera mamei sale, ce-ar trebui să fac? S-o păzesc la ușă? Am acceptat ce mi-a spus și am folosit aceste clipe libere pentru mine.

– Consideri că sarcinile dumitale sunt atât de grele încât simțeai nevoia să evadezi câteva clipe?

– Nu m-am plâns în privința sarcinilor mele, doamnă, și cu tot respectul dacă aș avea probleme i le-aș adresa ladyei Mellowes.

– Eu conduc această casă! Eu te-am angajat!

– În acest caz tot dumneata îmi vei accepta și demisia! Nu suport să mi se vorbească pe un astfel de ton. Mă voi adresa lady-ei Mellowes.

– Îi vei spune și că ai petrecut cele câteva momente de respiro cu lordul Brunel?

– Pe lordul Brunel l-am întâlnit din întâmplare. M-a însoțit pe drumul de întoarcere.

– Din întâmplare? Ai fost ascunsă de ramurile stejarului de sub care ai ieșit cam grăbită...

Jane n-o mai ascultă.

– Ce vreți să insinuați?

Miss Ferris ridică din umeri cu insolență.

– Cred că știi foarte bine ce vreau să spun!

Privirile li se înfruntară; miss Ferris, femeia cea înaltă, frumoasă; Jane, făptura cu rochia gri cenușie. Amândouă păliseră și erau pe punctul de a-și pierde controlul.

– Cum îndrăzniți? strigă Jane. Cum îndrăzniți să faceți astfel de insinuări?

– Ce sugestii ți-a făcut lordul Brunel, dacă poți spune? Sau ți-a făcut invitația cu mult timp în urmă, sau nu este prima oară că vă vedeți în acel loc retras? Nu-ți imagina că de data asta mai scapi! Am reușit să realizez că faci orice pentru a pune mâna pe un bărbat bogat, sau măcar un protector. Sau poate că-ți vei transfera atenția asupra altuia, asupra moștenitorului de drept al acestei case?

Jane înmărmuri:

– Ce vrei să spui, miss Ferris? Te referi la ...

– Da, la Dominic Mellowes mă refer. Sau vrei să spui că nu ți-a făcut curte la bal?

Jane își aminti cuvintele acestuia la bal; o întrebase dacă n-ar vrea să fie stăpâna unei mari averi, a unui castel ca al lui. Iar ea îl întrebase: este cumva o ofertă?

De aceea îi răspunse lui Hannah Ferris:

– Domnul Mellowes mi-a dăruit acel mic cadou pentru bal, probabil pentru a-și face geloasă verișoara, pentru a-i atrage atenția asupra lui.

– Am auzit destule despre comportamentul dumitale la acel bal unde ai făcut familia să te ducă! Sau crezi că nu știu despre marchiz? Dar mama lui s-a trezit la timp...

– Și m-a invitat imediat la balul mascat pe care l-au organizat...

– Sau poate el ți-a trimis o invitație contrafăcută, având în vedere că era un bal mascat.

– N-a fost decât o glumă de ambele părți! replică Jane.

– Au fost o glumă două cereri în căsătorie? Iar acum Brunel, ca să nu mai vorbim despre profesorul lui Dominic... Brunel cu indiferența lui aparentă... cum s-a nimerit tocmai acum pe ploaie să călărească prin părțile astea? Ai trădat încrederea care ți s-a arătat în casa asta întâlnindu-te cu el pe ascuns, tu, o simplă servitoare.

– Cum am fost, o corectă Jane. Nu voi mai tolera situația asta; eu n-am făcut nici un rău nimănui m-am comportat corespunzător, nimeni nu-mi poate găsi nici o vină....

– Așa crezi? Parcă propria-ți elevă...

– Este doar un copil, obișnuită să fie centrul atenției. Dar nu mai contează; nu voi rămâne nici o clipă sub același acoperiș cu o femeie ca dumneata, miss Ferris. Chiar așa umilă cum mă crezi, nu suport să fiu tratată astfel: pot privi și eu lumea de la o înălțime la care dumneata, doamnă, nu vei ajunge niciodată. Voi pleca chiar astăzi.

Hannah îi spuse cu flăcări în priviri:

– Vei pleca atunci când ți se va permite. Hannah luă obictele de valoare aflate pe măsuța lui Jane; aceste obiecte au valoare prea mare pentru o guvernantă. De unde le ai?

Înfuriată peste măsură, Jane reuși să i le smulgă.

– Îmi aparțin, nu ai dreptul să le atingi!

– De când le ai? Din seara în care ai fost la Robin's Grange. Când ai venit aici ca guvernantă le aveai? Nu, ai venit cu ele după ce ai fost la sir Frederick Travenne.

Jane era uluită. Nu reuși decât să rostească:

– Toată lumea a primit daruri acolo...

– Și acestea i s-au dat unei guvernante? Lady Mellowes a primit doar un evantai de fildeș, iar guvernanta ei daruri de câteva sute de lire? Le-ai găsit pe drum cu fundiță roșie, cumva? Un dar de la stăpânul casei, care s-a îndrăgostit de tine ca și alții...

– Da, este adevărat, replică Jane tăios. El mi le-a dăruit. Mi le-a dăruit în semn de prețuire, strigă ea, mie, cea mai umilă femeie de la acel bal, așa cum m-ai făcut să mă consider.

Miss Ferris continua s-o privească, apoi cu o mână luă din palma ei obiectele cu scârbă și le repuse pe masă:

– Te cred, zise ea. O astfel de creatură se pretează la orice pentru a-și îndeplini dorințele și de aceea trebuie să plătească...

Jane ridică palma și lovi cu sete de trei ori acea figură frumoasă din fața ei, apoi o luă de umeri, o aruncă afară din cameră și trânti ușa.

Capitolul 9

Nu auzi când Bates bătu la ușă. Știu doar că aceasta intrase și stătea lângă patul ei. Apoi, îi spuse abia șoptit:

– Miss, a venit din nou rândul meu. Vino să-ți curăț fața plină de lacrimi pentru că asta te va ajuta să te calmezi. Apoi îi perie părul.

Glasul ei blând avu într-adevăr darul de a o liniști și Jane redeveni stăpână pe sine.

– Te rog ajută-mă, Bates! Nu mai pot gândi clar, nu pot raționa...

– Fii calmă, miss. După ce te liniștești te rog să cobori cu mine la Înălțimea sa.

– Nu vreau să văd pe nimeni, Bates, vreau doar să plec.

– Asta nu este posibil încă, miss.

– Ce vrei să spui? întrebă Jane.

– Trebuie să mergi neapărat la Înălțimea sa. Miss Arabella s-a dus la castel. Callie a venit să ne spună că este acolo, să nu fim îngrijorați.

Se pare că lady Mellowes dormea când s-a dus la ea, așa că n-a vrut să se întoarcă la lecții, să te lase să te odihnești măcar o oră, după petrecerea de azi noapte. De aceea s-a dus la castel să întrebe de un cal care a început să șchiopăteze. Sir Dermot a găsit-o acolo și a început să-i spună despre nu știu ce lucru neclar în privința tapițeriei, neclaritate pe care miss Arabella a lămurit-o imediat și toți sunt atât de fericiți!

Iar sir Dermot s-a întâlnit din întâmplare cu lordul Brunel și l-a invitat la castel, iar lordul, întâlnind-o acolo pe miss Arabella a fost foarte amabil și prietenos.

Femeia lăsă peria jos, o mai privi o dată și-i spuse: miss, ți s-au uscat lacrimile, te-ai calmat, acum ar fi bine să mergi al Înălțimea sa pentru că te așteaptă...

– Da, zise Jane, ai dreptate, voi merge.

***

Lady Mellowes se afla în salon, acea încăpere frumos decorată în alb și auriu unde Jane o văzuse prima oară. Se ridică și întinse mâinile cu prietenie spre ea. Dar figura ei nu era calmă și destinsă ca de obicei ci tristă și încordată.

Cu spatele spre ele se afla Hannah Ferris cu fața îngropată în mâini. Callie, care era și el prezent, spuse:

– Ei bine, miss Bird a venit!

Nici una nu mai făcu vreo mișcare, iar Jane zise:

– Am venit pentru că ați trimis după mine, milady. Apoi, voi pleca și nu voi mai pune niciodată piciorul în casa asta.

– Ți s-au adus niște acuzații miss, zise lady Mellowes. Aș vrea să aud și ceea ce ai dumneata de spus.

– Nu mai am ce spune, milady. Dacă ați fi auzit cum mi s-a vorbit, ați fi de acord că indiferent ce s-ar fi întâmplat trebuie să plec.

– Foarte bine, dar deocamdată ia loc.

– Prefer să stau în picioare, milady. Voi spune totul pe scurt. A trecut timpul și voi pleca din casa asta chiar azi. Am venit aici la Robinsford, începu Jane, stăpânindu-și cu greu lacrimile, conștientă că voi fi doar o servitoare. Am găsit aici multă bunătate și nu s-a făcut nici o aluzie la faptul că sunt doar o guvernantă, lucru pentru care trebuie să vă mulțumesc. M-ați făcut să mă simt ca făcând parte din familie, v-ați adresat ca unui egal, m-ați luat cu dumneavoastră în vizite unde am fost tratată cu bunătate; cum puteam să nu răspund la fel la toate astea? Apoi, l-am întâlnit din întâmplare pe lordul Brunel. Toate acestea s-au întors împotriva mea și mi s-a reproșat că fac orice pentru a-mi găsi un soț bogat sau măcar un protector cu bani. În ceea ce-l privește pe lordul Brunel, am vorbit cu dânsul doar când m-a salvat de la acel accident, apoi când a venit aici să vadă cum mă simt. Astăzi m-a întâlnit când mă plimbam prin parc, a coborât și am schimbat câteva cuvinte. A vrut să vină aici dar i-am spus că înălțimea sa se odihnește și nevrând să vă deranjeze a plecat. M-am dus singură în parc pentru că n-o găseam pe miss Arabella, acesta este motivul. Cum s-a interpretat întâlnirea mea cu lordul Brunel nu vă mai spun. Cu toate acestea insist că deși o umilă servitoare în această casă sunt mai doamnă decât cea care a rostit aceste cuvinte...

– Callie, zise lady Mellowes, adu un scaun pentru miss Dove care nu arată prea bine. Insist să iei loc, miss. Continuă.

– Restul poate nu-l veți crede, milady. La balul lui miss Baines l-am cunoscut pe sir Richard Travenne, care este ca și mine o persoană pe care viața l-a umilit destul și m-a înțeles foarte bine. S-a arătat prietenos cu mine și mi-a spus că dacă vreodată voi avea nevoie de ceva să mă adresez lui. Apoi Jane spuse cu dispreț: desigur asta s-a interpretat într-un mod josnic...

Lady Mellowes lăsă ochii în jos și spuse:

– Să auzim totul.

– Tocmai pentru că am simțit că pot avea în el un prieten am acceptat invitația la balul de aseară. Sir Frederick și-a reînnoit invitația de a mă ajuta dacă voi fi la nevoie. M-a prezentat și surorii sale.

– Și darurile? Ne-ai arătat doar o cutie muzicală.

– N-a vrut să mă facă să mă jenez și am primit ca toți ceilalți un dar. Dar celălalt a fost din partea surorii ladyei Fielding, un dar care nu poate fi arătat.

Ridicându-se, Jane zise:

– Alteță, am făcut în tot timpul acesta un singur lucru de care trebuie să-mi fie rușine: m-am comportat rușinos și inuman lovind altă femeie peste față, dar vorbele spuse de ea: „bănuiesc că o creatură ca el trebuie să plătească foarte scump pentru a-i fi satisfăcute dorințele“ m-a făcut să-mi pierd mințile.

– O, Hannah! exclamă lady Mellowes, ce minte perversă ai!

Hannah Ferris ridică fața plină de lacrimi spre Jane:

– Îmi cer scuze, îmi pare rău...

Jane nici n-o observă:

– Pot pleca acum, milady?

– Chiar trebuie?

– Cândva, milady, și eu am fost o doamnă și nu servitoarea de astăzi. Am avut o viață îmbelșugată și un cămin fericit alături de părinți. După ce au pierdut averea lucrurile n-au mai fost la fel, dar nu pot suporta atâta umilință.

– Și unde te vei duce, copila mea?

Jane ar fi vrut să-i ceară sfatul dar nu știa sub ce formă.

– O singură casă îmi este deschisă, cred că acolo trebuie să merg.

– Adică la sir Frederick?

– Nu mă reține decât gândul că ar putea exista acolo alte minți bolnave ca a ei...

– Mi-am cerut scuze, zise Hannah Ferris. Retractez tot ce am spus.

Jane o ignoră.

– Mă gândesc la reputația lui sir Frederick, a mea nu contează.

– Nu te poți duce acolo, copila mea; indiferent cât de buni ar fi cu tine sunt niște străini.

– Iar dacă pleci din casa asta... începu Hannah.

De data asta, Jane i se adresă:

– Într-adevăr din casa asta! S-ar putea crede că n-am fost tratată cum trebuie!

– Apropo, Hannah, zise Callie, în după-amiaza asta am aflat un lucru care m-a uluit dar cu toate astea n-aș fi vrut să-l

spun. Am observat cum în decursul anilor ai devenit tot mai rea și arțăgoasă tot mai pornită împotriva lumii întregi. Îți amintești acele semne descoperite pe tapițeria de la castel? Semnificația lor este că nu mai poți avea nici un fel de pretenții de apartenență la această familie.

– Ce vrei să spui?

– Sir Dermot îți va da mai multe explicații.

Hannah rămase la fel de crispată, iar apoi deveni cenușie deși în obraji avea două pete mari roșii.

– Callie, chiar acum trebuia să spui toate astea?

– Da, zise el. Chiar acum. Ai rănit mândria acestei fete, acum când poate să-mi întindă mâna și să spună: Callie sunt a ta, te rog să ai grijă de mine... El îi prinse mâna spunându-i: Hannah, tu trebuie să-ți ceri iertare acestei fete!

Hannah nu-și trase mâna.

– Da, are dreptate, am greșit, miss Bird. Indiferent cine aș fi sau cine am pretins că sunt, nu aveam dreptul să-ți vorbesc așa. Poate am fost geloasă pentru că ai reușit să cucerești inimile atâtor bărbați. Dar cred că ar trebui să-ți fie milă de mine, mi-am pierdut capul, mintea, feminitatea. Îți cer scuze, le cer scuze tuturor pe care i-am nedreptățit. Iartă-mă. Cred că nu mai am ce spune.

– Care-ți este răspunsul, miss Dove? întrebă Callie.

– Bine, să zicem că voi face toate eforturile de a ierta. Dar insist, milady, zise ea adresându-i-se ladyei Mellowes permiteți-mi să plec pentru că simt că mă sufoc în casa asta.

Îmi voi lăsa aici lucrurile apoi o voi ruga pe Bates să mi le trimită când mă voi stabili undeva. Înțelegeți că trebuie să plec? încheie ea aproape în lacrimi.

– Dar unde te vei duce, copilă? insista lady Mellowes. La castel? Până găsești undeva... în altă parte.

– Nu, trebuie să părăsesc pentru totdeauna această familie.

– La sir Frederick?

– Acolo este și lady Fielding... zise Callie.

– Căreia îi voi explica totul.

Jane se întoarse și ieși, dar mai deschise ușa o dată:

– Voi trece să-mi iau rămas-bun după ce-mi iau câteva lucruri de trebuință imediată.

Dar imediat, lady Mellowes o strigă.

Când se întoarse Jane observă că în încăpere nu mai erau nici Hannah, nici Callie, ci doar Bates și Payne altă servitoare a familiei.

– Te rog, miss Bird, ajută-mă! Ce să mă fac? Ești singura care mă poate ajuta! se lamenta lady Mellowes. Payne, te rog explică-i lui miss Bird despre ce este vorba.

– Este din cauza scrisorilor, miss, zise Payne. Le-am găsit în coșul lui miss Arabella. A stat mult la birou scriind ceva. Când a plecat m-am dus să fac curat ca de obicei și am găsit niște hârtii crâmpoțite. Și... și... figura femeii se schimonosi de plâns.

– De fapt, miss Bird, zise Bates, Payne a văzut unele cuvinte în mâna Arabellei. Așa că Payne mi le-a adus mie direct.

– Sunt adresate lui Richard Havering, miss Dove, zise lady Mellowes. Plănuise să se vadă cu el în seara asta, să fugă împreună.

– Să fugă cu domnul Havering? strigă Jane.

– Te rog, ajută-mă, nu mă părăsi chiar acum! o imploră lady Mellowes.

– Unde este, miss Ferris? întrebă Jane.

– În camera ei, cu o durere de cap cumplită, nu ne poate fi de folos. Iar Callie a plecat la castel așa că vezi, miss, că nimeni nu-i poate fi de ajutor lady-ei Mellowes.

Jane îi spuse acesteia:

– Liniștiți-vă, my lady. Voi face imediat un plan de găsire a Arabellei. Nu disperați, ci explicați-mi mai înti, ce vrea să facă Arabella.

– Draga mea, sunt mai multe bilete care sugerează alt aranjament. Se pare că au plătit o trăsură care trebuie să se afle la locul și ora potrivite și Arabella se va duce la el, undeva tot în Robinstown.

– Dar dacă se duce cu el în strada Capsicum? Nemăritată?

– Nu-i veți da binecuvântarea să se căsătorească?

– Cu un astfel de bărbat? Care profită de lipsa ei de experiență?

– Unde este Arabella acum?

– Se află încă la castel în siguranță.

– Probabil acolo se face schimbul de mesaje, zise Jane.

– Cred că da, încuviință lady Mellowes. Sir Dermot îl va concedia imediat pe Havering, dar nu-l poate opri să rămână la Robinstown.

– Nu vi se pare ciudat, milady, că aceste planuri sunt puse la cale de Arabella? De obicei bărbatul aranjează totul dacă are vreo intenție.

– Da, zise lady Mellowes, așa ar trebui să fie. Dar ce vor spune cei de la castel? se întrebă ea. Acesta este sfârșitul speranței unei uniuni cu lordul Brunel!

Jane ezită.

– Dacă alteța voastră va vrea să mă înțeleagă corect, căsătoria cu lordul Brunel a fost dorită doar în această familie. Lordul Brunel mi-a spus chiar astăzi că o consideră o copilă pe Arabella, mult prea tânără și lipsită de experiență pentru a prezenta interes pentru el. Jane adăugă repede: eu am replicat că o astfel de copilă crește destul de repede și va ajunge ceea ce-și dorește el. Dar eu consider că indiferent de domnul Havering, Arabella nu are nici o șansă cu lordul Brunel.

– Bine, în acest caz... oftă lady Mellowes. Cel puțin nu vom mai auzi de acest lord cu piciorul lui de lemn, cum spune fiica mea. Dar ce facem acum? Nechibzuința Arabellei trebuie stopată. Numai dacă această prostuță fiică a mea s-ar fi decis asupra vărului ei! El o adoră de mult timp și-i știe toate părțile bune și pe cele rele...

– Mă gândeam... începu Jane dar se opri brusc. După cele ce s-au întâmplat recent nici nu mai știu ce-aș putea să spun. Am observat că Arabella nu este geloasă pe atenția pe care mi-o acordă mie Dominic.

– Prea mulții ei admiratori cred că au stricat-o, zise lady Mellowes. Ea oftă. Numai dacă n-ar fi existat acest plan de evadare! Cu pelerine și zgomotul făcut de copitele cailor, cu dominouri...

– Da, cu dominouri! zise Jane. Și cu măști!

– Miss Dove, ce vrei să spui, mai exact?

– Vom aranja cu vărul ei Dominic să se ducă la locul întâlnirii, s-o prindă de braț, apoi s-o strângă la piept, s-o ducă foarte repede spre trăsură. Vizitiul va fi instruit să nu oprească, indiferent cine i-o cere...

– O, numai dacă l-ar fi ales pe Dominic! Ce fericire ar fi în întreaga familie, ce viață fericită ar duce! Ar compensa și pierderea pământurilor lordului Brunel cu piciorul lui de lemn! Dar nu scria nimic de măști, numai de dominouri...

– El va ajunge la locul respectiv mascat și Arabella va fi încântată de asta.

– Dar dacă nu-l va iubi deloc după asta? Și unde se vor duce?

– Îi putem spune vizitiului să-i plimbe puțin apoi să-i aducă aici.

– Arabella cunoaște prea bine drumurile. Va ști că se îndreaptă spre Robinstown... Iar celălalt? Dacă descoperă ce s-a întâmplat? Va fi cel de al doilea, va fi cel care o smulge din brațele vărului ei și pune în aplicare planul adevărat?

Trebuie să părăsesc acest loc, se gândi Jane. O voi face pentru totdeauna. Nu pot continua să trăiesc aici. Iar când voi pleca îl voi pierde pentru totdeauna. Dar astfel o voi ajuta pe această doamnă care a fost atât de bună cu mine.

Trebuia așadar să ia în calcul și a doua trăsură.

Se auziră voci în hol, ușa se deschise larg și se auzi glasul Arabellei:

– Mamă! Ți-am adus un musafir! Dar vă rog să mă scuzați, eu voi urca în camera mea pentru că sunt foarte obosită. Vă mulțumesc, sir, că m-ați condus până acasă. Lordul Brunel făcu un pas înainte.

Lady Mellowes simți că-și pierde cunoștința.

– Nu vă simțiți bine, milady? întrebă acesta. Vă deranjez?

– Nu vă rog, luați loc. Ați fost atât de amabil să-mi aduceți fiica acasă.

Brunel se apropie de ea:

– Milady ați plâns? Nu vreau să vă văd astfel; îmi rupeți inima.

– Milord! exclamă lady Mellowes uimită.

– Vă rog să mă scuzați, milady, m-am lăsat furat de sentimente...

– Sentimente? repetă lady Mellowes.

– Nu cred că nu v-ați dat seama de sentimentele mele!

– Ați fost îndrăgostit? repetă lady Mellowes uimită. Dar ați fost atât de discret... nu v-ați manifestat în nici un fel...

– Credeți că nu știu ce gândiți despre mine? Că v-am furat pământurile?

– Nu mai contează pământurile. Sunteți îndrăgostit de mine?

– De cum v-am văzut milady... iar dumneavoastră, doamnă?

Lady Mellowes se lăsă cuprinsă în brațe roșind și-i spuse:

– Sigur că v-am iubit dintotdeauna!

***

Astfel pământurile lordului Brunel reveniră la familia Melowes.

– Acum îl avem pe viitorul meu soț de partea noastră, îi spuse lady Mellowes lui Jane.

Vom aranja o dublă fugă.

Trimiseră repede după Dominic pe care-l aduseră în secret acasă la lady Mellowes, iar trăsura lordului Brunel rămase la dispoziția acestuia. Brunel spuse că era mai bine ca Arabella să folosească trăsura lui.

Trecură apoi la examinarea rapidă a scrisorilor Arabellei.

– Este important ca ea să plece din acel loc înainte ca Havering să sosească. Poate miss Bird îi va trimite o misivă s-o cheme în camera sa într-o oră. Arabella nu va voi să întârzie și va pleca mai devreme. Dominic o va aștepta în trăsura mea, iar vizitiul o va lăsa să pună piciorul în trăsură apoi va da bice cailor. Când va sosi adevăratul îndrăgostit trăsura va fi plecat deja. Nu puteam risca s-o prindă din urmă. Iar miss Jane va rezolva cu Havering...

Oare mă va lua în brațe? se întrebă Jane. Mă va confunda cu Arabella? Mă va săruta? Sărutul acesta va dura pentru mine toată viața. Apoi Jane se mustră că se îndrăgostise de cine nu trebuia, de un vânător de zestre, de un cuceritor, care avea multe complicații sentimentale, mai ales pe cea din strada Capsicum...

Cu toate acestea nu poate fi un om rău, se gândi ea, altfel nu l-aș iubi atât.

– Mi-e teamă totuși, îi spuse lady Mellowes lordului Brunel. Dacă Havering se înfurie și descoperă c-a fost înșelat? Dacă o duce în casa aceea?

– Dominic i-o va lua înainte, zise Brunel. Chiar dacă Arabella află repede cine este, dacă el nu reușește s-o convingă de dragostea lui ea tot îl va duce la locul unde trebuia să ajungă cu Havering. Și dacă n-o va face noi vom fi acolo s-o salvăm pe miss Bird și pe fiica ta. Vom lua faetonul meu, este mai rapid.

Nu mai era mult timp, se lăsa întunericul. Probabil pregătirile de fugă ale Arabellei erau pe sfârșite; menajera ei adusese un mesaj că Arabella avea o durere de cap și că nu voia să coboare la cină. Ruga să nu fie deranjată.

– Spune-i Arabellei, zise lady Mellowes că miss Bird va deschide ușa de la camera ei la ora nouă și dacă va vedea că doarme n-o va deranja. Apoi adăugă : să sperăm că lucrurile vor merge așa cum vrem, iar ție, Payne, îți mulțumesc că mi-ai spus. Iar reușita va fi asigurată de draga noastră, miss Bird.

Capitolul 10

Stăteau la pândă cu teamă, îmbrăcați în pelerinele lor negre, strecurându-se pe rând afară din casă; ascultară cu inima strânsă zgomotul făcut de roțile trăsurii pe pavaj. Când se apropie ora nouă sosi o altă trăsură, iar lady Mellowes o îmbrățișă și o sărută pe Jane.

– Doamne ajută! zise ea. Mica, draga și loiala mea prietenă, ți-a venit rândul!

Richard Havering se afla în ușa trăsurii, iar Jane se strecură spre el îmbrăcată cu pelerină, purtând și mască. El o prinse în brațe și o sărută. O, cât am visat la acest sărut! se gândi ea. Sărutul lui era din ce în ce mai pasionat, iar ea îl acceptă, pe jumătate abandonată brațelor lui.

În cele din urmă, trăsura se puse în mișcare, iar el o prinse din nou în brațe. După ce o eliberă, el o întrebă abia șoptit:

– De ce porți mască, iubito?

– Șștt... zise Jane, nu trebuie să te audă vizitiul.

– De ce?

– Mi-e teamă.

– De ce nu-ți scoți masca?

– Dacă mă vede cineva care trece pe drum? Mi-e teamă.

– Teamă să evadezi cu cel drag? Nu mă pot abține, zise el să-mi imaginez figura bietei miss Dove când o să găsească patul tău plin de perne...

– Vin vremuri grele pentru ea, murmură Jane.

– Sigur. Și eu voi plăti scump pentru ce fac acum dacă mă mai întâlnesc vreodată cu ea, zise el râzând. În pofida acelor pene moi știe să lovească destul de tare.

– Atunci când este ofensată.

– Lucru care se întâmplă foarte des. M-a auzit o dată când încercam să îndepărtez de ea trei bărbați care ar fi agasat-o. Mă întrebau dacă are și avere, iar ea mi-a auzit explicația...

Jane începu să tremure de indignare și se temu că el va simți că este foarte emoționată. De fapt, el o protejase împotriva insultelor și durerii. Nu se mai controlă și șopti:

– Vânător de zestre...

– Ce făptură ciudată ești! exclamă el. Ei bine, nu fac un secret din asta. Trebuie să fac avere prin intermediul unei femei, pentru că este singura posibilitate. Puținii bani pe care i-am avut i-am cheltuit, iar acum am ajuns în situația în care să găsesc o femeie cu bani. De ce să neg? Vei afla oricum destul de curând....

– Poate de la celelalte tinere, cărora le-ai vânat zestrea?

– Ești cumva geloasă, draga mea? Ce puteam să fac? Familia ta m-a introdus în societate, unde sunt multe fete frumoase și bogate. Este cumva vina mea că au un singur lucru în comun, averea? Până și acea biată guvernantă n-a rămas insensibilă la farmecele mele. Numai că n-a reacționat cum m-aș fi așteptat. Pe ea n-am mai întrebat-o de avere căci știam că nu are.

Jane se trase mai departe de el dezgustată.

– Te rog să nu reacționezi astfel numai pentru că am avut ochi pentru miss Bird.

– Și miss Baines?

– A, da și miss Baines... O fată drăguță, o fire deschisă și generoasă – îți amintești că i-a dăruit o rochie bietei miss Dove. Cu ea nu era nevoie să fug, mi se dăruia cu totul, iar ai ei nu s-ar fi împotrivit.

– Am mai auzit și de o doamnă de la Londra...

– Adevărat? Ei bine, cunosc multe doamne la Londra, dar asta a fost cu mult înainte s-o întâlnesc pe miss Arabella Mellowes. Acum nu mă mai gândesc la nici una. Pe atunci eram tânăr și nu ticălos ca acum. După ce am plecat în străinătate o anume doamnă, de care nu ai de unde să știi, nu voia să mă mai lase liber, așa că am fugit de acolo. Dar ce-ai zice să-mi mai dai un sărut? Apoi îi șopti: când vom ajunge pe strada Capsicum...

Ce se va întâmpla acolo? se întrebă Jane.

Și nu dură mult până ajunseră. Numai că luminile erau aprinse. Iar el, după ce aruncă o privire grăbită îi spuse:

– Ei bine, Callie a sosit. A venit să ne întâmpine.

– Callie?

– Draga mea, chiar ai luat în serios propunerea mea de a fugi împreună? Cum te-aș fi putut lua de lângă familia ta? Ți-am oferit o fugă „ aranjată“ și a fost o călătorie foarte plăcută... miss Dove!

Jane rămase uimită incapabilă să mai scoată vreo vorbă. Așadar Richard știuse...

– Ai știut tot timpul că eu sunt?

– De la prima îmbrățișare. Crezi că un cuceritor ca mine nu știe să deosebească o femeie de alta? O, dar iată și comitetul de primire!

Arabella era la brațul lui Dominic căruia îi zâmbea fericită.

– O, Richard, aș vrea să-ți spun ceva...

– Și eu am ceva să-ți spun! răspunse el zâmbindu-i lui Dominic. Ce urzeală interesantă! Ce bine a lucrat planul secret!

– Richard, nu ești supărat pe mine?

– Arabella, ai trăit și fuga cu iubitul tău. Și dacă tot m-ai întrebat dacă-mi pare rău, ei bine, află că nu-mi pare.

Arabella îl privi pe Dominic și amândoi începură să râdă. Apoi o văzu pe Jane:

– O, draga mea miss Dove! Ce bună ai fost cu mine!

Se îndreptară cu toții spre ușa salonului plini de fericire, într-o atmosferă destinsă. Jane observă că acolo se mai afla lordul Brunel cu lady Mellowes, Callie cu Hannah Ferris. Lady Mellows ieși în întâmpinarea ei și o prinse în brațe.

– Draga mea, ai aflat totul? De fapt, Richard n-a intenționat să facă nimic rău. I-a lăsat un bilet lui Callie care a venit imediat să ne spună, dar tu plecaseși deja. Am crezut că este cel mai bine să venim aici cât de repede am putut.

– Sunt bine, murmură Jane, dar am fost recunoscută chiar de la primele cuvinte.

– Richard Havering este un bărbat nobil. Sper că nu s-a supărat pe tine...

– Nu s-a supărat dar din păcate eu mi-am dezvăluit toate secretele. L-am lăsat să pretindă că nu știe în compania cui se află, să-mi vorbească despre pasiunile sale secrete. Toate astea m-au făcut să mă simt epuizată, aș vrea să iau puțin aer curat acum, dacă nu vă supără... de fapt, voi aștepta în trăsură până ce veți fi gata de plecare.

Dar Richard o aștepta în fața trăsurii.

– Miss Dove, ce crezi acum despre mine? Sper că nimic rău!

– Dacă o fac, gândurile noastre se aseamănă!

– Toată lumea mă iubește numai tu, miss Dove, nu vrei să declari dacă ai sentimente sau nu pentru mine!

– Eu sunt singura care te cunoaște cu adevărat, zise ea.

– N-am avut nici cea mai mică intenție să-i fac rău Arabellei, de aceea am consimțit la această fugă improvizată...

– Sacii ei cu bani erau mai ușori, probabil ca ai altora... dar intenționai s-o aduci în această casă!

– Ce este rău cu casa mea? întrebă el surprins. Aveam și eu dreptul la o casă!

– Cum se face că am aflat despre ea de la cei care te cunosc foarte bine?

– Ai tras cu urechea, miss Dove!

– L-am auzit pe un prieten al lui Callie spunându-i că ții acolo o femeie tânără și frumoasă. Ea îți va aduce averea ca ofrandă?

– Este adevărat că am o doamnă aici... dar asta este problema mea... iar dacă dorești o pot expedia imediat...

– Domnule Havering, zise Jane sfidător, nu-mi pasă de femeia care se află în casa dumitale.

– Îți este indiferent dacă stă sau pleacă? Spune o vorbă și o voi expedia de aici!

– S-o expediezi? Vrei să spui că acea femeie este încă aici, cu atâta lume care se află în casa dumitale?

– Nu puteți rămâne amândouă aici, este adevărat.

– Nu am nici cea mai mică intenție de a rămâne aici. Vreau să plec!

– O, draga mea, nu-ți place casa?

– Nu-mi pasă de casă, dar nu înțeleg cum poți să ții aici o femeie, mi se pare un act de nerușinare...

– Adevărul este că ea mă ține pe mine, de la ea aștept o mare avere.

Jane îi căzu în plasă.

– Îți este cumva rudă?

– Rudă? Nu, n-aș fi ținut-o ascunsă de ochii lumii! De fapt, până anul trecut n-am văzut-o, dar atunci m-am îndrăgostit pe vecie de ea. Vrei să ți-o prezint? Te asigur că este adorabilă.

– Ce vrei să spui? Cum să faci un asemenea gest?

– Miss Dove, mi se pare sau ești geloasă?

– Eu, geloasă? Mi se pare revoltător...

– Dar nu-ți pasă deloc? Richard o prinse încet de umeri și o întoarse cu fața spre el. Tu, cu ochii tăi minunați de porumbiță, cu figura ta calmă, nu poți crede ce-ți spun! Poți să mă privești în ochi și să juri că nu-ți pasă că am o altă femeie aici în casă? Vino s-o cunoști!

Se îndreptară spre o mică încăpere a casei, probabil un atelier de pictură, unde se afla un șevalet multe pensule, culori și... un tablou. Tabloul unei femei frumoase... de patru sute de ani.

– Am dat pentru ea tot ce aveam. Am început s-o restaurez, uite semnătura autorului: este Rafael. Ea este averea mea și a ta, dacă vei voi să-ți împarți viața cu mine. Știi, zise el, că te-am iubit din prima clipă? Dar până am știut cu siguranță... până am fost sigur de acest tablou... nu puteam să-ți ofer nimic, de aceea n-am îndrăznit să...

Dar acum... Jane se cuibări la pieptul lui, iar el o prinse în brațele sale promițându-i să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Mica mea porumbiță, ai ajuns în sfârșit în cuibul tău!

Sfârșit